

வ.உ.சி.யும்
திருநெல்வேலி
எழுச்சியும்

ஆ.கிரா. வேங்கடாசலபதி
மக்கள் வெளியீடு

வ.உ.சி.யும்
திருநெல்வேலி எழுச்சியும்

ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி

மக்கள் வெளியீடு 43

முதற் பதிப்பு மார்ச்சு 1987

உரிமை பதிவு

பதிப்பாசிரியர் டாக்டர் மே. து. ராசு குமார்

விலை ரூபாய் பத்து

மக்கள் வெளியீடு

24 உனிசு அலி சாகிப் தெரு

எல்லிசு சாலை சென்னை 600 002

மக்கள் அச்சகம்

வ.உ.சி.யின்
அரும்புதல்வர்,
ஆன் றவிந்தடங்கிய
சான்றோர்
வ.உ.சி. சுப்பிரமணியன் அவர்களுக்குக்
காணிக்கை

உள்ளடக்கம்

சுருக்க விளக்கம்	6
பதிப்புரை	7
முன்னுரை	9
வ.உ சி. யும் திருநெல்வேலி எழுச்சியும்	13
சான்றுப் பட்டியல்	72
பிற்சேர்க்கை	
1 எழுச்சி பற்றி நெல்லை நகர்மன்றம்	77
2 பிரித்தானிய நாடாளுமன்றத்தில் கேள்வி	78
3 சென்னைச் சட்டமன்றத்தில் கேள்வி	79
4 திருநெல்வேலி எழுச்சி:	
இதழ்களின் கருத்துகள்	
சுதேசமித்திரன்	80
வந்தே மாதரம்	82
மராத்தா	84
லிபரல்	88
இந்தியா	91
படங்கள்	
திருநெல்வேலி நகர வரைபடம்	95
பத்மநாப அய்யங்கார், கிருஷ்ணசாமி சர்மா, சி. வ. நல்லபெருமாள் பிள்ளை, என்.ஏ.வி. சோமசுந்தரம் பிள்ளை	96

சுருக்க விளக்கம்

சுமி.	சுதேசமித்திரன்
HFM	History of Freedom Movement files in TNA
MAR	Administration Report of the Madras Presidency
MNNR	Madras Native Newspaper Reports
NAI	National Archives of India, New Delhi
NMML	Nehru Memorial Museum & Library, New Delhi
NTR	Note on Tinnevely Riot in PJD 1911 b
PFD	Proceedings of the Finance Department, Government of Madras
PJD	Proceedings of the Judicial Department, Government of Madras
PMLD	Proceedings of the Municipal & Local Department, Government of Madras
TNA	Tamil Nadu Archives, Madras.

பதிப்புரை

தங்கள் உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதற்காக உணர்ச்சி கொண்ட மக்களினம் எழுச்சி பெற்றுப் போராடுவதும், அதனை ஆதிக்க சக்திகள் அடக்கி ஒடுக்க முயலுவதும் வரலாறு தெரிந்த காலம் முதல் நடைபெற்று வருகின்றது.

இத்தகைய எழுச்சிகள் அவ்வப்போது அடக்கப்பட்டாலும்—முறியடிக்கப்பட்டாலும் கூட, இந்த அடக்குமுறைகளால் மக்களின் உணர்ச்சிகளை முழுமையாக முடக்கிவிட முடிவ தில்லை. காலந்தோறும் மக்களினம் போராட்டங்களை நடத்திக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. முன்னைய சரிவுகளின் பட்டறிவை முன்னிறுத்தி, எதிர்கால வழிமுறைகளை வகுத்துக்கொண்டு போராட்டங்கள் தொடர்கின்றன.

எந்த வலிமையும் மக்கள் எழுச்சியைத் தடுத்து நிறுத்தி விட்டதாக ஐன்றுவரை வரலாறு எழுதப்படவேயில்லை.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆங்கில ஆட்சியை எதிர்த்து வீறுகொண்ட எழுச்சி ஏற்பட்டது. இதில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் மட்டுமல்லாது அனைத்திந்திய அளவில் இதன் தாக்கம் உணரப்பட்டது.

சுதேசியக் கப்பல் நிறுவனம், தூத்துக்குடி கோரல் ஆலை வேலைநிறுத்தம் என்று சங்கிலித் தொடர்ச்சியான பல்வறு நிகழ்ச்சிகளையடுத்து வ. உ. சி. கைது செய்யப்பட்டவுடன் திருநெல்வேலியில் நடைபெற்ற மக்கள் எழுச்சி உச்சகட்டத்தை அடைந்தது. 'திருநெல்வேலிக் கலகம்' என ஆங்கில ஆட்சியாளர் களாலும் வரலாற்றாசிரியர்களாலும் விவரிக்கப்பட்ட இந்த எழுச்சி இன்றுவரை இந்திய ஆட்சியாளர்களாலும் வரலாற்றா சிரியர்களாலும் கூடக் கலகமாகவே கருதப்பட்டுவருகின்றது. அதனால்தான் இது குறித்த விவரங்களை அறிவதிலும் பின்னணியை ஆய்வதிலும் அடுத்து நிகழ்ந்த அடக்குமுறையை வெளிக்கொண்டுவருவதிலும் விடுதலைக்குப் பின்னர் பொறுப் பேற்றவர்கள்கூட முயற்சிகள் மேற்கொள்ளவில்லை.

சிப்பாய் எழுச்சி, பகத்சிங்கும் அவரது தோழர்களும் மேற்கொண்ட புரட்சி நடைமுறைகள், திருநெல்வேலி எழுச்சி உள்ளிட்ட இன்னும் நூற்றுக்கணக்கான—ஆயிரக்கணக்கான போராட்டங்களும் எழுச்சிகளும் வீறுமிக்க இயக்கங்களும் மறு மதிப்பீடு செய்யப்பட வேண்டியுள்ளன.

விடுதலைக்குப் பிறகு ஆட்சி செய்ய வந்தவர்கள் இவற்றை யெல்லாம் உணர்வுமிக்க கடமையாகக் கொண்டு, எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்கான வழிகாட்டுதலாக ஏற்று ஆய்வுகளை மேற்கொள்வார்கள் என்று நாடு எதிர்பார்த்தது.

ஆனால் கிடைத்த விடுதலையைக்கூட ஏதோவொரு தனி மனிதனின் வெற்றியாகவும் ஒரு குடும்பத்தின் தியாகமாகவும் காட்டுவதன் வாயிலாகக் கோடிக்கணக்கான மக்களின் பங்கையும் பணியையும் மறைக்க எண்ணுகிறார்கள்.

இதற்கும் ஓர் அரசியல நோக்கம் இருந்தது—இருக்கிறது என்பதைத் தெளிவாகவும் திடமாகவும் உணர்ந்த முற்போக்கு ஆய்வாளர்கள் இப்போது மறைக்கப்பட்ட, மாற்றிக் காட்டப் பட்ட வரலாற்றின் உண்மையான பக்கங்களைப் புரட்டிக் காட்டத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள்.

திருநெல்வேலிக் கலகத்தை, எழுச்சியாகக் கண்ட இளம் ஆய்வாளர் தம்பி ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி, ஆவணக் காப்பகங்களிலிருந்து திரட்டிய சான்றுகளுடன் விரிவாக இந்நூலினை எழுதியுள்ளார்.

இளம் வயதிலும் ஆழமான, ஆக்க முறையிலான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வரும் இவர் வ.உ.சி. குறித்து விரிவான சான்றுகளைத் திரட்டி வருகின்றார். இளம் தலைமுறையினருக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் இவரது பணி, மேலும் ஒதுக்கப்பட்ட வரலாற்றுப் பகுதிகளுக்கு வழிகாட்டும் என்று நம்புகின்றேன்.

தனிப்பட்ட சிலர் மேற்கொள்ளும் ஆய்வுகளே இன்று முன்னிடம் பெற்று நிற்கின்றன. பல்கலைக்கழகங்களும் அரசு உதவி பெறும் ஆய்வு அமைப்புகளும் வழக்கம் போல பக்கங்களை நிறைக்கும் பணிகளையே மேற்கொண்டு வருகின்றன. எடைக் கணக்கில் ஆய்வுகளை மதிப்பிடும் நிறுவனங்களும் இன்று செல்வாக்குடன் விளங்குகின்றன. தேவையற்ற—பயனற்ற ஆய்வுத் தலைப்புக்களைத் தேடி எடுத்துக் கொண்டு பட்டம் பெறும் ஒரே நோக்கத்துக்காகக் குவிக்கப்படும் ஆய்வு, நூலகங்களின் பலகைகளை அழகு செய்ய மட்டுமே உதவி வருகின்றன. இதற்கு மாறாக, திட்டமிட்டு, எவ்வெத்துறைகளில் விவரங்கள் வெளிக்கொண்டு வரப்படவேண்டும் என்பதை முறைப்படுத்தி, வகைப்படுத்தி, தலைப்புகளாகப் பிரித்து ஆய்வுகளை மேற்கொண்டால், ஆய்வு முழுமை பெறுவதுடன், இருண்ட பக்கங்களுக்கு ஒளிகாட்ட உதவும். விளக்கம் பெற வேண்டிய—விரிவான செய்திகள் அறியவேண்டிய பகுதிகளை ஆய்வு செய்திட இம்முறை பயன்படும்.

இதைப் பல்கலைக்கழகங்கள் சிந்தனை செய்யவேண்டும்.

தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்திருப்பதைப் போன்றே, இப்பொழுது மீண்டும் அழுத்தமாக இதை மக்கள் வெளியீடு குறிப்பிட விழைகின்றது.

மே. து. ராகு குமார்

முன்னுரை

1908ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்களிலே வ. உ. சிதம்பரனார் கைதானதைத் தொடர்ந்து திருநெல்வேலியில் நிகழ்ந்த பெரும் மக்கள் எழுச்சிக்குத் தமிழக வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்கதோர் இடம் உண்டு.

இவ்வெழுச்சி நிகழ்ந்த சில திங்களுக்குப் பிறகு திலகர் தண்டனையடைந்ததை ஒட்டி பம்பாயில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி இலெனின் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்:

இந்தியாவிலும் கூட, தம்முடைய பத்திரிகை ஆசிரியர்களுக்காகவும் அரசியல் தலைவர்களுக்காகவும் மக்கள் தெருக்களில் கிளர்ந்தெழுந்துள்ளனர். இந்திய ஜனநாயகவாதியான திலகர்மீது பிரித்தானியக் குள்ள நரிகள் கேடுகெட்ட தண்டனையை விதித்துள்ளனர்... ஒரு ஜனநாயகவாதியை பணமூட்டைகளின் கைக்கூலிகள் இவ்வாறு வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டமை, பம்பாயில் தெருக் கிளர்ச்சிகளையும், தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தம் ஒன்றினையும் தூண்டியுள்ளது (Lenin, The National Liberation Movement in the East, p. 34).

இலெனினால் பாராட்டப்பட்ட இந்த எழுச்சி நிகழ்வு வதற்குச் சில திங்களுக்கு முன்னரே தமிழகத்தின் தெற்கு முனையிலும் இதனையொத்த எழுச்சி ஒன்று நிகழ்ந்ததைப் பற்றி இவ்வரைவேடு (monograph) விரிவாக எடுத்துச் சொல்ல முயல்கின்றது. இதனைப் போன்ற எழுச்சிகளுக்கு முக்கிய வரலாற்றுப் பங்கு உண்டு. இதனையே,

ஐரோப்பாவிலும் பிற குடியேற்ற நாடுகளிலும் உள்ள சிறு தேசங்கள் கலகம் செய்யாமலும், தலைக்கே உரிய விருப்பு வெறுப்புகளை உடைய குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தின் ஒரு பகுதியினருடைய புரட்சி வெடிப்புகளும், நிலக்கிழார்களுக்கும் திருச்சபைக்கும் முடியாட்சிக்கும் தேசிய ஒடுக்குமுறைக்கும் எதிரான, அரசியல் ரீதியான விழிப்புணர்வற்ற பாட்டாளி, அரை-பாட்டாளி மக்கள் திரள்களின் இயக்கமும் இல்லாமல் சமூகப் புரட்சி சாத்தியம் என்று எண்ணுவது சமூகப் புரட்சியையே மறுப்பதாகும் (Lenin, op. cit., p.190)

என்று இலெனின் குறிப்பிடுகிறார்.

இத்தகைய புரட்சிகரமான பங்குடைய திருநெல்வேலி எழுச்சியைப் பற்றி முதன்மைச் சான்றுகளிலிருந்து கிடைக்கக்

கூடிய செய்திசளை, எனது அறிவு அல்லது அறிவின்மையின் எல்லைகளுக்குட்பட்டு, கோவைப்படுத்தியும் தொடர்புபடுத்தியும் இந்நூலை அமைத்துள்ளேன்.

கடந்த சில ஆண்டுகளாக வ.உ.சி. யைப் பற்றி நான் மேற்கொண்டு வரும் ஆய்வின் ஒரு பகுதி இந்தக் குறுநூலாக உருப்பெற்றுள்ளது.

எழுதுவதற்குத் தயக்கம் காட்டிய என்னை இதில் ஈடுபடுமாறு ஊக்குவித்தவர் டாக்டர் மே. து. ராக குமார் அவர்களே ஆவார். வ.உ.சி. மாவட்டத் தொடக்க விழாவின் தொடர்பாக வ.உ.சி. யைப் பற்றிக் கண்காட்சி நடத்துமாறு தூத்துக்குடி வ.உ.சி. கல்லூரி என்னை அழைத்து, மூன்றாம் முறையாகத் தூத்துக்குடி—திருநெல்வேலி செல்வதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. ஒரு கிழமைக்கும் மேலாகப் பேராசிரியர் ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் அவர்களுடன் உரையாடுவதற்கும் விவாதிப்பதற்கும் இது தகுந்த சமயமாயிற்று. இந்நூல் உடனடியாக எழுதப்பட வேண்டியதன் தேவையை உணர்ந்தி, விரைவில் எழுதி முடிக்குமாறு அவர் அன்புக் கட்டளை பிறப்பித்தார்.

எனக்குப் பலவகையில் ஊக்குவிப்பையும் உதவிகளையும் செய்து வருகின்ற வ.உ.சி. யின் பேரர் ஆ. சண்முகசுந்தரம் அவர்களுக்கு நான் கடப்பாடுடையேன்.

‘பாங்கு ஆப் தமிழ்நாட்’டின் தொடக்ககால இயக்குநர்களுள் ஒருவர் என்ற முறையில் என். ஏ. வி. சோமசுந்தரம் பிள்ளையின் ஒளிப்படம் கிடைத்தது. இதற்காக அந்நிறுவனத்திற்கும், குறிப்பாக அதன் மேலாளர் எஸ். சுப்பிரமணியன் அவர்கட்கும் நன்றியுடையேன்.

தோழர் சி. எஸ். சுப்பிரமணியம் அவர்கள் தம்முடைய ஆய்வுப்பணிகளால் இளம் ஆய்வாளர்களுக்கு முன்மாதிரியாகத் திகழ்பவர். இவருடன் நிகழ்த்திய விவாதங்கள் மிக்க பயனை விளைவித்தன. பல்லாற்றானும் இவர் எனக்கு உதவி புரிந்தார். மேலும், கிருஷ்ணசாமி சர்மாவின் புகைப்படத்தையும் கொடுத்து உதவினார்.

மறைமலையடிகள் நூலகத்தில் உள்ளவற்றைப் பார்வையிடுவதற்குச் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின் ஆட்சியர் இரா. முத்துக்குமாரசாமி அவர்கள் அனுமதி நல்கியதோடு மட்டுமல்லாமல் பல செய்திகளை அறியும் நிமித்தமாக அணுகியபோதெல்லாம் இன்முகத்துடன் உதவினார்.

பாரதி அறிஞர் ரா. அ. பத்மநாபன் அவர்கள் செய்த உதவிகள் எனது நன்றிக்கு உரியவை. தம்மிடம் உள்ள ‘இந்தியா’ இதழ்களைப் பார்வையிடற்கு அனுமதியளித்தார். மேலும்,

அவருடைய 'சித்திர பாரதி' நூலில் இடம் பெற்றுள்ள பத்ம நாப அய்யங்காரின் ஒளிப்படம் இந்நூலில் நன்றியுடன் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படுகின்றது.

இந்நூலை எழுதுவதற்குரிய முதன்மை ஆவணங்களைப் பார்வையிடற்குத் தமிழ்நாட்டு ஆவணக்காப்பகத்தின் ஆணையாளர் அனுமதியளித்தார்.

ஆய்வு வேலைகளை மேற்கொள்வதற்கென நான் புதுதில்லி செல்வதற்குச் செங்கை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் டாக்டர் செகதரட்சகன் இன்றியமையா உதவி நல்கினார்.

புதுதில்லியிலுள்ள இந்தியத் தேசிய ஆவணக்காப்பகத்திலும் நேரு நினைவு நூலகத்திலும் உள்ள ஆவணங்களைப் பார்வையிடுவதற்கு அவ்விரு நிறுவனங்களின் இயக்குநர்களும் அனுமதி வழங்கினர்.

இலெனினின் மேற்கோள் இரண்டைத் தமிழாக்கம் செய்வதற்கு நண்பர் மனோ உதவினார்.

ஆய்வு வேலைக்காகத் தூத்துக்குடிக்கு மும்முறை சென்ற போதும் பேராசிரியர் ஆ. சிவசுப்பிரமணியனும் அவர்தம் இல்லத்தினரும் எல்லா வகையிலும் உதவி புரிந்தனர். அவர்தம் துணையின்றி நான் எதுவும் அங்குச் செய்திருக்க இயலாது என்பது மிகையற்ற உண்மை. உலகியல் முறையில் மட்டுமன்றி அறிவுத் தளத்திலும் எனக்கு உதவி புரிந்து என் எண்ணங்களைச் செழுமைப்படுத்திய அவருக்கு எப்படி நன்றி சொல்வது.

அவ்வாறே, மதுரை சென்ற காலை அண்ணன் பேராசிரியர் செ. போத்தி ரெட்டி உற்ற துணையாக நின்றார்.

நான் தொகுத்தளித்த 'வ.உ.சி. கடிதங்கள்' என்ற நூலை வெளியிட்டதன் மூலம் எனக்குப் பரவலான அறிமுகம் கிடைக்க வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரம் அவர்கள் உதவி புரிந்தார்.

என்னுடைய செயல்பாடுகள் அனைத்துக்கும் 'முகம்' சிறப்பாசிரியர் மா. மணியும், கவிஞர் த. கோவேந்தனும் பக்க துணையாக நிற்பவர்கள்.

டாக்டர் மே. து. ரா. அவர்கள், பதிப்பாளர் என்ற முறையில் அல்லாது, அண்ணனாகவும் தோழராகவும் நண்பராகவும் வழிகாட்டியாகவும் புரவலராகவும் இருந்து என்னை வழி நடத்தி வருகிறார்.

சிறியோரை இகழ்தல் இலாது, உற்றுழி உதவிய இவர்கள் அனைவர்க்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி.

71ஆ, ஆர்.கே. சண்முகம் சாலை

சென்னை 600 078

ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி

வ.உ.சி.யும்

திருநெல்வேலி எழுச்சியும்

1908ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு 12ஆம் நாள், வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, சுப்பிரமணிய சிவா, பத்மநாப அய்யங்கார் ஆகியோர் கைது செய்யப்பட்டனர். இதைத் தொடர்ந்து, 13ஆம் நாள் வெள்ளிக்கிழமையன்று திருநெல்வேலியிலும் தூத்துக்குடியிலும், 14ஆம் நாளன்று தச்சநல்லூரிலும் மக்களிடையே பெரும் எழுச்சி ஏற்பட்டது. இதுவே, அந்நாளைய அரசாங்க ஆவணங்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் 'திருநெல்வேலிக் கலகம்' என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. இது பெரிய மக்கள் எழுச்சி என்றபோதும் வெள்ளையர் இதனைத் தமக்கும் தமது ஆட்சி அதிகாரத்துக்கும் எதிரான கிளர்ச்சியாகவும், சட்ட ஒழுங்குப் பிரச்சனையாகவும் கண்டமையால், 'கலகம்' (riot) என்று வருணித்தனர். இதன் பொருளைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்காத வரலாற்றாசிரியர்களும் இந்தச் சொல்லையே வழங்கி வருகின்றனர். 'எழுச்சி' என்ற சொல்லே சரியானதும் பொருத்தமானதும் என்று இவ்வரைவேட்டின் (monograph) ஆசிரியர் கருதுவதால், இச்சொல்லே இவ்வரைவேடு நெடுகவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

தமிழக வரலாற்றில் 'கலகங்கள்' அரிதானவையில்லை. குறிப்பாக, ஆங்கிலேயர் வருகைக்குப் பின்னர் நிகழ்ந்த கலகங்களைப் பற்றிச் செய்திகள் கிடைக்கின்றன. இவற்றுள் பெரும்பாலானவை, சாதி, மத, இனங்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளின் விளைவாக நிகழ்ந்தனவென்று அறிய முடிகின்றது. பஞ்ச காலங்களிலும் இக்கட்டான பிறசமயங்களிலும் தானியக் கிடங்குகள் தாக்கப்பட்டதும் உண்டு (இவை grain riots என்று அழைக்கப்படுகின்றன). இந்தக் கலகங்கள் அனைத்துக்கும்

வலுவான சமூகப் பொருளியல் அரசியல் காரணங்கள் இருக்கவே செய்யும். ஆனால், அவை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளனவா என்று தெரியவில்லை.

திருநெல்வேலி எழுச்சிக்கு முன்னர் தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த சில பெரும் கலகங்களை இனிக் காண்போம்.

1882ஆம் ஆண்டு இந்து—இசுலாமியர்க்கு இடையே சேலத்தில் பெரும் கலகம் மூண்டது. ஒரு மகுதி அழிக்கப்பட்டது. நூற்றுஐம்பதுக்கும் மேற்பட்டோர் தண்டனைக்குள்ளாயினர். சேலம் விஜயராகவாச்சாரியார் உள்ளிட்ட பலர் இதில் கைது செய்யப்பட்டனர்.

1899ஆம் ஆண்டு, திருநெல்வேலிக்கு அருகில் உள்ள சிவகாசியில் மறவர்—நாடார் சாதிகளுக்கிடையே கலவரம் ஏற்பட்டது. ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட வீடுகள் தீக்கிரையாயின. இருபதுக்கும் மேற்பட்டோர் இறந்தனர். ஏறத்தாழ ஈராயிரம் பேர் கைது செய்யப்பட்டனர் (Pate 1917 : 126). வணிகத்தில் ஈடுபட்டமையால் பொருளியல் முன்னேற்றமடைந்த நாடார் வகுப்பினர், சமூக உயர்வுக்கு முயலுங்கால், அவர்க்கும், அப்போது உயர்சாதியினராயிருந்த மறவர்க்கும் இடையே எழுந்த முரண்பாட்டின் விளைவே இதுவென்று இயக்கவியல் முறை ஆய்வாளர் கூறுவர். அக்காலத்தில் மற்றொரு உயர்சாதியினராயிருந்த வேளாளரும் மறவர்க்கு உடந்தையாயிருந்தனர் என்பதும் குறிப்பிடத் தகுந்தது.

சிவகாசிக் கலகம் என்று அழைக்கப்படும் இக்கலகம் இவ்வரைவேட்டின் பொருளுடன் தொடர்புடையதே. ஏனெனில், திருநெல்வேலி எழுச்சியைத் தொடர்ந்து நெல்லையிலும் தூத்துக்குடியிலும் நிறுத்திவைக்கப்பட்ட தண்டக் காவல் (punitive police) படை ஏற்பாடு, தண்டத் தீர்வை முதலானவற்றை முடிவு செய்வதற்குச் சிவகாசிக் கலகம் முன்னுதாரணமாகக் கொள்ளப்பட்டது. மேலும், திருநெல்வேலி எழுச்சியைத் தொடர்ந்து, மறவர் பிரச்சனை மீண்டும் எழுமோ என்ற அச்சம் ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்க்கு இருந்தது.

ஆயினும் சுதேசி இயக்கம் தொடங்கிய பின்னர் தென்னகத்தில் முதல் 'கலகம்' காகினாடாவில்தான் நிகழ்ந்தது. அப்போதைய சென்னை மாகாணத்தில் காகினாடா இருந்தது. 1907 மே 31ஆம் நாள், பெரிய கும்பல் ஒன்று தெருக்களில் திரண்டு, ஆங்கிலேயர் சங்கத்தைத் தாக்கிப் பெரும் சேதத்தை உண்டாக்கிற்று. ஐம்பத்தொரு பேர் மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டு, பதினமூவர் தண்டனையைடைந்தனர் (MAR 1907-08 : 27).

தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த முதல் எழுச்சி திருநெல்வேலி எழுச்சியேயாகும். வெளிப்படையான அரசியல் காரணங்

களால் இது நிகழ்ந்தது. இது நடந்த விதமும், அதன் தன்மை களும் பிறவும் இனி விரித்துரைக்கப்படுகின்றன.

எழுச்சியின் பின்னணி

1905ஆம் ஆண்டில், வங்காளப் பிரிவினை, கல்கத்தா காங்கிரஸ் மாநாடு ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து எழுந்த சுதேசி இயக்கம், முதன்முறையாகப் பரந்துபட்ட மக்களைச் சென்று அடையும் வகையில் இயக்கமாக வளரத் தொடங்கியது. கல்கத்தா காங்கிரஸ் மாநாட்டில் எடுக்கப்பட்ட சுயராச்சியம், அந்நியப் பொருள் விலக்கு, தேசியக் கல்வி ஆகிய மூன்று முடிவுகளும் செயல்படுத்தப்படலாயின. நாடெங்கிலும் சுதேசிய முயற்சிகள் தொடங்கப்படலாயின. அயல்நாட்டு முதலீட்டை எதிர்த்துச் சுதேச முதலீடு முளைவிடலாயிற்று.

தமிழ்நாட்டில் முதல் சுதேசியக் கப்பல் முயற்சி 1906ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டது. தூத்துக்குடி, கொழும்பு துறைமுகங்களுக்கு இடையே வாடகைக் கப்பல் சொண்டு தூத்துக்குடி வணிகர்கள் போக்குவரத்தைத் தொடங்கினர். இதனைக் குறித்து முதன் முதலாக வந்த பத்திரிகைச் செய்தியில் வ. உ. சி.யின் பெயர் வெளியாகி உள்ளமையால் முதலிலிருந்தே சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியுடன் அவரது பங்கு தொடங்கிவிட்டமை தெளிவாகின்றது (சுமி. 11.4. 1906).

இதனைப் பற்றிய அறிக்கையை அனுப்பி வைத்த அன்றைய மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர், இதனால் ஒன்றும் சாதிக்க இயலாது என்று குறிப்பிட்டார் (NTR). ஆனால், இதற்குப் பிறகு நிகழ்ந்தவை இக்கூற்றைப் பொய்யாக்கின.

வாடகைக்குக் (charter) கப்பல் விடுவது ஆதாயம் தருவதாக இல்லாமையாலோ என்னவோ, சொந்தக் கப்பல் விடும் முயற்சியாக, 1906 அக்டோபர் 16ஆம் நாள் (அதற்கு முந்தைய ஆண்டின் அதே நாளில்தான் சுதேசி இயக்கத்தைத் தோற்று வித்த வங்கப் பிரிவினை நிகழ்ந்தது. வியக்கத்தக்க ஒற்றுமை தான்!) 'சுதேசி ஸ்டீம் நாவிகேஷன் கம்பெனி லிமிடெட்' பதிவு செய்யப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து, கம்பெனிக்குப் பங்குகள் சேர்க்கும் முகமாக சென்னை, தஞ்சை, மதுரை முதலான மாவட்டங்களில் பயணம் செய்த வ.உ.சி. பல சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தினார்.

அக்காலத்தில், சென்னையின் முக்கிய சுதேசிப் பிரசாரகரான ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர், 1906 ஆகஸ்டிலும், 1907 சூலையிலும் நெல்லை மாவட்டத்தில் சுற்றுப் பயணம் செய்து உரைகள் பலவற்றை ஆற்றினார்.

சுதேசிக் கம்பெனிக்கும், வலுமிக்க நிறுவனமான பிரிட்டிஷ் இந்தியா ஸ்டீல் நாவிகேஷன் கம்பெனிக்கும் இடையே பெரும் போட்டி ஏற்பட்டது. இந்தப் போட்டி சில சமயங்களில் கைகலப்பு வரையும் கூடச் சென்று விட்டது. மேலும் இந்தப் போட்டியில், வெள்ளையர் கம்பெனியை ஆதரிக்கும் வகையில் அரசாங்க அதிகாரம் தவறான முறையில் பயன்படுத்தப்பட்டது. தமிழகத்தின் இதழ்கள் பலவும், இந்தியாவின் முக்கிய இதழ்கள் சிலவும் இந்தச் செய்திகளைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டன. இத்தகு இன்னல்களுக்கு இடையேயும் சுதேசிக் கம்பெனி செயல்பட்டு வந்தமை மக்களிடையே அதற்கு இருந்த ஆதரவைக் காட்டுவதோடு, அவர்களின் ஆதரவை இன்னும் மிகுதிப்படுத்தி இருக்கும் என்பதிலும் ஐயமில்லை.

மக்களிடையே நிலவிய சுதேசிய உணர்வைப் பின்வரும் பகுதி தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றது. 1906 டிசம்பர் மாத இறுதியில் தத்தம் மாவட்டங்களில் சுதேசி இயக்கத்தின் வளர்ச்சியைப் பற்றி அறிக்கை அனுப்புமாறு அனைத்து மாவட்டங்களின் ஆட்சித் தலைவர்களையும் சென்னை அரசாங்கம் பணித்தது. நெல்லை மாவட்டத்தின் ஆட்சித் தலைவரைத் தவிர மற்றவர் எல்லோரும் சுதேசி இயக்கம் மக்கள் மனத்தில் வேரூன்றவில்லை என்று குறிப்பிட்டனர். வெள்ளையர் எதிர்ப்புணர்வு நிலவுவதாக ஐயப்படக்கூடிய ஒரே மாவட்டம் திருநெல்வேலிதான், அதிலும் குறிப்பாக தூத்துக்குடி நகரில்தான் இது அதிகம் நிலவுகிறது என்று அவ்வறிக்கை குறிப்பிட்டது (NTR).

இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்ட தூத்துக்குடியைவிட நெல்லை நகரத்தில் நிகழ்ந்த எழுச்சியின் அளவு பெரிதாக இருந்தமை வியப்புக்குரியதே.

இந்தச் சமயத்திலேயே தூத்துக்குடி நகரில் அயல் நாட்டுப் பொருள் விற்கப்படும் கடைகள் தொடர்ந்து புறக்கணிக்கப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத் தகுந்தது.

1907ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் முடிவில் சூரத் நகரில் நிகழ்ந்த காங்கிரசில், புதுக் கட்சியினர் என்று அழைக்கப்பட்ட துலகரின் தலைமையிலான தேசியக் கட்சித் தீவிரவாதிகளின் கை ஓங்கியது. இம்மாநாட்டுக்குப் பாரதியார், சக்கரைச்செட்டியார் முதலானோருடன் சென்ற வ. உ. சி. யின் எண்ணங்களும் செயல்வன்மை பெற்றன. தேசியக் கட்சியின் தென்னாட்டுத் தலைமையினை அவர் ஏற்றார்.

1908 சனவரியில் சுப்பிரமணிய சிவா நெல்லைக்கு வந்து சில சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தினார். அதன் பிறகு, வ. உ. சி. யின் ஆதரவில் தூத்துக்குடியிலும் சொற்பொழிவுக்கு

ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. பிப்ரவரி திங்கள் முழுவதும், ஏறத்தாழ எல்லா நாளிலும் தூத்துக்குடி கடற்கரையிலும் பிற இடங்களிலும் கூட்டங்கள் நடந்தன. வீறுமிக்க சொற் பொழிவுகளை இவற்றில் சிவா ஆற்றினார். இவற்றுள் பல, வ. உ. சி. யின் தலைமையில் நிகழ்ந்தன. இவ்விருவரைத் தவிர பத்மநாப அய்யங்காரும், சோமசுந்தர பாரதியாரும் பேசினர். இக்கூட்டங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆயிரத்துக்குக் குறையாது மக்கள் கூடினர்.

இவற்றின் நேரடிப் பின்விளைவாகத் தூத்துக்குடி கோரல் ஆலைத் தொழிலாளர் வேலைநிறுத்தம் செய்தனர். ஆலை மூடப்பட்டது. வேலைநிறுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கையில் அத்தொழிலாளரிடையே கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன. போராட்டம் முடியும்வரை பொது மக்களிடமிருந்து திரட்டிய பணத்தைக் கொண்டு தொழிலாளர்க்கு உணவு கொடுக்கப்பட்டது; தற்காலிக மாற்று வேலை ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டன. ஆலை நிர்வாகத்துடன் வ. உ. சி. நேரடியாகப் பேச்சுவார்த்தை நிகழ்த்திய பிறகு தொழிலாளரின் கோரிக்கைகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு மார்ச்சு 7ஆம் நாள் தொழிலாளர் வேலைக்குத் திரும்பினர்.

இந்தச் சமயத்தில் மக்களின் சுதேசிய உணர்வு உச்சத்தை அடைந்தது. வெள்ளையரும் அவர்களுக்கு ஆதரவு தருவோரும் புறக்கணிக்கப்பட்டனர். குதிரை வண்டிக்காரரும் நாவிதரும் வண்ணாரும் அவர்களுக்குப் பணிபுரிய மறுத்தனர். சுதேசியத்துக்கு எதிராகப் பேசியதால் ஒரு வக்கீலைப் பாதி சிரைத்து விட்டு நாவிதரொருவர் எழுந்து வந்து விட்டார்.

இவற்றுக்கெல்லாம் மகுடமிட்டாற்போல் விபின் சந்திர பால் சிறையிலிருந்து வெளியாகும் 1908 மார்ச்சு 9ஆம் நாளை சுயராச்சிய நாளாகக் கொண்டாட முடிவு செய்யப்பட்டது. குற்றவியல் சட்டத்தின் (Cr. P. C.) 144ஆவது பிரிவின் கீழ் தூத்துக்குடி மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் தடை செய்தார். மேலும், அவர் முன் ஆஜராகுமாறு வ. உ. சி., சிவா, பத்மநாப அய்யங்கார் ஆகியோருக்கு அறிவிப்புத் தரப்பட்டது. மார்ச்சு 8ஆம் நாள் மாலை நடந்த கூட்டத்தில் 4000 பேர் கலந்து கொண்டனர்.

மறுநாள், மூவரும் திருநெல்வேலி சென்று ஆட்சித் தலைவர்க்கு முன் நின்றனர். இவ்வழக்கை உயர்நீதி மன்றத்துக்கு மாற்றுமாறு கேட்டனர்; ஜாமீன் தொகை கொடுக்கவும் மறுத்தனர்.

அன்று மாலை தாமிரவருணி ஆற்றங்கரையில் விபின் சந்திர பாலின் விடுதலை கொண்டாடப்பட்டது. கூடியிருந்த

மக்களிடையே பெருங்கூச்சலும் உற்சாகமும் நிலவியது பாளையங்கோட்டை போலீஸ் ரிசர்வ் படையினர் வரு முன்னர் கூட்டம் கலைந்துவிட்டது.

10ஆம் நாள் மூவரும் தூத்துக்குடிக்குத் திரும்பி வந்த பின்னர் அதற்கு முன்னாள் தடைசெய்யப்பட்டிருந்த விபின் சந்திர பாலின் விடுதலை கொண்டாடப்பட்டது. மூவரும் இரயில் நிலையம் வந்ததும் பெருங் கூட்டம் கூடிக் கலவரம் நிகழும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. ஆயினும் வ. உ. சி. யின் உதவியுடன் கூட்டம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. கொண்டாட்டம் முடிந்ததும் பிற்பகலுக்கு மேல் நெல்லைக்குத் திரும்பி ஆட்சித் தலைவர் முன் நின்றனர். குற்றவியல் சட்டத்தின் 107வது பிரிவின் கீழ் வழக்குத் தொடர்வதென ஆட்சித் தலைவர் முடிவு செய்தார். 12ஆம் நாள் பிற்பகல் மூவரும் கைது செய்யப் பட்டுப் பாளையங்கோட்டைச் சிறைக்கு எடுத்துச் செல்லப் பட்டனர்.

எழுச்சி

காலை 10-30 மணியளவில், திருநெல்வேலிப் பாலம் என்றழைக்கப்பட்ட வீரராகவபுரம் என்ற இரயில் நிலையத்துக்கு அருகிலுள்ள பகுதியில் கடைகள் மூடப்பட்டன. மக்களின் நடமாட்டமும் வண்டிகளின் போக்குவரவும் தடைப்பட்டன.

இதற்குள்ளாக மூவாயிரம் நாலாயிரம் பேர் கும்பலாகத் திரண்டு, இந்துக் கல்லூரிக்குள் நுழைந்தனர். கல்லூரி நிர்வாகிகள் எவ்வளவோ தடுத்தும் கூட மாணவர்களையும் தம்முடன் சேர்த்துக் கொண்டனர். கல்லூரி மூடப்பட்டது.

கும்பலிடமிருந்து தப்புவதற்காகக் கல்லூரியின் முதல்வர் எர்பர்டு சாம்பியன் (Herbert Champion) பாரி கம்பெனியின் அலுவலகத்துக்குள் நுழைந்தார் (பெ. நா. அப்புஸ்வாமி 1961). அக்கட்டடத்துக்குள் பாரி கம்பெனியின் ஏஜெண்டான காமரூனும் (Cameroon) இருந்தார். இவர்களின் மீது சரமாரி யாகக் கல்வீச்சு நடந்தது.

கூட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்த பாளையங்கோட்டையில் இருந்த போலீஸ் ரிசர்வுக்குச் சொல்லியனுப்பப்பட்டது. இரண்டு மைல் தள்ளியிருந்த அவ்விடத்திலிருந்து காவலர் வரும் வரை துணை போலீஸ் சூப்பரிண்டண்டு, தாலுகா மாஜிஸ்ட்ரேட், மாவட்டத் துணை மாஜிஸ்ட்ரேட் முதலானோர் விரைந்தனர்.

இதற்குள், சி. எம். எஸ். கல்லூரி என்ற சர்ச்சு மிஷன் சொசைட்டி காலேஜுக்குக் கும்பல் சென்றது. முதல்வர் ஷாப்டரிடம் (Schaffter) கல்லூரியை மூடுமாறு கூறிற்று. இதை

எதிர்த்த உதவிப் பேராசிரியரைக் கும்பல் அடித்தது. கல்லூரியின் பொருள்களும் சாளரங்களும் உடைக்கப்பட்டன. பின்னர், பட்டணத்துக்குள் கூட்டம் நுழைந்தது. நகர்மன்ற அலுவலகக் கட்டடத்துக்குள் சென்று சுவர் ஒன்றை இடித்தது. அலுவலக ஆவணங்கள் மண்ணெண்ணெய் ஊற்றிக்கொளுத்தப் பட்டன. கட்டடம் பெரும் சேதத்துக்கு உள்ளானது. அடுத்து, அஞ்சலகத்துக்குச் சென்று தீயிட்டனர். தந்திக் கம்பிகள் அறுக்கப்பட்டன. பிறகு, நகர் மன்றத்துக்குச் சொந்தமான மண்ணெண்ணெய்க் கிடங்கு தீக்கிரையானது. தொடர்ந்து இரண்டு மூன்று நாளுக்கு அது எரிந்துகொண்டே இருந்தது.

காவல் நிலையம் அடுத்த இலக்காயிற்று. கூட்டம் அங்குச் சென்றபோது போலீஸ்காரர் ஒருவர் மட்டுமே இருந்தார். அவர் தாக்கப்பட்டார். அங்கிருந்த ஆவணங்களும் கத்திகளும் ஒரு பெட்டி குண்டுகளும் (catridge) அழிக்கப்பட்டன. காவல் நிலையத்தில் சிறைப்பட்டிருந்த மூன்று கைதிகள் விடுவிக்கப் பட்டனர்.

காவல் நிலையத்துக்கு எதிரிலிருந்த மருத்துவ நிலையத் துக்குத் தீயிட முயன்றபோது பலர் கைது செய்யப்பட்டனர்.

மாவட்ட துணை முன்சீபு நீதிமன்றத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தபோது அதுவும் தாக்கப்பட்டது.

நகரெங்குமிருந்த தெருவிளக்குகள் பலவும் உடைக்கப் பட்டன.*

இந்தச் செயல்கள் நெடுகவும் கல்விச்சுடன் 'வந்தே மாதரம்' முழக்கமும் தொடர்ந்து செய்யப்பட்டது.

இந்தச் சமயத்தில்தான், ஆட்சித் தலைவர் விஞ்சும் (L.M. Wynch), போலீஸ் சூப்பரிண்டண்டும் இடத்துக்கு விரைந்தனர்.

கூட்டத்தின்மீது இரண்டுமுறை துப்பாக்கிச்சூடு நடத்தப் பட்டது. பெரிய கோயிலுக்குச் செல்லும் சாலையில் ரிசர்வ் போலீசார் சுட்டனர். காவல் நிலையத்துக்கு எதிரிலிருந்த மருத்துவ நிலையத்தை எரிக்க முயற்சி நடந்து கொண்டிருந்த போது, மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் சுடுவதற்கு ஆணையிட்டார். முதலில் வெற்று வேட்டுகள் (buck shot) சுடப்பட்டன; எச்சரிக்கையாக ஒரு முறை வானத்தில் சுட்ட பின்னரே

* இவை மண்ணெண்ணெய் விளக்குகள் (circular burner kerosene lamps). 1908ஆம் ஆண்டின் இறுதியில்தான், நெல்லை நகருக்கு ரூ.250 செலவில் பன்னிரண்டு ஒளி விளக்குகள் (incandescent lamps) பொருத்துவதற்கு நெல்லை நகர் மன்றத்துக்கு அரசாங்க அனுமதி வழங்கப்பட்டது (PMLD 1908 b).

கூட்டத்தின் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நிகழ்ந்தது. நால்வர் இறந்தனர் என அரசு தரப்பில் சொல்லப்பட்டது ((PJD 1908 f).

ரிசர்வ் போலீசார் கூட்டபோது ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சி நடந்தது. கூட்டத்தை நோக்கிப் போலீசார் துப்பாக்கி நீட்டிய போது, கூட்டத்தில் சிலர், போலீசாரும் சுதேசிகள் என்ற முறையில் கூட்டத்தினருடன் சேர்ந்துகொண்டு வெள்ளையரைச் சுடுமாறு வேண்டினர். இதனைப் பற்றி, வ.உ.சி. யை விசாரித்த நீதிபதி தமது தீர்ப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (PJD 1911 b).*

தூத்துக்குடியில்

வ.உ.சி. யும் பிறரும் கைது செய்யப்பட்ட அன்று இரவே, மக்கள் பலர் தூங்காமல் தெருக்களில் வந்தே மாதரம் முழக்கமிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். (சுமி. 17-3-1908)

மறுநாள் 13 அன்று காலை பெரும் குழப்பம் ஏற்பட்டது. சந்தையிலிருந்த கடைகள் மூடப்பட்டன. கோரல் ஆலைத் தொழிலாளரும் பெஸ்டு ஆண்டு கம்பெனியின் தொழிலாளரும் வேலை நிறுத்தம் செய்தனர். நகர்மன்றத் தோட்டித் தொழிலாளரும், பிற தோட்டித் தொழிலாளரும் வேலைக்குப் போகாமல் நின்றனர். கசாப்புக் கடைக்காரரும் குதிரை வண்டிக்காரர்களும் கூட வேலைநிறுத்தம் செய்தனர். தெருக்களில் கூடிய மக்கள் தெருவிளக்குகளையும் உடைத்தனர் (NTR).

பொதுக் கூட்டங்கள் தடைசெய்யப்பட்டிருந்த போதும் கூட, வண்டிப் பேட்டையில் அன்று மாலை கூட்டம் கூடியது. அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியாத ஒருவர் பேசினார்.

* எழுச்சியைப் பற்றிய செய்திகள் அனைத்தும், வேறு சான்று குறிப்பிடப்படாதவரை, அன்றைய சி. ஐ. டி. துறை தயாரித்த Note on Tinnevely Riots & Tuticorin in March 1908, G.O. No. 1542 Judicial & Confidential dt. 3-10-1911 என்ற ஆவணத்தையும், சுதேசமித்திரன் 17-3-1908 இதழில் வெளிவந்த விரிவான செய்தியையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளன.

எழுச்சியைப்பற்றிய செய்திகளைக் கண்ட இந்திய அரசு அலுவலர் ஒருவர், “படிப்போருக்குப் இடப் பெயர்கள் தெரியும் என்ற எண்ணத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளமையால் கலகத்தைப் பற்றிய செய்திகள் புதிராக உள்ளன” என்று குறிப்பிட்டார் (NAI 1908).

இதே குழப்பம் நமக்கும ஏற்படக்கூடும் என்பதால் எழுச்சி தொடர்பான அரசாணை ஒன்றில் உள்ளவாறு நெல்லை நகரின் வரைபடம் இந்நூலில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

இதனை அறிந்த உதவி ஆட்சித் தலைவர் ஆஷும் (R. W. D. E. Ashe), துணை போலீஸ் சூப்பரிண்டண்டும், போலீசாரும் பேட்டைக்குள் நுழைந்தனர். இந்தப் பேட்டைக்கு ஒரு வழி தான் உண்டு என்பதால் குழப்பம் மிகுந்தது. வீடுகள் மேலிருந்தும் கூடக் கற்கள் வீசப்பட்டன. போலீசார் சுட்டனர். கூட்டத்துக்குள் சிக்கிய ஒரு சப்இன்ஸ்பெக்டர் படுகாயமடைந்தார். அவரிடமிருந்த சுழல் துப்பாக்கியும் ஐந்து சுற்று குண்டுகளும் பறிக்கப்பட்டன. மாலை ஐந்து மணிக்குமேல் தொடங்கிய அமளி முடிவதற்கு இரவு ஒன்பது மணி வரை ஆயிற்று (NIR).

தூத்துக்குடியில் எழுச்சி நிகழ்ந்த நாளன்று கோரல் ஆலைத் தொழிலாளர் செய்த வேலைநிறுத்தம் முக்கியமானதாகும். ஏனெனில் இதற்கு முன்புதான், 1908 பிப்ரவரி 24ஆம் நாள் தொடங்கி மார்ச்சு 7ஆம் நாள் வரை தமது பொருளியல் கோரிக்கைகட்காக வேலைநிறுத்தம் செய்திருந்தனர். வ.உ.சி.யின் இடையீட்டினால் ஆலை நிர்வாகத்துடன் உடன்பாடு ஏற்பட்டுப் போராட்டம் வெற்றிகரமாக முடிந்தது. ஆனால், தமது தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்ட ஒரே காரணத்துக்காக எவ்விதப் பொருளியல் கோரிக்கையுமின்றி மார்ச்சு 13ஆம் நாள் மீண்டும் வேலைநிறுத்தம் செய்தனர். இந்தக் கோரல் ஆலைத் தொழிலாளர் போராட்டத்தைக் குறித்துத் தனி வரைவேடு எழுதிய பேராசிரியர் ஆ. சிவசுப்பிரமணியன், இந்தியாவின் முதல் அரசியல் வேலைநிறுத்தம் என இதனை நிறுவுகிறார் (சிவசுப்பிரமணியன் 1986 a).

எழுச்சியன்று தூத்துக்குடியில் மூடப்பட்ட கடைகள் குறித்து வேறொரு செய்தி கிடைக்கின்றது. கோரல் ஆலைத் தொழிலாளர் போராட்டத்தினால் மக்களிடையே நிலவிய பதற்றநிலையைத் தொடர்ந்து சிவகாசிப் போலீஸ் ரிசர்விலிருந்து முப்பது காவலர் தூத்துக்குடிக்கு வரவழைக்கப்பட்டனர். எழுச்சி நிகழ்ந்த மார்ச்சு 13ஆம் நாள் கடைகளைத்தும் மூடியிருந்தமையால் இந்தப் போலீசார்க்கும் கூட உணவு கிடைக்கவில்லை. சப்மாஜிஸ்டிரேட் எவ்வளவோ கேட்டுக்கொண்ட பின்னும் கூடக் கடைக்காரர் ஒருவரும் கடையைத் திறக்கவில்லை. சில நாடார் கடைக்காரர் மட்டும் கடையைத் திறக்க ஒப்புக்கொண்டனர் என்ற போதும் அவர்களும் கூட்டத்துக்கு அஞ்சினர். கடையில், துப்பாக்கி ஏந்திய இரண்டு போலீசாருடன், போலீசார்க்கும் பிறர்க்கும் அரிசி கிடைக்கும்வரை சப்மாஜிஸ்டிரேட் அமர்ந்திருக்கவேண்டியதாயிற்று (Judgement in criminal appeals Nos. 481 and 503 of 1908 in High Court of Judicature Madras, PJD 1911 b).

தச்சநல்லூரில்

திருநெல்வேலியிலும் தூத்துக்குடியிலும் எழுச்சி நிகழ்ந்த மறுநாள், அதாவது வ.உ.சி.யும் சிவாவும் கைதுசெய்யப்பட்ட இரண்டாவது நாள், திருநெல்வேலியின் புறத்தே இருந்த தச்சநல்லூரிலும் மக்கள் எழுச்சி ஏற்பட்டது (NTR). அது சிற்றூர் என்பதாலோ என்னவோ அங்கு நடந்தவற்றைப் பற்றிய விரிவான செய்திகள் திருநெல்வேலி எழுச்சி தொடர்பான ஆவணங்களில் இல்லை.

இருப்பினும், நெல்லை எழுச்சியைத் தொடர்ந்து, எழுச்சி நிகழ்ந்த இடங்களில் நிறுவப்பட்ட தண்டப் போலீசைப் (punitive police) பராமரிக்கும் பொருட்டு அந்தப் பகுதி மக்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டத் தீர்வையிலிருந்து விலக்கு அளிக்குமாறு வேண்டிய மனு ஒன்றிலிருந்து தச்சநல்லூர் நிகழ்ச்சியைப் பற்றி ஓரளவு அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. அந்த மனு வருமாறு (PJD 1908 0) :

திருநெல்வேலி டிவிஷன் ம-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ ஹெட் குவார்டர் டிப்டி மாஜிஸ்ட்ரேட்டரவர்கள் சமூகத்துக்கு “திருநெல்வேலித் தாலுகா தச்சநல்லூர் யூனியன் சரகம் சத்திரம் புதுக்குளம் கிராமத்திலிருக்கும் S. இராமலிங்கம் பிள்ளை வணக்கமாயெழுதிக் கொண்ட மனு,

யென்னவென்றால் சென்ற மாசத்தில் தச்சநல்லூரிலுள்ள சில ஜனங்கள் யூனியனுக்குச் சம்மந்தமான லாந்தல்களை உடைத்தும் குப்பை வண்டி கக்கூஸ் வண்டிகளை தீயினால் எரித்தும் நடத்திய அக்கிரமச் செய்கைகளுக்காக பியூனிட்டிவ் போலீஸ் வைத்து ஷே யூனியன் சரகத்திலுள்ள குடிகளிடத்தில் திமிர் வரித் தீர்வை வசூலிக்கப் போகிறதாகக் கேள்விப்படுகிறேன்.

ஷே அக்கிரமச் செய்கை நடந்தயிடத்துக்கும் இந்த சத்திரம் புதுக்குளம் தஸ்பாவுக்கும் சுமார் ஒரு மயில் தூரமிருக்கும். இந்த சத்திரம் புதுக்குளம் தஸ்பாவி லுள்ள ஜனங்களில் ஒரு நபராவது மேற்படி செய்கைக்குப் போகவில்லை. ஷே சத்திரம் புதுக்குளம் தஸ்பாவில் யூனியனுக்குச் சம்மந்தமான சொத்துக்கள் சேதமில்லை. குற்றங்கள் நடக்கவுமில்லை.

ஷே தச்சநல்லூரில் யூனியன் வண்டிகளை அந்த ஊர் ஜனங்களில் சில துஷ்டர்கள் தீயினால் எரித்துவிட்ட சமாசாரம் தெரிந்தவுடனே நானும் என்னுடைய சகோதரர் ஷே யூனியன் சேர்மன் ஆறுமுகம் பிள்ளையும் ஷேயிடத்துக்குப்போய் அக்கிரமச் செய்கைகள் மேற்

கொண்டு நடக்கவொட்டாமல் தடுத்ததுமின்றி ஷெ குற்றம் நடத்தியவர்கள் விஷயமாய் வேண்டிய ஸ்டெப்பு எடுத்ததை சமூகத்தில் ஆலோசித்து எனக்கும் என் சகோதரர் சேர்மன் ஆறுமுகம் பிள்ளைக்கும் சத்திரம் புதுக்குளம் தஸ்பாவிலுள்ள குடி ஜனங்களுக்கும் ஷெ திமிர் வரித் தீர்வையேற்படுத்துவது நியாயமில்லை என்று நீதி செலுத்தப் பிரார்த்திக்கிறேன்.*

4-4-08

S. இராமலிங்கம் பிள்ளை

இந்த விண்ணப்பத்திலிருந்து, தச்சநல்லூரிலுள்ள ஒன்றி யத்துக்குச் சொந்தமான தெரு விளக்குகள் உடைக்கப்பட்டன வென்றும், குப்பை வண்டிகளும் மலம் அகற்றும் வண்டிகளும் தீக்கிரையாயினவென்றும் புலனாகின்றது.

எழுச்சி தொடங்கியது எப்படி?

எழுச்சி தொடங்கிய முறையைக் குறித்து முரண்படும் செய்திகள் கிடைக்கின்றன.

தமது கடைகளை அடைத்துவிட்டு நெல்லைக்கு வந்த தூத்துக்குடி வணிகர்கள் நெல்லை வீரராகவபுரத்திலுள்ள கடைக்காரர்களைக் கடைகளை மூடிவிடுமாறு தூண்டினர்; “நம்முடைய தலைவர் மிஸ்டர் சிதம்பரம்பிள்ளை ஜெயிலி லிருக்கும்போது நீங்கள் உங்கள் கடைகளைக் கட்டாமல் வைத் திருக்க யாதொரு நியாயமும் இல்லை யென்று இடித்துக் காண்பித்துத் தூண்டினார்கள்” என்று 16-3-1908 நாளிட்ட ‘சுதேசமித்திரன்’ கூறுகிறது.

ஏட்டு குருநாத அய்யர் வேண்டுமென்றே கடைக்காரர் களைக் கடைகளை அடைக்குமாறு கட்டாயப்படுத்தினார் என்றும், எழுச்சி நிகழ்வதற்கு முன் நாள் இரவே, சாது கணபதி பந்துலுவின் வீட்டில் சில ‘கீழ்ச்சாதிப் பறைய’ருடன் அமர்ந்து சதியாலோசனை செய்தார் என்றும் அரசு தரப்பில் கூறப் பட்டது (PJD 1909 a). ஆயின், ஏட்டு குருநாத அய்யரின் கூற்றாகவே பின்புறம் வரிகள் வ. உ. சி. யின் சுயசரிதையில் அமைந்துள்ளன (வ.உ.சி. 1979 : 85).

வெள்ளிக் கிழமை வீரரா கவபுரம்

பள்ளிச் சிறுவர் பலத்தொடு கூடி

“அடைமின் கடைகளை அன்பர் சிறையுள்

அடைபட நின்றதன் அறிகுறி யாக”

* லாந்தல்—lantern, (விளக்கு); மயில்—mile (தொலைவைக் குறிப்பது); ஸ்டெப்பு—step (முயற்சி).

என்று மொழிந்தனர். யானும் அவருடன் நன்றென மொழிந்தேன் நாலைந் தடைத்தனர்.

பள்ளிச் சிறுவர்கள் பலரும் கூடி வ. உ. சி. யும் சிவாவும் கைது செய்யப்பட்டதற்கு அறிகுறியாகக் கடைகளை அடைக்கு மாறு வற்புறுத்தினர் என்பதும், இதற்குப் பிறகே குருநாத அய்யரும் அவர்களோடு சேர்ந்து குரல் கொடுத்தார் என்பதும் புலனாகின்றது.

மேலும், கடைகள் பல இருந்த வீரராகவபுரத்துக்கு அண்மையில் தான் இந்துக் கல்லூரி இருந்தது என்பதும், அந்தக் கல்லூரி மாணவர்கள் பலரும் எழுச்சியில் பங்கு கொண்டனர் என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கன. எனவே, வ. உ. சி. வழியாக குருநாத அய்யர் குறிப்பிடும் “பலத்தொடு கூடிய பள்ளிச் சிறுவர்” இந்துக் கல்லூரி மாணவர்களாக இருக்கக் கூடிய வாய்ப்பு உள்ளது எனலாம் (இந்துக் கல்லூரி மாணவரும் ஆசிரியரும் எழுச்சியில் பங்குக் கொண்டமை எந்த அளவுக்குச் சென்னை ஆளுநருக்கு வெறுப்பைத் தந்தது என்பது பின்னொரு பகுதியில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது).

எழுச்சி முடிந்தது எப்போது?

1908 மார்ச்சு 13ஆம் நாள் தொடங்கிய எழுச்சி உண்மையில் எப்போது முடிவடைந்தது என்பது தெளிவாகப் புலப்படவில்லை.

எழுச்சியைப் பற்றிய விரிவான அறிக்கையைத் தொகுத்த தனித்த சி. ஐ. டி. துறை, 13ஆம் நாளன்றே எழுச்சி அடங்கி விட்டது என்ற எண்ணத்தையே ஏற்படுத்துகின்றது (PJD 1911 b).

ஆனால், சுதேசமித்திரன் 17-3-1908 இதழ், “சனிக்கிழமை யன்றும் கடைகள் அடைக்கப்பட்டே இருந்தன,” என்று 14ஆம் நாளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.

இதிலிருந்து, எழுச்சி நிகழ்ந்ததற்கு மறுநாளும் கடைகள் அடைக்கப்பட்டே இருந்தன என்பது தெளிவாகின்றது.

‘தூத்துக்குடி சமாசாரம் 21-3-1908’ என்னும் தலைப்பில் வெளிவந்த செய்திகளில், “தூத்துக்குடியில் குழப்பம் பூராவும் அமர்ந்துவிட்டது. கடைகளெல்லாம் திறந்தாய் விட்டன. கோரல் மில்லிலும் வேலை நடந்து வருகிறது,” என்ற சுதேசமித்திரன் 23-3-1908 இதழ்ச் செய்தியிலிருந்து எழுச்சி முடிந்த சில நாளுக்கேனும் கடைகள் மூடி வைக்கப்பட்டிருந்தன என்பது தெளிவாகின்றது.

மேலும், திருநெல்வேலி மாவட்ட போலீஸ் சூப்பரிண்டண்டு 16-3-1908 பிற்பகல் 3-50 அனுப்பிய தந்தியில், “bazaars opened

tuticorin but coral mill hands out since saturday bazaars open tinnevely, no crowds anywhere” எனக் காணும் வரிகள் மார்ச்சு 16ஆம் நாள்தான் தூத்துக்குடி, திருநெல்வேலி சந்தைகளில் உள்ள கடைகள் திறக்கப்பட்டனவென்று காட்டுகின்றது.

எழுச்சி நிகழ்ந்ததற்கு மறுநாள், மக்களின் மனநிலையைப் பொறுத்தமட்டில், மக்கள் இன்னும் பதற்றத்துடன் உள்ளனர்; ‘வந்தே மாதர’ முழக்கமிடுகின்றனர்; எரிச்சலுற்ற போலீசார்க்குச் சடவேண்டுமென்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது என்று ‘இந்து’ 16-3-1908 இதழ் எழுதுகின்றது (PJD 1908 c).

எழுச்சியன்று வந்த போலீஸ் படையினாலும், அவர்களின் துப்பாக்கிச் சூட்டினாலும், 13ஆம் நாளுக்குப் பிறகு பொதுச் சொத்துக்களை அழிக்க மக்களால் முடியவில்லை என்ற போதும், மக்கள் மனத்தில் கொந்தளிப்பு அடங்கவில்லை என்பதும், அதன் வெளிப்பாடாக அவர்கள் ‘வந்தே மாதர’ முழக்கமிட்டதோடு, கடைகளும் தொடர்ந்து மூன்று நாட்கு நாள் மூடப்பட்டே இருந்தனவென்றும் புலனாகின்றது.

எழுச்சியின்போது நடந்த சில நிகழ்ச்சிகள்

எழுச்சியின்போது பின்வரும் நிகழ்ச்சி நடந்ததாக அந்நாளைய இதழ்கள் பல தெரிவிக்கின்றன. நெல்லையில் ஒரு சுதேசியக் கடை (National Emporium) சிறப்பாக அணி செய்யப்பட்டிருந்தது. அதற்கான காரணத்தை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் விஞ்சு உசாவியபொழுது, விபின் சந்திரபாலின் விடுதலை நாளைக் கொண்டாடும் பொருட்டு அவ்வாறு செய்யப்பட்டுள்ளது என்று அந்தக் கடையிலிருந்த சிப்பந்தி கூறினாராம். உடனே, விஞ்சு அவரைச் சவுக்கால் அடிக்க எழுச்சி மூண்டது; துப்பாக்கிச் சூடும் நிகழ்ந்தது (சுமி. 17-3-1908). (இந்நிகழ்ச்சியின் தொடர்பான செய்திகள் வேறொர் இடத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன).

நெல்லையில் நிகழ்ந்த எழுச்சியின்போது மக்கள் கூட்டம் ஒன்று சி. எம். எஸ். கல்லூரி வளாகத்துள் நுழைந்து கட்டடத்தின் மேல்மாடி வரை சென்று விட்டது. மேசை நாற்காலிகள் உடைக்கப்பட்டன. இந்தக் கூட்டத்தில் இருந்த நாகப்ப முதலி என்ற இருபத்திரண்டு வயது இந்துக் கல்லூரி மாணவன் சி. எம். எஸ். கல்லூரியின் துணை முதல்வரை மடக்கிய முட்டியுடன் மிரட்டினான். கூட்டத்தில் பலர் கைது செய்யப்பட்ட போது இவ்விளைஞன் தப்பிவிட்டான். வழக்கும் விசாரணையும் முடிந்த பிறகே தலைமறைவிலிருந்து நாகப்ப முதலி வெளிவந்தான். எழுச்சி நடந்து பதினைந்து மாதம் கழித்தே விசாரிக்கப்பட்டதாலும், இதய நோயாளி என்பதனாலும்

இருநூறு ரூபாய் தண்டத்துடன் தண்டனை முடிந்தது. இது மிகக் குறைவு என்று கருதிய மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் இதனை அரசின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்தார் (PJD 1910).

மக்கள் இயங்கிய முறை

மேலே குறித்த, இருபத்துஇரண்டு வயது இளைஞன் கல்லூரித் துணை முதல்வரைத் தாக்க முற்பட்ட முயற்சி எழுச்சியில் பங்குகொண்ட ஒருவனின் மனப்பாங்கைக் காட்டுகின்ற தனித்த நிகழ்ச்சியாகும். எழுச்சியில் பங்குகொண்ட மக்கள் நடந்துகொண்ட முறையை இது பொதுவாகக் காட்டவில்லை.

ஆனால், நெல்லையின் மாவட்டத் துணை முன்சீபின் கச்சேரிக்கு ஏற்பட்ட அழிவும், அதனைத் தாக்கிய மக்களின் செயல்முறையும் அந்தத் துணை முன்சீபின் அலுவல் கடிதம் ஒன்றின் மூலம் விரிவாகத் தெரியவருகின்றது. அந்தக் கடிதம் சொல்லும் செய்திகளாவன (PJD 1908 a):

1908 மார்ச்சு 13ஆம் நாள் பன்னிரண்டு மணியளவில் மாவட்டத் துணை முன்சீபு வழக்குகளை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். இருநூறு பேரடங்கிய கூட்டம் ஒன்று நீதிமன்ற வராந்தாவரை வந்து அங்கிருந்த தட்டிகளை வீசியெறிந்து, சுவர்களையும் தட்டிகளையும் கழிகளால் தாக்கியது; நீதிமன்றம் செயல்படக்கூடாது என்றும் கூச்சலிட்டது. வெளியே வந்த முன்சீபு கூட்டத்தை அமைதிப்படுத்த முயன்றார். நீதிமன்றத்தை மூடவேண்டும் எனக் கூட்டம் மேலும் கூச்சலிட்டது. அங்கிருந்த வக்கீல்களும் அவ்வாறே செய்யுமாறு அச்சத்தில் கூறினர். முன்சீபும் நீதிமன்றத்தை மூடிவிட்டுத் தமது தனியறையில் அமர்ந்து தம் வேலைகளைப் பார்க்கத் தொடங்கினார். கிழக்கு நோக்கிக் கூட்டம் நகர்ந்தது. ஆனால் ஐந்து நிமிடங்களுக்கெல்லாம் மீண்டும் அந்த இடத்துக்கே வந்தது. வெளியே வந்த முன்சீபு மீது கற்கள் வீசப்பட்டன. உயிருக்கு அஞ்சிய அவர் நீதிமன்றத்தைப் பெரிய பூட்டுகளால் அடைத்து விட்டுத் தம் இல்லம் சென்றார். அவர் சென்ற சில நிமிடங்கள் கழித்து அருகே இருந்த காவல் நிலையத்தைத் தாக்கி அங்கிருந்த ஆவணங்களை அக்கூட்டம் எரித்தது. பின்னர், நீதிமன்றத்தின் பூட்டுகளை உடைத்து மேசை நாற்காலிகளையும் தூர எறிந்தது; மேசை விரிப்புகளை இழுத்து அவற்றின் மீதிருந்த சில நூல்களையும் கோப்புகளையும் தீயிலிட்டது; பந்தல்களையும் எரித்தது. ரிசர்வ் போலீஸ் வரும்வரை பெரும் அழிவு உண்டாயிற்று. ஆவண அறையும் தலைமை எழுத்தர் அறையும் கனத்த பூட்டுகளால் அடைக்கப்பட்டிருந்ததால் அவற்றை எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. அந்தச் சமயத்தில் நடந்து

கொண்டிருந்த வழக்குகள் தொடர்பான பத்திரங்கள் அடங்கிய பெட்டியை நெருப்புக்கு இரையாவதில் இருந்து ஒரு சிப்பந்தி காப்பாற்றினார். மறுநாளும் நீதிமன்றத்தைச் சுற்றி சிறு சிறு கூட்டங்கள் குழுமியிருந்தன. நீதிமன்ற அறையும் எழுத்தர் அறையும் தாறுமாறாகக் கிடந்தன. எழுச்சி நிகழ்ந்த மறு நாளும் நீதிமன்றம் செயல்படவில்லை. அதற்கும் மறுநாள் ஞாயிற்றுக் கிழமையாதலால் மார்ச்சு 16ஆம் நாள் திங்கட் கிழமையன்றுதான் நீதிமன்றம் இயங்கியது (PJD 1908 a).

தூத்துக்குடியில் எழுச்சி நிகழ்ந்த நாள் மாலை, தடையை மீறி வண்டிப்பேட்டையில் கூட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது. மாவட்டத் துணை ஆட்சித் தலைவர் ஆஷும் சிவகாசி ரிசர்வ் போலீசாரும் வியூகம் அமைத்து உள்ளே புகுந்தனர். வண்டிப் பேட்டைக்கு ஒரு வழி மட்டுமே உண்டு என்பதால் குழப்பம் மிகுந்தது. கூட்டம் கலைந்து தெருவில் கூடியது. போலீசார் மீது தொடர்ந்து சுற்கள் வீசப்பட்டன. வீடுகளின் மாடியிலிருந்தும் கூரை மேலிருந்தும் பலர் சுற்களைக் குவித்து வைத்திருந்து தாக்கினர். வீடுகள் சிலவற்றுக்கு உள்ளே சென்று கல் வீசியோர் பிடிக்கப்பட்டனர். கூட்டத்தை நோக்கித் துப்பாக்கிச் சூடு நடந்தது. பதினைந்து வெற்று வேட்டுகளும் (buck shot) பதினைந்து குண்டுகளுமாக மொத்தம் முப்பது சுற்றுகள் சுடப்பட்டன. போலீசார்மீது வீசப்பட்ட சுற்கள் உடைந்து விடும் தன்மையுடையனவாக (sea froth substance of dried mortar or cement) இருந்தமையால் போலீசார்க்குக் காயம் மிகுதியாக ஏற்படவில்லை. இருப்பினும் சிலர்க்குச் சிராய்ப்பும் வீக்கமும் ஏற்பட்டன. கூட்டத்தில் சிக்கிய சப்இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர்க்குப் பலத்த காயம் ஏற்பட்டது (PJD 1911 b).

இறந்து போனோர்

எழுச்சியில் நிகழ்ந்த துப்பாக்கிச் சூட்டில் நான்கு பேர் திருநெல்வேலியில் இறந்து போயினர். தூத்துக்குடியில் நடந்த துப்பாக்கிச் சூட்டில் எவரும் இறந்ததாகத் தெரியவில்லை.

முன்னர் குறிப்பிட்டவாறு, நெல்லையில் இரண்டு முறை துப்பாக்கிச்சூடு நடந்தது. கோயிலுக்குச் செல்லும் பெரிய சாலையில் ஒரு முறையும், காவல் நிலையத்துக்கு எதிரிலிருந்த மருத்துவ நிலையம் தாக்கப்பட்டபோது மறுமுறையும் துப்பாக்கிச் சூடு நிகழ்ந்தது.

...சுடப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டவர்களுள் ஒருவனுக்குப் 17 வயது. அவன் தான் பூஜை செய்யும் வம்புலியம் மன் கோயிலில் அம்மனுக்குப் பூஜை செய்து விட்டு வரும்

வழியில் கலகக் கூட்டத்தின் கிளர்ச்சியில் தன் கையி லிருந்த தேங்காய் முறி கீழே தவறி விழுந்து விட்டது. அதை யெடுப்பதற்காகக் கீழே குனிந்தான். அதற்குள் குண்டு பாயவே உடனே உயிர் துறந்தான். குண்டுப் பட்டிற்றந்த மற்றவருள் ஒருவர் மகமதியர். ஒருவன் பறையன் (சுமி. 17-3-1908).

மற்றொருவர் இறந்து போனமை பின்வருமாறு அதே இதழில் விவரிக்கப்படுகின்றது:

...போலீஸ் சுப்பரிண்டெண்டே சுடவே ஒரு பையன் நெற்றியில் குண்டுபட்டு அவறிக்கொண்டு கீழே விழுந்தான். இவன் ஒரு ரொட்டிக் கடைப் பையனாம். கடையைப் பூட்டிவிட்டு இடதுகையில் சாவியும், வலது கையில் ஒரு ரொட்டியும் கொண்டு வீட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தான். இவன் குண்டுபட்டு ரொட்டில் அவறிக் கொண்டு விழுந்து ரத்தம் கக்கிக் கொண்டு உயிர் துறந்தான். இவன் சரீரத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட ரத்தம் 10 சதுர அடி பூமியை நனைத்துக் கொண்டு அதன்மேல் சுட்டி நிற்கிறது (சுமி. 17-3-1908).

பூசனை செய்துவிட்டுக் கோயிலிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த சிறுவன் கைதவறி விழுந்த தேங்காய் முறியை எடுக்கக் குனிந்தபோது குண்டுபட்டு இறந்த செய்தி அந்நாளைய இதழ்கள் பலவற்றில் வெளிவந்தது (எ-டு இந்து 16-3-1908). மக்களின் மனத்தில் பச்சா தாப உணர்வைக் கிளப்பி எழுச்சியின் சார்பாக ஆதரவு உணர்வை உண்டாக்கும் எண்ணம் இந்தப் பத்திரிகை களுக்கு இருந்தமை தெளிவாகின்றது.

மேலே குறித்த செய்திகளைத் தவிர, 1908 ஏப்ரல் 26 நாள் நெல்லைக்குச் சென்ற பாரதி, தமது 'இந்தியா' 2-5-1908 இதழில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார் (ரா. அ. பத்மநாபன் 1982:355):

நான் ஞாயிற்றுக்கிழமை (26-ம் தேதி) மாலை திருநெல்வேலிக்கு வந்து சேர்ந்தேன். வந்தவுடனே திருநெல்வேலியில் சுடப்பட்டு இறந்த சுதேசிகளின் பெயர்களை விசாரித்தேன். இங்குள்ள வக்கீல்களும் மற்ற பெரிய மனிதர்களும் இதுவரை இவ் விஷயத்தைப் பற்றி விசாரணை செய்யாமலிருப்பது வெகு ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. அது சாமான்யமான விசாரணைக்குத் தகுதியற்ற விஷயமென்று நினைத்து விட்டார்கள் போலும்! அதை விசாரணை செய்யப் புகுந்த க்ஷணத்

திலேயே தமக்கு ஏதேனும் ஆபத்து வரக்கூடுமென்று அஞ்சினார்கள் போலும்! நான் விசாரித்ததில் இதுவரை ஒரு மனிதனுடைய பெயர் மட்டிலும் தெரிந்திருக்கிறது. இவன் பெயர் ஆறுமுகம் பிள்ளை. இவன் வண்ணார பேட்டை ஸ்பெஷல் ஸெட்டில்மெண்ட் ஆபிஸில் சேவக வேலை பார்த்து வந்தானாம். இவன் நல்ல சாது என்றும், இவனிடத்தில் கலக சுபாவமே கிடையா தென்றும் சொல்லுகிறார்கள். சுட்டுக்கொலை செய்ததைப் பற்றி என்னிடம் பேசியவர் பரிதாபம் பாராட்டினார். இன்னும் மற்ற மூன்று பெயர்களையும் அவர்களுடைய விருத்தாந்தங்களையும் தீர விசாரணை புரிந்த பின் எழுதுகிறேன்.

ஆனால் இக்கட்டுரையின் தொடர்ச்சி வெளிவந்த அடுத்த 'இந்தியா' இதழ் பாரதி அன்பர் எவர்க்கும் இதுவரை கிடைக்கப் பெறாமை பேரிழப்பே ஆகும்.

எழுச்சிக்குப் பிந்திய நிலைமை

எழுச்சி நிகழ்ந்ததற்கு மறுநாள் நெல்லையின் நிலையைக் குறித்து 'இந்து' 16-3-1908 (PJD 1908) பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது:

அன்று அமைதியாக விடிந்தது. இந்த நகரில்தான் அதற்கு முந்திய நாள் கட்டடங்கள் தீயிடப்பட்டன; ஒரே நொடியில் நான்கு மனிதர் இறந்து போயினர் என்று சொன்னால் நம்ப முடியாத அளவுக்கு இருந்தது. நேரம் கடந்தது. எட்டு ஒன்பது மணி ஆயிற்று. இருப் பினும் எந்தச் சந்தடியும் இல்லை. கடைகள் அனைத்தும் மூடியே இருந்தன. அன்றைய நாளும் அவை திறக்கப் படக்கூடாது என்ற உறுதி தெரிந்தது. சிறிய மளிகைக் கடை ஒன்று மட்டுமே திறந்திருந்தது. அதற்கு முன் ஒரு போலீஸ்காரன் காவலுக்கு நின்றுருந்தான்.

மக்கள் உணர்ச்சி நிரம்பி இருந்தனர் என்றும், 'வந்தே மாதர' முழக்கமிட்டனர் என்றும், எரிச்சலடைந்த போலீசார் அவரைச் சுட விரும்பினர் என்றும் அதே இதழ் குறிப்பிடுகிறது.

இதைத் தவிர, முன்னர் குறித்த அதே கட்டுரையில் பாரதியார், 'பொது ஜன பீதி' எனும் துணைத் தலைப்பின் கீழ் பின்வருமாறு கூறுகிறார் (ரா. அ. பத்மநாபன் 1982:355)

பொது ஜனங்கள் நடுக்கத்தில் இருப்பார்களென்று நான் சென்னையில் வைத்து நம்பியிருந்தேன். "பெரிய மனிதர்

கள்” என்று சொல்லிக் கொள்ளும் சிலரைத் தவிர மற்ற ஸாமானிய ஜனங்கள் அதிக அச்ச நிலையில் இருக்க வில்லை. கலகம் நடந்து அதிகாரிகளின் பராக்கிரமச் செயல்களெல்லாம் நடந்து முடிந்த காலத்தில் பீதி அதிகப்பட்டிருந்ததாகவே தெரிகிறது. இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு தெருக்களிலே மனிதர்களின் நடமாட்ட மில்லாமல் ஊர் “மரணபுரம்” போல் இருந்ததாம். ஆனால் அந்த பீதி இப்பொழுது தெளிந்து போய் விட்டது. ஜனங்கள் வழக்கம் போலவே தமது காரியாதி களில் பிரவேசித்து நடத்தி வருகிறார்கள். தெருக்களிலே போலீஸ் கோஷங்களைக் காணவில்லை; பானையங் கோட்டையிலிருக்கும் பூனிடில் போலீஸார் மட்டும் அங்கங்கே இடையிடையில் சுற்றி வருவதாகத் தெரி கிறது.

கரூரில் எதிரொலி

திருநெல்வேலியிலும் தூத்துக்குடியிலும் பெரும் எழுச்சி நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த மார்ச்சு 13ஆம் நாள் மாலை காஞ்சிபுரம் கிருஷ்ணசாமி சர்மா என்ற பதினெட்டே வயது நிரம்பிய இளைஞர் கருருக்கு வந்து சேர்ந்தார். அதற்கு மறுநாள் 14 மார்ச்சு 1908 தொடங்கி 21ஆம் நாள் வரை ஒவ்வொரு மாலையும் சுதேசிச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார்.

இவற்றுள் முக்கியமான உரை மார்ச்சு 17ஆம் நாளன்று பசுபதீசுவரன் கோயிலுக்கு முன்புறம் நிகழ்த்தப்பட்டது. அவர் பேசியதாவது:

கலெக்டர், முன்சீபு, போலீஸ் ஆகியோரின் பரதேசி (அன்னிய) அலுவலகங்களை எல்லாம் தகர்த்தெறியும் அளவுக்குத் தூத்துக்குடியில் சுதேசிய முயற்சி அத்துணை பெரிதாக வளர்ந்துள்ளது. (கரூர் மக்களாகிய) நீங்களும் ஏன் அவ்வாறு செய்யக்கூடாது? இங்குள்ள பட்டாளத் தினரோ குறைந்த ஊதியம் வாங்குபவர்கள். இவர்கள் ஏன் சுதேச இலட்சியத்துக்குப் பாடுபடக்கூடாது? வெள்ளை முகமுடையோரைச் சுடுவதற்குத் தமது துப்பாக்கிகளைப் பயன்படுத்தித் தமது தாய்நாட்டுக்கு ஏன் உதவக் கூடாது? அவர்கள் அவ்வாறு செய்தால் நாம் சுயராஜ்ஜியத்தைப் பெற்றுவிட முடியாதா? (Rowlatt 1918)

...இங்கு (கரூரில்) உற்சாகமே இல்லை. ஜீவனற்ற இடமான தூத்துக்குடியில் அன்னிய கோர்ட்டுகளை

ஒழிக்க சுதேசி முயற்சி நடந்தது. நாமும் ஏன் அவ்வாறு செய்யக் கூடாது...? (PJD 1908 n).

தூத்துக்குடியிலே சுதேசிய முயற்சிகள் கொஞ்சமும் பயமில்லாமல் தைரியத்துடன் கைக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இந்த முயற்சிகளை ஒடுக்குவதற்காகத் திருச்சியிலிருந்து ஒரு சைன்யம் வந்துகொண்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. சுதேசிகளை அவர்களால் என்ன செய்ய முடியும்? அவர்கள் மயிரையேனும் பிடுங்க முடியுமா?

தூத்துக்குடியிலே கலகம் ஏற்பட்டதால் பவளத் தொழிற்சாலைகளில் சுதேசிகள் வேலைநிறுத்தம் செய்துள்ளனர். இதனால் வெள்ளை மூஞ்சியுடையோர்க்குக் கோடிக்கணக்கான ரூபாய் நஷ்டம் உண்டாகியுள்ளது. நாமனைவரும் இதைப் போல் செய்தால் பரங்கியர் சொல்லிக்கொள்ளாமல் ஓடிவிடமாட்டார்களா?

தூத்துக்குடியிலே ஒரு நாவிதர், தேசாபிமானமற்ற ஒருவனைப் பாதி சிரைத்து விட்டுவிட்டாராம் (PJD 1909 d).

இவ்வாறு நெல்லை-தூத்துக்குடி எழுச்சியின்போது நடந்த கோரல் ஆலைத் தொழிலாளர் வேலைநிறுத்தம், திருச்சியிலிருந்து ரிசர்வ் போலீஸ் படை வந்தமை, சுதேசியத்துக்கு எதிரியான ஒரு வக்கீலை நாவிதரொருவர் பாதி சிரைத்து விட்டமை முதலான நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிட்டு வீறுமிக்க சொற்பொழிவினைக் கிருஷ்ணசாமி சர்மா ஆற்றினார்.

இந்தச் சொற்பொழிவுக்காக அரசாங்கம் அவர்மீது அரசு நிந்தனைக் குற்ற வழக்குத் தொடர்ந்தது. கோவை செஷன்சு நீதிமன்றத்தில் வழக்குக் கொணரப்பட்டது. மக்களிடையே கலகத்தைத் தூண்டினார், சுயராச்சியம் பெறவேண்டுமென்று இராணுவத்தினரைக் கலகம் செய்யுமாறு தூண்டினார் என்ற குற்றங்கள் செய்தமைக்காக ஐந்தாண்டு நாடு கடத்தல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. சென்னை உயர்நீதிமன்றத்திலே செய்த மேல்முறையீட்டில் இத்தண்டனை மூன்றாண்டுகட்குக் குறைக்கப்பட்டது.

திருவனந்தபுரத்திலும் எதிரொலியா?

1908 சூன் 8ஆம் நாள், அன்றைய திருவாங்கூர் சமத்தானத் திருநெல் திருவனந்தபுரத்தில் 'கலகம்' ஏற்பட்டது. கோட்டைக் காவல் நிலையத்தை மக்கள் கூட்டம் ஒன்று தாக்கிற்று; ஒரு பகுதி தீக்கிரையாயிற்று (MAR 1908-09:3).

இதனைப் பற்றி எழுதிய 'கேரள பத்திரிகா' 13-6-1908 இதழ், இந்நிகழ்ச்சி நடந்ததற்குச் சுதேசியப் பேச்சுகளும்,

அரசாங்க அதிகாரிகளின் இலஞ்சம், வாங்கும் போக்கும், ஒடுக்குதல் நடவடிக்கைகளுமே காரணம் என்று குறிப்பிட்டது (MNNR 1908).

மேலும், வ. உ. சி., சிவா ஆகியோருடன் கைது செய்யப் பட்டு, பின்னர் எந்தவிதத் தண்டனையும் இல்லாமல் விடுவிக் கப்பட்ட பத்மநாப அய்யங்கார், 1908 ஏப்ரல் மாதத்தில் திருவிதாங்கூர் சென்று, அங்கு சுதேசியத்தைப் பற்றி இரு சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தினார். உடனே, அந்தப் பகுதி யிலிருந்து அவர் வெளியேற்றப்பட்டார் (CID report dt. 20-4-1908, CID Reports Vol. I, Part 2, TNA).

இவற்றிலிருந்து இந்த எழுச்சி சுதேசி இயக்கத்தின் வெளிப் பாடாக இருந்தமை புலனாகின்றது எனினும், திருநெல்வேலி எழுச்சியின் நேரடி எதிரொலி என்று அறுதியிட்டுக் காட்டு வதற்குப் போதிய சான்றுகள் இல்லை. அன்றைய நெல்லை மாவட்டத்துக்குத் திருவிதாங்கூர் சமத்தானம் அடுத்திருந்த பகுதி என்றபோதும் திருநெல்வேலி எழுச்சிக்கும் திருவனந்தபுர நிகழ்ச்சிக்கும் இடையே ஏறத்தாழ மூன்றுமாத கால இடை வெளி உள்ளதென்பதை நினைவில் கொள்ளவேண்டும்.

கைதும் விசாரணையும்

எழுச்சி நிகழ்ந்தபோது பலர் கைதுசெய்யப்பட்டனர். ஆனால், மொத்தம் எத்தனை பேர் கைது செய்யப்பட்டனர் என்பதனைக் குறித்து முரண்படும் செய்திகள் கிடைக்கின்றன.

திருநெல்வேலியில் 57 பேரும், தூத்துக்குடியில் 36 பேரும் கைது செய்யப்பட்டனர் என்று நெல்லை மாவட்டக் கையேட் டினைத் தொகுத்த பேட்டு குறிப்பிடுகின்றார் (Pate 1917:345). நெல்லையில் கைது செய்யப்பட்ட 53 பேருள் 37பேர் தண்டனை யடைந்தனர் என்றும் அரசாணை ஒன்று குறிப்பிடுகின்றது (PJD 1909 c). இரவுலட் கமிட்டி அறிக்கை மொத்தம் 27 பேர். தண்டனையடைந்தனர் எனச் சொல்கின்றது. கைதானோர் எண்ணிக்கை சொல்லப்படவில்லை (Rowlatt 1918:116).

இரண்டாவதாகக் குறிப்பிட்ட செய்தியே சரியானது என்று கொள்வதில் தவறில்லை. ஏனெனில், மேல் குறித்த மூன்று சான்றுகளில் இதுவே மூலச் சான்றாக இருப்பதோடு, எழுச்சி தொடர்பான விசாரணையும் தீர்ப்பும் முடிந்து, சிறப்பாகப் பணியாற்றிய போலீசார்க்குப் பரிசுகளைப் பரிந்துரைத்த அரசாணை இதுவே ஆகும்.

கைதானோர் எத்தனை பேர் என்ற கணக்கு ஒருபுறம் இருக்க, கலகத்தில் தொடர்புடையோரைச் சிறையிலடைப் பதில் அரசு சிறப்பு அக்கறையைக் காட்டிற்று என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

திருநெல்வேலியிலும் தூத்துக்குடியிலும் துப்பாக்கிச் சூடு நிகழ்ந்தபோது முதலில் வெற்று வேட்டு (buck shot) பயன்படுத்தப்பட்டது என்று குறிப்பிட்டோம். இதனால் காயம் அடைந்தோர் இனம் காணப்பட்டு அவர்களும் கைதுசெய்யப்பட்டனர். மேலும், நகர்மன்றத்தை எரித்தோர் எவர் என்று அடையாளம் காட்டாமையக்காக எழுத்தர் ஒருவரும் பியூன் ஒருவரும் தற்காலிக வேலைநீக்கம் செய்யப்பட்டனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது (சுமி. 21-3-1908).

எழுச்சியில் கைதானோரை நெல்லை மாவட்ட செஷன்ஸ் நீதிபதி சி. ஜி. ஸ்பென்சர் விசாரித்தார். 1908 ஆகஸ்டு திங்கள் வரை விசாரணை தொடர்ந்தது. ஆகஸ்டு 5ஆம் நாளிலிருந்து ஆறு மாத விடுமுறையில் செல்ல வேண்டியிருந்தும் அதனை ஒத்திப் போட்டு விட்டு அவர் வழக்குகளை விசாரித்தார். மேலும், இந்த வழக்குகளில் மிகுதியான கவனத்தை அவர் செலுத்துவதற்கு வாய்ப்பாகப் பிற சாதாரண வழக்குகளை விசாரிப்பதற்கென அதுல் சந்தர் தத் என்பார் துணை செஷன்ஸ் நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார் (PJD 1908 1).

இந்தக் கைதிகளுக்கு எதிராக அரசாங்க வக்கீலான டி. இரிசம்ண்டு வாதாடினார். இந்த வழக்குகளில் நூற்று ஐம்பத்தாறு சாட்சிகள் விசாரிக்கப்பட்டனர். நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட தடயங்கள் (exhibits) முன் வைக்கப்பட்டன (PJD 1908 q).

“கலக வழக்குகள் மூன்று பிரிவுகளாக (ஒவ்வொன்றிலும் ஏறத்தாழ இருபது கைதிகள்) பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுச் சொத்தைத் தீயிட்டு அழிக்க (incendiarism)* முயன்றதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளது (இ. பி. கோ. 436)” என்று ஆட்சித்தலைவரால் குறிப்பிடப்பட்டது (PJD 1908 h).

ஆனால், எழுச்சி வழக்குகளின் தீர்ப்புகளைப் பற்றிச் சொல்கையில், Calender cases nos. 39, 40, 41 and 42 என்று நான்கு வழக்குகள் அரசாணை ஒன்றில் குறிப்பிடப்படுகின்றன (PMLD 1908 c). எனவே, எத்தனை வழக்குகள் தொடரப்பட்டன என்பது தெளிவாகப் புலப்படவில்லை.

சிம்லாவிலிருந்த சி. ஐ. டி. துறை இயக்குநரின் வாராந்திரக் குறிப்பேட்டிலிருந்து முதல் இரண்டு பிரிவினரின் கதி என்னவாயிற்று என்பதனைப்பற்றி அறிய முடிகின்றது (NAI 1908 a).

* திருநெல்வேலி எழுச்சி வழக்குகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் போதெல்லாம், ‘திருநெல்வேலி தீயிட்ட கேஸ்’ என்று வ. உ. சி. தமது சுயசரிதத்தில் எழுதுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும் (வ. உ. சி. 1979:141).

திருநெல்வேலி 29-8-1908

கடந்த மார்ச்சு மாதம் நடந்த கலகத்தில், 32 குற்றஞ் சாட்டப்பட்டோரைக் கொண்ட முதல் பிரிவினருள் நால் வரின் குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்ட பின் விடுவிக்கப்பட்டனர்; அடியாள் தலைவரான குருநாத அய்யருக்கு ஏழாண்டு நாடு கடத்தல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ளது; லோக நாதய்யருக்கு ஐந்தாண்டுக் கடுங்காவலும் ரூ 2000 தண்டமும், சங்கர நாராயணப் பிள்ளைக்கும் இராம லிங்கம் பிள்ளைக்கும் ஐந்தாண்டு தண்டனையும் ரூ 500 தண்டமும், சங்கர நாராயண அய்யருக்கும் கனகசபாபதி பிள்ளைக்கும் ஐந்தாண்டு தண்டனையும், பிறருக்குக் குறைந்த கால அளவு தண்டனையும் விதிக்கப் பட்டுள்ளன.

திருநெல்வேலி 1-9-1908.

இருபத்தோரு பேர் கொண்ட இரண்டாவது பிரிவினருள் அடியாள் தலைவர் சுதேசிப் பிரசாரகர் சுந்தரம் அய்ய ருக்கு ஐந்தாண்டு கடுங்காவலும், ரூ 500 தண்டமும், அதைக் கட்டத் தவறினால் மேலும் ஓராண்டுக் கடுங் காவலும், வேறு பன்னிருவர்க்கு மேற்குறித்த அதே கால அளவு தண்டனையும் நால்வர்க்கு விடுதலையும் வழங்கித் தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டது.

சாட்சி சொன்னோர்

எழுச்சி தொடர்பான அரசாணை ஒன்றின் மூலமாக இந்த வழக்குகளில் சாட்சி சொன்னோர் சிலரின் பெயர்களை மட்டும் அறிய முடிகின்றது. அவை வருமாறு (PJD 1909 a):

சாது கணபதி பந்துலு, வக்கீல்

டி. வி. கிருஷ்ணசாமி அய்யர், பி. ஏ., பி. எல்.

ஏ. ஜி. கணபதி சாஸ்திரி, பி. ஏ., பி. எல்.

எஸ். வி. கைலாசநாத அய்யர், வக்கீல்

கே. டி. சவுந்திரராஜ அய்யங்கார், வக்கீல்

எஸ். டி. கிருஷ்ண அய்யங்கார், பிளீடர்

பி. ஏ. சங்கர அய்யர், பிளீடர்

எம். சங்கர நாராயண அய்யர், பிளீடர்

சீதாராமய்யர், தூத்துக்குடி டிவிஷனல் மாஜிஸ்ட்ரேட்

கோர்ட்டில் எழுத்தர்

கந்தசாமிக் கவிராயர்

சங்கர நாராயண சாஸ்திரி

இராமாராவ், பிளீடர்

ஸ்ரீ நிவாச அய்யர், பிளீடர்.

மேல் குறித்தோர் எழுச்சிக் கைதிகளுக்கு ஆதரவாகச் சாட்சியம் (defence witness) அளித்தோர் ஆவர்.

கீழ்க்காண்போர் அரசுத் தரப்புச் சாட்சியங்களாவர் (prosecution witness):

கான்ஸ்டபிள் 786 நெல்லையப்ப பிள்ளை

கான்ஸ்டபிள் 974 சுப்பு நாயுடு

கான்ஸ்டபிள் 704 சங்கர சுப்பு நாயுடு

மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை

கிருஷ்ணசாமி நாயுடு

துரைசாமி அய்யர், வாணிவிலாசம் அச்சகக் காண் டிராக்டர்.

எழுச்சியில் பங்கு வகித்தவரும், வ. உ. சி. யின் நண்பரு மான சாது கணபதி பந்துலு, சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியின் செயலாளராகப் பணியாற்றிய எஸ். டி. கிருஷ்ணய்யங்கார், வ. உ. சி. யின் உதவியுடன் வெளிவந்த 'விவேகபாநு' எனும் இதழின் ஆசிரியராக இருந்த பெரும்புலவர் கந்தசாமிக் கவிராயர் ஆகியோர் எழுச்சிக் கைதிகளுக்கு ஆதரவாகச் சாட்சியம் அளித்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இங்கு ஒரு சுவையான செய்தி. நெல்லை மாவட்ட போலீஸ் சூப்பிரண்டண்டு ஆட்சித் தலைவருக்கு எழுதிய அலுவல் கடிதம் ஒன்றில், எழுச்சிக் கைதிகளுக்கு ஆதரவாக இவர்கள் கொடுத்த சாட்சியம் உண்மை எனக் கொள்ளப்பட்டதாலேயே தண்டனை விதிக்க இயன்றது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (PJD 1909 a).

தண்டனையடைந்தோர்

குற்றம் சாட்டப்பட்டோருள் முதலானவர் ஏட்டு குருநாத அய்யர் ஆவார். இவர் போலீஸ் துறையில் ஏட்டாகப் பணியாற்றியவர். 1906ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார். மேல்முறையீடு செய்து மீண்டும் வேலையில் சேர்ந்தார். உடல்நிலை சரியில்லை என்று மருத்துவச் சான்றிதழுடன் விடுப்பு எடுத்துக்கொண்டு தஞ்சாவூரில் சுதேசி இயக்க வேலைகளில் ஈடுபட்டார். பின்னர், நான்குநேரி எனும் ஊருக்கு மாற்றலாகிச் சென்று அங்கும் சுதேசி இயக்க வேலைகள் சில வற்றைச் செய்தார்; துண்டு வெளியீடுகளைப் பரப்பினார். 1908 சனவரியில் ஏட்டு வேலையைத் தாமாகத் துறந்துவிட்டு சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியில் சரக்கு அலுவலர் பொறுப்பில் வேலை பார்த்தார் (Police report dated 11-2-1908, HFM 110).

சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனிக்கு எதிராக வெள்ளை அதிகாரிகள் செயல்பட்டு வருவதையும், குறிப்பாகத் தூத்துக்குடியின் துணை மாஜிஸ்ட்ரேட் வாலரின் செயல்களைப் பற்றியும்

எழுதப்படுகையில் பாரதியாரின் 'இந்தியா' 21-7-1906 இதழில் (இளசை மணியன் 1975:182) பின்வரும் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

...மிஸ்டர் வாலர் மற்றொரு விளையாட்டு விளையாடி இருக்கிறார். அதாவது போலீஸ் ஸ்டேஷன் ஆபீஸராகிய குருநாத அய்யர் என்பவரைத் தருவித்து "நீர் சுதேசிய முயற்சியிலே அனுதாபங் கொண்டிருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். உம்மைத் தூத்துக்குடியிலிருந்து அப்புறப்படுத்துவதற்குண்டான ஏற்பாடு செய்கிறேன்; போம்" என்று பயமுறுத்தியனுப்பினார்.

1906ஆம் ஆண்டிலேயே குருநாத அய்யரின் சுதேசி இயக்கப்பணி இவ்வாறு பதிவாகி உள்ளது.

எழுச்சி நிகழ்ந்த அன்று குருநாத அய்யரின் செயல்பாடு முன்னரே சொல்லப்பட்டது. எழுச்சியின் தொடக்கமாக, கடையடைப்பு நிகழவேண்டுமெனச் சில மாணவர்கள் கடைக்காரர்களை வீரராகவப்புரத்தில் வற்புறுத்தியபோது குருநாத அய்யர் அங்கிருந்தார் என்பதனையும், அவர் தான் கடையடைப்பைத் தூண்டினார் என அரசுத் தரப்பில் கூறப்பட்டதையும் கண்டோம். மார்ச்சு 14ஆம் நாள் தூத்துக்குடியிலிருந்து நெல்லைக்குத் திரும்பிவந்தபோது அவர் சாது கணபதி பந்துலுவின் இல்லத்தில் கைது செய்யப்பட்டார் (TRT; PJD 1909 a). சிறைக்கு எடுத்துச் சென்ற பின்னர் தான் வ.உ.சி.க்கு எழுச்சி பற்றிய செய்திகள் முழுமையாகத் தெரியவந்தன (இது பின்னொரு பகுதியில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது).

ஏப்ரல் 27 ஆம் நாளன்று பாளையங்கோட்டைச் சிறையில் வ.உ.சி.யையும் சுப்பிரமணிய சிவாவையும் சந்தித்த பாரதியார் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார் (பத்மநாபன் 1982:356):

...இதனிடையே ஸ்ரீ குருநாத அய்யரும் வந்து சேர்ந்தார். இவர் என்னைக் கண்டவுடனே 'வந்தே மாதரம்' என்று முழங்கிய தொனி சிறைக்கூட முழுவதிலும் கேட்டிருக்கும். மேலும் இவர் இந்த க்ஷத்திரிய நடையும் க்ஷத்திரியப் பார்வையும் எப்படிப் பெற்றாரென்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. இது நிற்க. ஸ்ரீ குருநாத அய்யர் கலகத்தன்று காலை ஒன்பது மணி ரயிலுக்குத் திருநெல்வேலியிலிருந்து ஏதோ அவசர வேலையாகத் தூத்துக்குடிக்குப் போய்விட்டாரென்றும், கலகச்சமயத்தில் இவர் இங்கு இருக்கவேயில்லையென்றும், போலீஸார் அவரை அநீதியாக அடைத்து விட்டார்கள் என்றும் ஊர்க்காரர்கள் பேசிக் கொள்கிறார்கள்.

ஆனால், வீரராகவபுரத்தில் கடையடைப்புத் தொடங்கிய சமயம், காலை 10 மணியளவில் குருநாத அய்யர் அங்கிருந்தார் என்பது தெளிவு (வ. உ. சி. 1979: 85; TRT). சுதேசி இயக்கத் தினரைக் காக்கும் முகமாக, பாரதியார் இப்படிக் குறிப்பிடுகின்றார் என்றே கொள்ள வேண்டும்.

வ. உ. சி. யின் சுயசரிதையில் பல இடங்களில் இவர் பெயர் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இவருக்கு ஏழாண்டு நாடு கடத்தல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது (PJD 1908 q).

சிதம்பரம் பிள்ளையின் வாக்கை வேதவாக்காக மதித்து, அவர் சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி தொடங்கிய வுடன் தமது போலீஸ் வேலையை ராஜிநாமா செய்து விட்டு வந்த 'ஏட்டு' குருநாத ஐயரின் பேரைக்கூடத் தற்காலத் தமிழ் நாட்டார் அறியமாட்டார்கள். சிதம்பரம் பிள்ளையின் செல்வாக்கில் ஈடுபட்டு, அவர் சுதேசி இயக்கத்தில் ஆர்வம் கொள்ளாமலிருந்தால் அவர் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பதவிவரை பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் அவர் 'அண்ணாச்சி' யென்று அருமையாகப் போற்றிய சிதம்பரம் பிள்ளையுடன் சேர்ந்து சுதேசி இயக்கத்தில் ஈடுபட்டதால், திருநெல்வேலிக் கலகத்தில் சேர்ந்திருந்ததாக ஏழு ஆண்டுகள் சிறை வாசம் அடைந்தார்

என்று பரலி. சு. நெல்லையப்பர், 'வீரர் நினைவு' எனும் தலைப்பில் எழுதுகையில் இவரைப்பற்றிப் பின்னாளில் நினைவு கூர்ந்தார் (லோகோபகாரி 23-8-1947).

லோகநாத அய்யர்

இவர் திருநெல்வேலி இந்துக் கல்லூரி ஆசிரியர். எழுச்சியில் இந்துக் கல்லூரி வகித்த பங்கிற்கு இவர் குறியீடு ஆகிறார். இதனால்தான், கல்லூரியின் மீது அதிருப்தியுற்ற அன்றைய சென்னை மாகாணத்தின் ஆளுநர் அர்தர் லாலி (Sir Arthur Lawley), 1908 நவம்பர் திங்களில் நெல்லைக்கு வந்தபோது இந்துக் கல்லூரிக்கு வர மறுத்துவிட்டார் (பின்னொரு பகுதியில் இது விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது).

இவருக்கு எதிராகக் கல்லூரியின் இரு மாணவர்களை அரசு தரப்பு சாட்சிகளாக ஆக்க நெல்லை நகர்மன்றச் செயலாளரும் கவுன்சிலரும் முயன்றனர் (சுமி. 11-4-1908 MNNR 1908).

திருவிதாங்கூர் சமத்தானத்தில் செல்வாக்குமிக்கவராயிருந்த கே. ஜி. சேஷய்யர் இவருக்குச் சகோதரர் ஆவார். இவரைக் கொண்டு, மேல்முறையீட்டு வழக்குகளைக் கவனித்த நீதிபதி

சங்கரன் நாயரின் மூலமாகத் தண்டணையைக் குறைப்பதற்கு முயற்சி நடந்ததாகச் சொல்லப்பட்டது (HFM 79).

லோகநாதய்யருக்கு ஐந்தாண்டுக் கடுங்காவல் தண்டனையும் ரூ 2000 தண்டமும் விதிக்கப்பட்டன (NAI 1908 a).

கோவைச் சிறையில் தமது தண்டனைக் காலத்தைக் கழித்தார். கைதி எண் 6557. அச்சமயத்தில், ஆஷ் கொலை வழக்கில் சதிகாரர்களின் தலைவரெனத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டு தண்டனை அடைந்த நீலகண்ட பிரம்மச்சாரியும் கோவைச் சிறையிலிருந்தார். தமக்கு எதிராகச் சாட்சியளித்த கடலூர் சக்கரவர்த்தி அய்யங்கார் என்பார்க்கு நீலகண்ட பிரம்மச்சாரி மிரட்டல் கடிதம் ஒன்றை அனுப்பினார். லோகநாத அய்யருக்கும் இதனுடன் தொடர்பு இருக்குமோ என எண்ணப்பட்டது. இருப்பினும் நடவடிக்கை ஏதும் எடுக்கப்படவில்லை.

தமது நன்னடத்தையால் சிறையில் காண்விட்டு வார்டர் ஆனார். 1912 செப்டம்பர் 15ஆம் நாளளவில் விடுதலை செய்யப்பட்டார் (PJD 1912 a).

சங்கன்

“சௌரத்திற் கென்னூர் சங்கனும் இருந்தான்” என வ.உ.சி. இவரைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (வ.உ.சி. 1979:91). வ.உ.சி. சிறையிலிருக்கையில் சங்கனும் அவருடன் இருந்தார் என்பதுடன், சங்கனிடம்தான் வ.உ.சி. தமது முடியைச் சிரைத்துக் கொண்டார் என்பதும் தெரியவருகின்றது.

மேலே குறித்த வரிக்கு அடிக்குறிப்பு எழுதிய வ. உ. சி. சுய சரிதையின் பதிப்பாசிரியரும் வ. உ. சி. யின் புதல்வருமான வ. உ. சி. சுப்பிரமணியன், “தூத்துக்குடி கலகம் சம்பந்தமாகக் கைதியான சங்கன் என்னும் நாவிதச் சகோதரன்” எனக் கூறியுள்ளார். இவரைப் பற்றி வேறு விவரம் அறிய முடியவில்லை.

சங்கரநாராயண அய்யர்

வ. உ. சி. தமது சுயசரிதையில் ஒன்றிரண்டு இடங்களில் இவர் பெயரைக் குறிப்பிடுகின்றார் (வ.உ.சி. 1979:141, 150). இவர் கண்ணனூர்ச் சிறையிலிருந்தவர் (PJD 1912).

இவரும், ‘திருநெல்வேலி தீயிட்ட கேஸில்’ தண்டனை அடைந்த பிறரும் சிறையதிகாரிகளின் கொடுமைக்கு ஆளாயினரென்றும், இவர்களுக்குத் தண்டனைக் குறைப்பு வாங்கித் தருவதற்கு வ. உ. சி. முயன்றார் என்பதும், இவர்கள் விடுதலையடைந்த பின்னர் இவர்களுக்கு, வ.உ.சி. தம் மைத்துனரைக் கொண்டு விருந்து படைத்தார் என்பதும் வ.உ.சி.யின் குறிப்பு களிலிருந்து அறியமுடிகின்றது.

சேலம் சிறைக் கைதிகள் (PJD 1912)

கைதி எண் 5642	ஏ. கே. கனகசபாபதி பிள்ளை
கைதி எண் 5363	இராமசுப்பன் செட்டி
கைதி எண் 5640	பழநியாப் பிள்ளை

கண்ணனூர் சிறைக் கைதிகள் (PJD 1912; 1912 b)

கைதி எண் 3147	சங்கரநாராயண அய்யர்
கைதி எண் 3148	கனகசபாபதிப் பிள்ளை
கைதி எண் 3376	சாவடி சிதம்பரம் பிள்ளை
கைதி எண் 3378	சின்னத்தம்பி பிள்ளை
கைதி எண் 3379	முத்து மூப்பன்
கைதி எண் 3380	நெல்லையப்ப பிள்ளை
கைதி எண் 3381	ஆழ்வாரப்ப பிள்ளை
கைதி எண் 3382	ஆண்டித் தேவன்

கோவைச் சிறைக் கைதி (PJD 1912)

கைதி எண் 4486 முத்தையாத் தேவன்.

இவர்களைத் தவிர ராஜமுந்திரிச் சிறையில் ஒருவரும், வேலூரில் ஒருவரும், பெல்லாரியில் மூவரும் எழுச்சிக் கைதிகளாக இருந்தனர் (PJD 1912 b). பிறரைப் பற்றித் தெரியவில்லை.

திருநெல்வேலி எழுச்சியானது பரந்துபட்ட மக்களின் வெளிப்பாடாக இருந்தது என்பதனை முன்பே குறிப்பிட்டோம். ஆலைத் தொழிலாளரும் தோட்டித் தொழிலாளரும் நாவிதரும் கசாப்புக் கடைக்காரரும் குதிரைவண்டிக்காரரும் திண்பண்டம் விற்போரும் எனப் பலதரப்பட்ட தொழிலாளரும் எழுச்சி ஏற்படுவதற்கு முன்பிருந்த தொடக்க கட்டத்திலிருந்து வ.உ.சி.யும் சிவாஷும் கைதான பின்புவரை வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர் என்று கண்டோம்.

மேலும், முன்குறிப்பிட்ட கைதிகள் வேளாளர், பிராமணர், மறவர், வன்னியர் எனப் பல்வேறு சாதிகளைச் சேர்ந்தோராக இருந்த போதும் எழுச்சியில் பங்கு கொண்டு தண்டனையடைந்தனர்.

கைதி எண் 5642 கனகசபாபதி பிள்ளை (24 வயது) நெல்லை துணை முன்சீபு நீதிமன்றத்தில் எழுத்தர்; கைதி எண் 5640 பழநியா பிள்ளை (34 வயது) உழவர்; கைதி எண் 5363 இராமசுப்பன் செட்டி (19 வயது) குதிரை வண்டி ஓட்டுநர். இவ்வாறு பல்வேறு தொழில் புரிவோரும் எழுச்சியில் பங்கு கொண்டு தண்டனையடைந்துள்ளமை பரந்துபட்ட மக்களிடையே எழுச்சி ஏற்பட்டிருந்ததைத் தெளிவாக்குகின்றது (PJD 1911).

மேலும், பெல்லாரியிலிருந்த எழுச்சிக் கைதிகள் 'வந்தே மாதர'க் கைதிகள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். தம் நாட்டு மக்களின் நலனுக்காகவே தாங்கள் சிறையிலிருப்பதால் அதில் அவமானம் ஏதும் இல்லை என்றும் அவர்கள் கூறியதாக சி. ஐ. டி. அறிக்கை ஒன்று கூறுகிறது (HFM 79). எழுச்சியில் ஈடுபட்டோரும் கைதானோரும் தண்டனையடைந்தோரும் சுகேசி இயக்கத்தில் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டை இது உறுதிப்படுத்துகின்றது.

மேல்முறையீடு

எழுச்சியில் கைதானோர் உயர்நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்தாலோ ஜாமீன் கோரினாலோ அவற்றை எதிர்ப்பதற்கும் இரிச்மண்டே (Richmond) நியமிக்கப்பட்டார்.

திருநெல்வேலி செஷன்ஸ் கோர்ட்டில் வ.உ.சி., சிவா ஆகியோர்க்கு எதிராக அரசு வக்கீலாகப் பணியாற்றியவர் இரிச்மண்டு ஆவார். எழுச்சியில் கைதானோர்க்கு எதிராகவும் இவரே பணியாற்றினார். இவர் சிறப்பாக வாதாடியதைக் கண்ட ஆட்சித் தலைவர் விஞ்சு செய்த பரிந்துரையினாலேயே முறையீட்டு வழக்குகளைக் கவனிப்பதற்கும் இவர் நியமிக்கப்பட்டார் (PJD 1908 q).

விசாரணையின் விரிவு காரணமாகத் தமக்கு உதவியாக வக்கீல் ஒருவர் வேண்டுமென்று கேட்டதால், இரிச்மண்டின் விருப்பப்படியே டி. அனந்தாசாரி என்ற உயர்நீதிமன்ற வக்கீல் அவருக்கு உதவியாளராக நியமிக்கப்பட்டார். முறையீடுகளை எதிர்க்கும் பொருட்டு இரிச்மண்டுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு ரூ 875ம், அனந்தாசாரிக்கு நாள் ஒன்றுக்கு ரூ 35ம் ஊதியமாக அளிக்கப்பட்டன. இரிச்மண்டு ரூ 2275ம் அனந்தாசாரி ரூ 875ம் ஊதியமாகப் பெற்றனர்.

உயர்நீதி மன்றத்தில் இரிச்மண்டு வாதாடிய நாள்கள்:

1909 சனவரி 25, 26, 27, 28

1909 பிப்ரவரி 1, 2, 3, 4, 5, 8, 9, 10, 11, 15, 17, 19

1909 மார்ச்சு 30 (மேற்கொண்டு சாட்சியம் விசாரித்தல்)

மூன்றாம் நீதிபதியின் விசாரணை 1909 ஏப்ரல் 5, 6, 7, 8 தீர்ப்பு நாள் ஏப்ரல் 19 (PJD 1909 b).

வ.உ.சி., சிவா ஆகியோருக்கு எதிராகத் தம்முடன் வழக்காடிய இ. பி. பவல் என்பாரின் ஆலோசனையையும் எழுச்சி வழக்குகள் தொடர்பாக, இரிச்மண்டு நாடினார். இதற்காகப் பவல் ஊதியம் கேட்டபோது அரசாங்கம் தர மறுத்துவிட்டது (PJD 1909 e).

மேல்முறையீட்டு வழக்குகள் பெரும்பாலும் தள்ளிவிடப் பட்டன.

இதன் தொடர்பாக, பாரதியின் 'இந்தியா' 10-4-1909 இதழில் வெளிவந்த செய்தி வருமாறு:

திருநெல்வேலிக் கலக வழக்கு அப்பீல் அவ்வழக்கில் ஸ்ரீமான் ஜஸ்டிஸ் சங்கரன் நாயரும் மிஸ்டர் ஜஸ்டிஸ் பென்ஸனும் வெவ்வேறான தங்கள் தீர்மானத்தை முந்திய வெள்ளிக் கிழமை சொன்னார்கள். அதாவது இவ்வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டுள்ள ஸ்ரீமான் லோகநாதய்யர், சங்கர நாராயணப் பிள்ளை, ராமலிங்கம் பிள்ளை, கனகசபாபதிப் பிள்ளை இவர்கள் மேல் சொல்லப்பட்ட பிராஸிகூஷன் கதைகளை நம்ப இடமில்லையென்றும் இவர்களை குற்றத்தினின்று விலக்கி விடவேண்டும் என்றும் சங்கரன் நாயர் தம் தீர்மானத்தை எடுத்துரைத்தார். இதற்கு நேர் விரோதமாக மிஸ்டர் பென்ஸன்...ஆகையால் மத்தியஸ்தமாக மூன்றாம் ஜட்ஜ் ஒருவரிடம் விசாரிக்கப்படுவர்.

இதே வழக்கில் சேர்ந்துள்ள ஸ்ரீமான் சாமிநாத அய்யரின் குற்றத்தைப் போதுமான சாட்சியங்களில் லாமையால் குற்றவாளியல்லவென்று சொல்லி விட்டு விட உத்திரவு செய்துவிட்டார்கள்.

சி. ஐ. டி. துறையின் வாராந்திர அறிக்கையுடன் இச்செய்தி ஒத்துப் போகின்றது (NAI 1909).

இந்தியா 24-4-1909 இதழில் வெளிவந்த மற்றொரு செய்தி வழியாக லோகநாதய்யர், கனகசபாபதி ஆகியோரின் தண்டனைக் காலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டதென்றும் சங்கர நாராயணப் பிள்ளை, இராமலிங்கம் பிள்ளை ஆகிய இருவரும் விடுவிக்கப்பட்டனர் என்றும் தெரிய வருகின்றது.

இவர்களைத் தவிர, இராமசுப்பன் செட்டி, பழநியாப் பிள்ளை, கனகசபாபதிப் பிள்ளை ஆகிய மூவரின் முறையீடும் நிராகரிக்கப்பட்டன என்று அவர்களுடைய சிறைப் பதிவின் (nominal roll) மூலம் தெரியவருகின்றது (PJD 1911).

இவற்றிலிருந்து, பெரும்பாலான கைதிகளின் மேல் முறையீடு நிராகரிக்கப்பட்டது என்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

எழுச்சிக் கைதிகளுக்குத் தண்டனைக் குறைப்பு

1858ஆம் ஆண்டில் பிரித்தனின் நேரடி ஆட்சிக்கு இந்தியா வந்தது. அப்போதைய அரசி இந்தியாவைத் தம் பேரரசில் இணைத்து ஓர் அறிக்கையை (proclamation) வெளியிட்டார்.

1908ஆம் ஆண்டில் அதன் பொன்விழாவின் பொழுது அப்போதைய பேரரசர் அதனைப் புதுப்பித்தார். இதனை முன்னிட்டு, சிறையில் உழன்று கொண்டிருந்த இந்தியக் கைதிகளுக்குத் தண்டனைக் குறைப்பு (remission) வழங்கப்பட்டது. இதுவே proclamation remission எனப்பட்டது.

இதையடுத்து 1910ஆம் ஆண்டில் ஐரால் மன்னர் அரியணை ஏறியபொழுது அவரும் இந்தியக் கைதிகளுக்குத் தண்டனைக் குறைப்பு வழங்கினார். இது durbar accession remission எனப்பட்டது. ஓராண்டுக்கு மேற்பட்ட தண்டனையைடைந்தோர்க்கு ஆண்டுக்கு ஒரு திங்கள் என்ற விகிதத்தில் குறைப்பு வழங்கப்படலாம் எனப் பரிந்துரைக்கப்பட்டது (PJD 1911 c).

கைதிகளை முன்கூட்டி விடுவிப்பது நல்லதன்று என மாகாண அரசு கருதினால் இத்தண்டனைக் குறைப்பு குறிப்பிட்ட சில கைதிகளுக்கு மறுக்கப்படலாம் எனவும் விதிக்கப்பட்டது (PJD 1911 c).

அரசுக்கு எதிராகச் செய்த குற்றங்கட்காகத் தண்டனை அடைந்தோர்க்கும் தண்டனைக் குறைப்பு அளிக்கக்கூடாது என்று இந்திய அரசு பரிந்துரைத்தது (PJD 1911 a).

இவ்விரு தண்டனைக் குறைப்புகளும் திருநெல்வேலி எழுச்சியில் கைதாகி தண்டனையைடைந்தோர்க்கு வழங்கப்படவில்லை.

எழுச்சியில் தண்டனையைடைந்தோர்க்குத் தண்டனைக் குறைப்பு வழங்கப்படாமைக்கு முக்கிய காரணம், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் விஞ்சு செய்த பரிந்துரையே ஆகும் (PJD 1912).

...இந்தச் சூழ்நிலையில் கலகக் கைதிகளை முன்கூட்டி விடுதலை செய்வது அத்துணை உசிதமானதில்லை... சட்டத்துக்குப் புறம்பாக, இந்நாட்டின் ஆட்சியை அழிக்க முயன்ற குற்றம் புரிந்தோர்க்குச் சலுகை காட்டுவது நல்லதன்று. இவர்கள் செய்த குற்றமும், அடைந்த தண்டனையும் அண்மையில்தான் (உயர்நீதி மன்றத்தால்) உறுதி செய்யப்பட்டிருக்கும் இத்தருணத்தில் இவர்களுக்குச் சலுகை காட்டுவது நமது பலவீனம் எனத் திரித்துக் கூறப்படுவதற்கும் வாய்ப்புள்ளது. ஒரு வேளை, இன்னுமொரு நான்காண்டுகள் கழிந்த பிறகு இந்த முடிவை மறுஆய்வு செய்வதற்கான சூழ்நிலை ஏற்படலாம். இப்போதைக்கு அவர்களை விடுவிப்பதைப் பற்றிய பேச்சுக்கே இடமில்லை...

தண்டனைக் குறைப்பு வழங்கப்படாததை முதலில் எதிர்த்தோர் சேலம் சிறையிலிருந்த எழுச்சிக் கைதிகள் மூவர் ஆவர். சேலம் சிறைக்கு மாகாண ஆளுநர் வருகை தந்தபோது, தங்களுக்குத் தண்டனைக் குறைப்பு மறுக்கப்பட்டதை முறையிட்டனர். இதன்பேரில் செய்யப்பட்ட அரசாணை, பிரித்தானியப் பேரரசர் வழங்கிய சலுகை எவர்க்கும் மறுக்கப்படக் கூடாது என ஆணையிட்டது. அதன் பிறகு மூவரும் விடுவிக்கப்பட்டனர் (PJD 1911).

ஆனால், முன் குறித்த சேலம் சிறைக் கைதிகளுக்குத் தண்டனைக் குறைப்பு வழங்கப்பட்ட பின்பும்கூட, கண்ணனூர் சிறையிலிருந்த எழுச்சிக் கைதிகள் அறுவார்க்குத் தண்டனைக் குறைப்பு வழங்கப்படவில்லை. இவர்களுள் ஒருவரான வேலுப் பிள்ளையின் சகோதரர் சங்கரன் பிள்ளை என்பார் இதனைக் குறித்து மாகாண ஆளுநர்க்கு விண்ணப்பித்துக் கொண்ட பிறகே 1252 எனும் எண்ணிட்ட 7-8-1912ஆம் நாள் அரசாணை இடப்பட்டது. இவ்வாணையைப் பெற்றுக் கொண்ட பின்னரே இவர்களும், ராஜமுந்திரி (1), வேலூர் (1), கோவை (1) பெல்லாரி (3) ஆகிய சிறைகளிலிருந்த எழுச்சிக் கைதிகளும் விடுவிக்கப்பட்டனர்.

இவ்விடத்தில் ஒரு சுவையான செய்தி:

வ.உ.சி.யின் சுயசரிதையில் (வ.உ.சி. 1979:150) பின்வரும் குறிப்புக் காணக் கிடக்கின்றது.

குவித்த மனத்தினக் கொடுஞ்சிறை இருந்த
நவின்ற சங்கர நாரா யணன்முதல்
பலர்க்குரிய புரொக்கள மேஷன்
ரிமிஷனும் எட்வர்டு ரிமிஷனும் ஜார்ஜ்
ரிமிஷனும் கொடாமல் அவரைவைத் திருந்ததை
அறிந்தேன்; “ஹிந்து”வுக் கறைந்தேன். அதுபிர
சுரித்ததும் அவரைத் துரிதமா விடுதலை
செய்தனர். என்னிலம் சென்றனர். அவர்க்குச்
செய்தனன் விருந்தென் செப்பிய மைத்துனன்.

‘இந்து’ நாளேட்டுக்கு வ.உ.சி. எழுதிய கடிதம் ஏதும் கிடைக்கவில்லை என்றபோதும் அவருடைய மைத்துனர் ஜி. பிச்சையாப் பிள்ளை 3-9-1912ஆம் நாள், மலபாரிலுள்ள 768 பிள்ளையார் கோவில் தெருவிலிருந்து இந்தச் சிக்கலைப் பற்றி ‘இந்து’ (5-9-1912) ஆசிரியர்க்கு எழுதியுள்ளார்.

இருபத்தேழாம் தேதியன்று கண்ணனூர் மத்தியச் சிறைச்சாலையில் அரசாணை ஒன்று பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. திருநெல்வேலிக் கலக வழக்கில் தண்டனை

அடைந்தோர் 1908ஆம் ஆண்டு புரொக்கிளமேஷன் ரிமிஷனுக்கும், 1910ஆம் ஆண்டு தர்பார் ரிமிஷனுக்கும் உரியவர்களே என்று கூறிய அவ்வரசாணைப்படி அத்தருவாயில் இந்தச் சிறையிலிருந்த ஆறு கலகக் கைதிகளும் விடுவிக்கப்பட்டனர். இந்த ரிமிஷன்கள் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிலிருக்கும் பிற கைதிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட நாளிலேயே இந்தக் கைதிகளுக்கும் வழங்கப்பட்டிருந்தாலோ, அல்லது இவ்விஷயமாக உள்ளூர் அரசாங்கத்திடம் தொடர்பு கொண்டிருந்தாலோ இந்தக் கைதிகளுக்கு ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பே விடுதலை கிடைத்திருக்கும். 1 இந்த இரண்டு ரிமிஷன்களும் உடனடியாக இக்கைதிகளுக்கு வழங்கப்படாததற்கும், அவ்வாறு இல்லாத பட்சத்தில் இவர்கள் ரிமிஷனுக்கு உரியவர்கள் தாமா என உடனடியாக அரசாங்கத்தைக் கேட்காததற்கும் யார் காரணம்? 2 இக்கைதிகள் ஆறு மாதங்கள் அதிகத் தண்டனை அனுபவித்ததற்குப் பொறுப்பேற்க வேண்டியோர் யாவர்? 3 இது போன்று பிரிட்டிஷ் இந்தியச் சிறைகளில் மீண்டும் நிகழாதிருக்கும் வகையில் இவர்களுக்கு என்ன தண்டனை தரவேண்டும் என்பன குறித்து அரசாங்கத்தை விசாரணை நடத்துமாறு வேண்டுகிறோம்.

இக்கடிதம் எழுப்பிய கேள்விகளைக் குறித்து அரசாங்கம் விளக்கம் கேட்டபொழுது கண்ணனூர் மையச் சிறையின் சூப்பரிண்டண்டு பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்:

திருநெல்வேலி மாவட்ட மாஜிஸ்ட்ரேட்டின் ஆணைப்படி திருநெல்வேலிக் கலகத்தில் சம்பந்தப்பட்ட கைதிகட்குப் புரொக்கிளமேஷன் ரிமிஷனும் தர்பார் ரிமிஷனும் வழங்கப்படவில்லை.

5348—அறிக்கை 116, நாள் 23-8-1912 என்ற தங்கள் ஆணையுடன் எண் 1252, 7-8-1912 ஆம் நாளிட்ட அரசாணை இவ்வலுவலகத்தில் 27-8-1912ஆம் நாள் வரப்பெற்றபோது மேற்குறித்த வழக்கில் சம்பந்தப்பட்ட ஆறு கைதிகள் இருந்தனர். அன்றே அவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டனர்.

மேற்குறித்த தண்டனைக் குறைப்புகள், அஃதாவது ஐந்து திங்கள் புரொக்கிளமேஷன் ரிமிஷனும், இரண்டு திங்கள் தர்பார் ரிமிஷனும் உரிய காலத்தில் வழங்கப்பட்டிருந்தால் அவர்கள் பின்வரும் விவரப்படி விடுதலையடைந்திருப்பர்:

கைதி எண் 3376	சாவடி சிதம்பரம் பிள்ளை	29 ஏப்ரல் 1912
கைதி எண் 3377	வேலுப் பிள்ளை	25 மார்ச்சு 1912
கைதி எண் 3378	சின்னத்தம்பி பிள்ளை	15 ஏப்ரல் 1912
கைதி எண் 3379	முத்து மூப்பன்	15 மார்ச்சு 1912
கைதி எண் 3380	நெல்லையப்ப பிள்ளை	4 மே 1912
கைதி எண் 3381	ஆழ்வாரப்ப பிள்ளை	25 ஏப்ரல் 1912

தண்டனைக் காலத்துக்குப் பிறகும் தவறான முறையில் கைதிகள் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்தும் மேல்நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்கப்படவில்லை (PJD 1912 b). அரசாங்கத்தால் எழுச்சிக் கைதிகள் கடுமையாக நடத்தப்பட்டதற்கு இதுவும் ஒரு சான்று.

முன்குறித்த வ.உ.சி. யின் சுயசரிதைக் குறிப்புபற்றிச் சில செய்திகள்:

தமது மைத்துனரைக் கொண்டு இக்கடிதத்தை வ.உ.சி. எழுதச் சொல்லியிருக்கக்கூடும். கண்ணனூர்ச் சிறையில் கைதியாக இருந்த வ.உ.சி.க்கு 'இந்து' இதழுக்கு நேரடியாக எழுத இயன்றிருக்காது. மேலும், பிச்சையாப் பிள்ளையின் கடிதத்தில், சம்மந்தப்பட்ட அரசாணை 27 ஆம் தேதியன்று சிறை அலுவலகத்துக்குக் கிடைத்தது என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கண்ணனூர்ச் சூப்பரிண்டண்டின் கடிதக் குறிப்பிலிருந்து இந்தத் தேதி சரியென்று உறுதியாகின்றது. அச்சிறையிலிருந்த வ.உ.சி.யின் வாயிலாக அன்றி வேறுவகையில் இச்செய்தி பிச்சையாப் பிள்ளைக்குத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. மேலும், சிறையிலிருந்த வ.உ.சி.க்கு உதவும் பொருட்டே அவருடைய மனைவி மீனாட்சியம்மாளும், மைத்துனர் பிச்சையாவும் வ.உ.சி. சிறையிலிருந்த கோயமுத்துருக்கும் பின்னர் கண்ணனூருக்கும் வந்தனர் என்பதும் நினைவில் கொள்ளத்தக்கது.

வ.உ.சி.யின் சுயசரிதையில் குறிப்பிடப்படும் 'இந்து' கடிதத்தின் உள்ளடக்கத்துக்கும், நாம் சற்றுமுன் கண்ட பிச்சையாப் பிள்ளையின் கடிதம் சொல்லும் செய்திக்கும் இடையே நுண்ணிய வேறுபாடு உள்ளது. அஃதாவது, 'இந்து' நாளிதழ் கடிதத்தை வெளியிட்டதனால்தான் எழுச்சிக் கைதிகள் 'துரிதமா விடுதலை' செய்யப்பட்டனர் என வ.உ.சி. குறிப்பிடுகின்றார்.

ஆனால், பிச்சையாப் பிள்ளையின் கடிதமோ, கைதிகள் விடுதலை செய்யப்பட்ட பின்னர் காலத்தாழ்வாக அவர்கள் விடுதலை செய்யப்பட்டமைக்குக் காரணம் வினவும் நுட்பமான (technical) கேள்வியை எழுப்புகின்றது.

ஒருவேளை, வ. உ. சி. இச்செய்தியை நினைவுப் பிசகாக எழுதியிருக்கக்கூடும்.

இது எப்படி இருப்பினும், கைதிகள் விடுதலை அடைந்த பின்பும்கூட அவர்கட்டு நியாயம் செய்ய முயன்ற வ. உ. சி.யின் மனப்பாங்கு போற்றுதலுக்குரியது. மேலும், தமது மைத்துனர் மூலமாகக் கைதிகள் விடுவிக்கப்பட்ட பின்னர் விருந்தளித்தமையையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

சட்டமன்றத்தில் கேள்வி

திருநெல்வேலி எழுச்சியின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து கின்ற வகையில் பிரித்தானிய நாடாளுமன்றத்திலும் அதனைப் பற்றிக் கேள்வி எழுப்பப்பட்டது.

“இந்தியாவைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் வரும்போதெல்லாம் இவரேதேனும் உளறத் தவறுவது கிடையாது” என்று பாரதியாரால் (இளசை மணியன் 1975:72) வருணிக்கப்பட்ட முன்னாள் ஐ. சி. எஸ். அதிகாரியும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினருமான ஜே. டி. ரீஸ் என்பார் திருநெல்வேலி எழுச்சியைப் பற்றிக் கேள்வி கேட்டார் (PJD 1908 d).

சென்னைச் சட்டமன்றத்திலும் பி. நரசிம்மேசுர சர்மா என்பார் திருநெல்வேலி எழுச்சியின்போது நிகழ்ந்த துப்பாக்கிச் சூட்டினைப் பற்றியும், அதில் இறந்தோரைப் பற்றியும் கேள்வி கேட்டார் (PJD 1908 f).*

விஞ்சு அடித்தாரா?

திருநெல்வேலியில் எழுச்சி நிகழ்ந்த அன்று, ‘நாஷனல் எம் போரியம்’ என்ற சுதேசிக் கடை நன்றாக அணிசெய்யப்பட்டிருந்தது. இதனைக் கண்ட ஆட்சித் தலைவர் விஞ்சு காரணத்தை உசாவினார். விபின் சந்திரபாலின் விடுதலையைக் கொண்டாடும் முகமாகக் கடை அணிசெய்யப்பட்டுள்ளது என்று கடையாள் சொன்னதும், அவனை விஞ்சு சாட்டையால் அடித்தார். இதனால் கொதிப்படைந்த மக்கள் கல்வீச்சில் ஈடுபட்டனர் என்று ‘இந்து’ 16-3-1908 இதழில் செய்தி வெளியானது. ‘டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா,’ ‘எம்பையர்’ முதலான இதழ்களிலும் இச்செய்தி வெளியாகியுள்ளதையும் ‘இந்து’ எடுத்துக் காட்டியது (MNNR 1908).

சுதேசமித்திரனும் இச்செய்தியை வெளியிட்டது. அதோடு நில்லாமல் ‘மதராஸ் மெயில்’ இச்செய்தியை வெளியிடாது விட்டதைக் கண்டித்து,

* இவ்விரு கேள்வி பதிலையும் பிற்சேர்க்கையில் காண்க.

திருநெல்வேலிக் குழப்பங்களைப் பற்றி சென்னை மெயில் பத்திரிகையானது மிஸ்டர் விஞ்சுக்கும் மிஸ்டர் ஆஷுக்கும் சாதகமாக, உண்மையை ஒளித்தும் இல்லாததைச் சொல்லியும், சமரசங்கள் பிரசுரிக்கின்றது... மாஜிஸ்டிரேட்டோ வேறு எந்த ஆங்கிலேய உத்தியோகஸ்தரோ நாஷனல் எம்போரியம் வாயிலில் நிற்குகொண்டிருந்த வேலைக்காரனைச் சவுக்காலடிக்க, கூடியிருந்த கும்பல் கோபங்கொண்டு கல்லால் அடித்தது. அப்போது ஆங்கிலேய உத்தியோகஸ்தர் துப்பாக்கியினால் கூட உத்தரவிட்டதாகச் சொல்லப்பட்டதை மெயில் பத்திரிகை விட்டேவிட்டது. இப்படி வஞ்சனையா யெழுதும் பத்திரிகையில் தோன்றும் சமாசாரங்களை யெப்படி நம்புவது?

என்று எழுதியது (சுமி. 23-3-1908). இதனைவிட, 17-3-1908 இதழில் சுதேசமித்திரன் எழுதியது இன்னும் சுடுமையாக இருந்தது.

மதராஸ் மெயிலும்

திருநெல்வேலிக் கலகமும்

திருநெல்வேலி நாஷனல் எம்போரியத்தில் அலங்காரங்கள் செய்திருந்ததைப் பார்த்து, ஏன் அப்படிச் செய்திருக்கிறதென்று டிஸ்டிரிக்ட் மாஜிஸ்டிரேட் அங்கு நின்ற ஒரு வேலைக்காரனைக் கேட்க, வேலைக்காரன் ஸ்ரீ பாலரின் விடுதலைக் கொண்டாட்டக் குறியாகச் செய்திருக்கிற தெனச்சொல்ல அவனை மாஜிஸ்டிரேட் தம் கைச் சவுக்கால் முகத்தில் அடித்தாரென்றும், அதனால் கூடியிருந்த ஜனங்கள் கோபம் மூண்டு கல்லால் அடிக்கவே, மாஜிஸ்டிரேட் கூடும்படி உத்தரவு செய்து நால்வர் மாண்டனரென்றும் நம் தலையங்கத்தில் சொல்லியிருக்கிறோமல்லவா? இது முக்கியமான சங்கதி; மாஜிஸ்டிரேட்டின் பேரில் குற்றம் சுமத்தத் தக்கது. இந்தச் சங்கதியை மெயில் பத்திரிகை தன் ரிப்போர்ட்டில் காணாமலே விட்டுவிட்டிருக்கிறது. மெயிலில் தோன்றும் வக்கணையும், பம்பாய் ஆங்கிலேயப் பத்திரிகைகளிலும் கல்கட்டா பத்திரிகைகளிலும் தோன்றும் வக்கணையும் முற்றிலும் ஒன்றாய், இந்தச் சங்கதி யந்தப் பத்திரிகைகளில் வியக்தமாய்க் கண்டிருக்க, மெயில் பத்திரிகை வேண்டுமென்றே மிஸ்டர் விஞ்சை மிகுக்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் விட்டிருப்பதாய்ச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

இந்தச் செய்தி 'இந்து'வில் வந்ததைக் கண்ட விஞ்சு அதன் மீது அவதூறு வழக்குத் தொடர விரும்பி அரசாங்க அனுமதி வேண்டினார். இந்தச் செய்தி பொய் என்றும், தாம் யாரையும் அடிக்கவில்லை என்றும், இந்நிகழ்ச்சி நடந்ததாகச் சொல்லப்பட்ட சமயத்தில் தம் கையில் சாட்டை இல்லை யென்றும் கூறினார். மேலும், இச்செய்தியை மறுத்து நெல்லைப் பிரமுகர்கள் சிலர் 'இந்து'வுக்கு மறுப்பு எழுதுவதாக உள்ளனர் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

அவ்வாறே 'இந்து' 20-3-1908 ஆம் நாளிட்ட இதழில் கீழ்க் காணும் செய்தி வந்தது.

வக்கீல் திரு. சடகோபபிள்ளை பின்வருமாறு தந்தி கொடுத்துள்ளார்:

திருநெல்வேலிக் கலகத்தைப் பற்றி 16ஆம் தேதி 'இந்து'வில் வந்துள்ள செய்தியில் சில விவரங்கள் தவறாக உள்ளன... "ஒரு கடையானை விஞ்சு சாட்டையால் அடித்தார்" என்ற தலைப்பின்கீழ் உள்ள செய்தியும் தவறு. திருநெல்வேலி நகர்மன்றச் செயலாளர் அப்போது ஆட்சித் தலைவர் உடன் இருந்தார். நாஷனல் எம்ப்ளாய்மென்ட் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்ததைக் குறித்து எந்த ஐரோப்பிய அதிகாரியும் எந்தக் கேள்வியும் கேட்கவில்லை என்று அவர் கூறுகிறார். கடையாள் எவரும் எந்தப் பதிலும் சொல்லவுமில்லை, ஆட்சித் தலைவர் அவரைச் சாட்டையால் அடிக்கவுமில்லை. சுடுவதற்கு முன்பு அவர் எச்சரிக்கை விடுத்தார்.

'இந்து' இச்செய்தியை வெளியிட்டதெனினும் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை ஆதலால் அதன்மீது வழக்குத் தொடர விஞ்சுக்கு அனுமதி அளிக்கலாம் என்று அரசாங்கத் தால் கருதப்பட்டது. அவ்வாறே அனுமதியும் வழங்கப்பட்டது (PJD 1908 c). ஆனால் வழக்குத் தொடரப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

திருநெல்வேலி வக்கீல்கள்மீது ஜாமீன் வழக்கு

1906-08ஆம் ஆண்டுகளில் திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடி பகுதிகளில் சுதேசி இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்கு அங்கிருந்த வழக்குரைஞர்கள் உற்ற துணையாக இருந்தனர்.

சான்றாக 1908 பிப்ரவரி திங்களில் நடந்த கோரல் ஆலை வேலைநிறுத்தத்தின்போது கே. ஆர். வேங்கடராமய்யர் என்ற வழக்குரைஞர் அத்தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு வார மளிகைப் பொருளைக் கொடுத்து உதவி புரிந்தார் (இந்து 5-3-1908 MNNR 1908).

மேலும், எழுச்சி நிகழ்ந்ததற்கு முந்தைய இரு வாரங்களில் அரசநிந்தனையான அறிக்கைகள் இரண்டு வெளியிடப்பட்டன. இதனை வெளியிட்டோர் நெல்ஸையின் முக்கிய வழக்குரைஞர்களான சாது கணபதி பந்துலு, டி. வி. கிருஷ்ணசாமி அய்யர், ஏ. ஜி. கணபதி சாஸ்திரி முதலானோர் ஆவர். இவை 'அரசநிந்தனையானவை, உக்கிரமானவை' என்று அரசு அதிகாரிகளால் வருணிக்கப்பட்டன. இவ்விரு அறிக்கைகளும் எழுச்சி வழக்குகளில் தடயங்களாக முன்வைக்கப்பட்டன. மேலும், வ. உ. சி.க்கு எதிரான வழக்கில் தடயம் N ஆகவும் ஓர் அறிக்கை முன்வைக்கப்பட்டது. விபின் சந்திர பாலின் விடுதலை நாள் கொண்டாட்டத்தை ஒட்டி இவை வெளியிடப்பட்டன என்றும் அறியமுடிகின்றது (PJD 1909 a).

சுதேசி இயக்கத்தில் வக்கீல்கள் மும்முரமாக ஈடுபடுவதைக் கண்ட அரசாங்கம், இவர்களுள் அறுவர்மீது நன்னடத்தை ஜாமீன் கேட்டு வழக்குத் தொடர்ந்தது. அவர்களுடைய பெயர்களாவன (சுமி. 21-3-1908):

கே. ஆர். வேங்கடராமய்யர்
 வெங்குவய்யர்
 பாலாஜி ராவ்
 இராமகிருஷ்ணய்யர்
 நாராயணசாமி சாஸ்திரி
 குருநாதய்யர்.

இவர்களின் சார்பாக, முதலில் குறிப்பிட்ட கே. ஆர். வேங்கடராமய்யரின் அண்ணன் கே. ஆர். குருசாமி அய்யர் வாதாடினார். அவர் தம்முடைய 'அபிடவிட்டில்' (affidavit) விஞ்சும் ஆஷும் பாரபட்சமான முறையில் நடந்து கொள்வதாகக் குறிப்பிட்டார் (சுமி. 4-4-1908).

விசாரணை நடக்கையில் இவர்கள் அமர்வதற்கு இருக்கை தரப்படவில்லை எனவும் சொல்லப்பட்டது (சுமி. 23-3-1908).

இந்த வழக்கு 1908 ஏப்ரல் 27ஆம் நாள் அளவில் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டது என்று அறிய முடிகின்றது (Wednesday Review 29-4-1908, MNNR 1908).

திருநெல்வேலி வக்கீல்களுக்கு எதிராகக் கொணரப்பட்ட இந்த வழக்கினைக் குறித்து வ.உ.சி.யும் குறிப்பிடுகின்றார் (வ.உ.சி. 1979:99).

மந்திர நகரில் வக்கீல் பலரைத்
 தொந்திரை செய்திடத் துணிந்தவர் தம்மைநல்
 நடக்கை ஜாமீன் நல்கிடக் கேட்டனன்

நடக்கையென்பதே நண்ணிடா ஆசு.
சென்னைஐக் கோர்ட்டில் டிரான்ஸ்பர் செய்திடப்
பன்னிய வக்கீல்கள் பலத்தொடு பகர்ந்தனர்.
ஜாமீன் தொலைந்தது; நின்றது நிபந்தனை.
மறுத்தனன் ஜட்ஜி. வந்த உப சப்-கலெக்டர்
இறுத்தனன் கேசை இலாததால் சாட்சியம்.

(மந்திர நகர்—தூத்துக்குடி; ஆசு—ஆஷ்)

ஆஷ் கோதாவரி மாவட்டத்துக்கு மாற்றலாகிச் சென்றபின்
வந்த புதிய துணை ஆட்சித் தலைவர், சாட்சியம் போது
மானவையாக இல்லாமையால் இவ்வழக்கினைத் தள்ளி
விட்டார் என்பது புலப்படுகின்றது.

வ.உ.சி.; சிவா ஆகியோர் மீதும், எழுச்சியில் கைதானோர்
மீதும் வழக்கு நடந்துகொண்டிருக்கையில் திருநெல்வேலி
வக்கீல்கள் அவர்கட்கு உதவி செய்தனர்.

...வெங்கு வையர் ஆகியோர்

“விரைவினில் உம்மை மீட்டுவோம்”

என்று தம்மிடம் குறிப்பிட்டதாக வ.உ.சி. கூறுகிறார்
(வ.உ.சி. 1979: 110). இதனைத் தடுக்கும் பொருட்டோ
என்னவோ வெங்கு அய்யர் முதலானோர் கைதுசெய்யப்
பட்டனர். ஆனால் இது பலித்ததாகத் தெரியவில்லை.
ஏனெனில், வ.உ.சி., சிவா ஆகியோர்மீதான வழக்குகளிலும்,
எழுச்சி வழக்குகளிலும் இவர்கள் பெருமளவில் சாட்சியம்
வழங்கவே செய்தனர்.

இந்த வழக்குகள் முடிவடைந்து அரசுக்குச் சாதகமான
வகையில் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட பின்னும் கூட இவர்கள்மீது
நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென ஆட்சித் தலைவர் விஞ்சு
விரும்பினார். சட்டத்துக்குப் புறம்பான முறையில், வன்முறை
யில் ஈடுபட்டோர்க்குச் சாதகமாகச் சாட்சியம் வழங்கி உதவி
புரிந்தோர் வழக்குரைஞர்களாகப் பணிபுரிவதற்குத் தகுதி
யுடையவர்களில்லை என்றும் அவர் கருதினார். ஆனால்,
குற்றவியல் சட்டத்தின்கீழ் (Sec. 108 Cr.P.C.) வழக்குத்
தொடர்ந்தால் நடைமுறைச் சிக்கல்கள் ஏற்படக்கூடும்
என்றெண்ணி, ‘சட்டத் தொழில் புரிவோர் சட்டத்’தின் (Legal
Practitioners’ Act) கீழேனும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டு
மெனக் கேட்டுக் கொண்டார்.

விஞ்சின் பரிந்துரையை ஏற்றுக் கொண்ட சென்னை
அரசாங்கம், எழுச்சிக் கைதிகளின் மேல்முறையீட்டினை
உயர்நீதி மன்றத்தில் எதிர்த்து நின்ற அரசுத் தரப்பு வக்கீல்
இரிச்மண்டை, உயர்நீதி மன்றத்தின் கவனத்துக்கு இவ்விவ

காரத்தினைக் கொண்டு வரும்படி கேட்டுக்கொண்டது. முறையீட்டு வழக்கு வேலைகள் முடிந்தபின் இதனை எடுத்துக் கொள்வதாக அவர் பதிலிறுத்தார் (PJD 1909 a). 'இந்தியா' 10-4-1909 இதழில் இதனைப் பற்றிச் செய்தி வந்தது.

...மேற்கண்ட கலக சம்மந்தமான அப்பீல் வழக்கு முடிந்ததும் மற்றொரு விசித்திரமான வழக்கு பின் தொடர்ந்தது.

அதாவது கவர்ன்மெண்ட்டார் தரப்பில் பவலும், உதவியாக ரிச்மண்டும் ஓர் மனுவை நீட்டினார்கள். விஷயமாவது, திருநெல்வேலி வக்கீலாகிய டி. வி. கிருஷ்ணசாமி அய்யரும் கணபதி சாஸ்திரியாரும் Legal Practitioners' Act க்கு விரோதமாய் விபின் சந்திர பால் விடுவித்த கொண்டாட்டத்தில் சேர்ந்தார்களென்றும், அவை சட்டப்படி தண்டிக்கப்படலாம் [என்றும் கூறினர்].

மிஸ்டர் பென்ஸன் இந்த மனு ராஜநிந்தனை வழக்கில் உண்டானதா, கலக வழக்கில் உண்டானதா என்று கேட்டார். இரண்டிலும் சம்பந்தப்பட்டதா யிருந்தால் அது சீப் ஜஸ்டிஸ் ஆஜராயிருக்கும் சமயத்தில் விசாரிக்க வேண்டுமென்றார்.

அவ்வாறே 6 உ என்று விசாரணை நடந்து தள்ளி விட்டார்கள்.

திருநெல்வேலித் தூதுக் குழு

எழுச்சி நிகழ்ந்ததைத் தொடர்ந்து திருநெல்வேலியிலும் தூத்துக்குடியிலும் அமர்த்தப்பட்ட தண்டக் காவல் படையைப் பராமரிக்கும் பொருட்டு விதிக்கப்பட்ட தண்டத் தீர்வை, ஏற்கனவே நேரடி வரி செலுத்திக் கொண்டிருந்த மேட்டுக்குடியினரையே பெரிதும் பாதித்தது. இதனைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு கே. ஆர். குருசாமி அய்யரின் தலைமையில் எம்.ஆர். இராமகிருஷ்ண அய்யர், எஸ். எஸ். முகம்மது அப்துல் காதர் மரக்காயர், சி. வ. நல்லபெருமாள் பிள்ளை, என்.ஏ.வி. சோமசுந்தரம் பிள்ளை ஆகிய ஐவரைக் கொண்ட தூதுக்குழு சென்னை மாகாணத்தின் ஆளுநரைச் சந்தித்து மனுச் செய்து கொண்டது.

இதற்கு ஒரு பின்னணி உண்டு. கே. ஆர். குருசாமி அய்யர் முதலானோர் தீர்வை செலுத்த வேண்டியவர்களாயிருந்தது ஒரு புறம் இருக்க, கே.ஆர். குருசாமி அய்யர்க்கும் வ.உ.சி. க்கும் இடையே பெரும் முரண்பாடு நிலவியது. 1907ஆம் ஆண்டில்

நடந்த சூரத் காங்கிரசில் தீவிரவாதிகளுக்கும் மிதவாதிகளுக்கும் இடையே பெரும் பிளவு ஏற்பட்டுக் குழப்பத்தில் முடிந்தது. திலகரின் ஆதரவாளரான வ.உ.சி. இம்மாநாட்டில் கலந்து கொண்டமை பரவலாக அறிந்த செய்தி. கே. ஆர். குருசாமி அய்யரும் இதில் பங்கு கொண்டார். இவர் மிதவாதப் போக்குடையவர்; சென்னை சட்டமன்றத்தில் உறுப்பினராகவும், நெல்லை நகர்மன்றத்துக்குச் செயலாளராகவும் இருந்தவர். சூரத் மாநாடு முடிந்த பிறகு சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியில் தாம் வகித்து வந்த துணைச் செயலாளர் பதவியிலிருந்து விலகி விட்டு 'ஏஜெண்டு' எனும் பொறுப்பை வ.உ.சி. ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய சூழ்நிலை உருவானதற்கு கே. ஆர். குருசாமி அய்யர் முக்கிய காரணம் ஆவார் (PJD 1908 k).

வ.உ.சி. கொண்டிருந்த தீவிரமான அரசியல் தொடர்பு கப்பல் கம்பெனியின் செயல்பாட்டுக்குப் பாதகமாக அமைந்த தென்று முன்பே கருதிய கே. ஆர். குருசாமி அய்யரை ஒத்த சிலர், வ.உ.சி. கைதான பிறகு கம்பெனிக்கு இன்னும் அதிகமான அழிவு வெள்ளை அரசால் ஏற்படும் என்று அஞ்சினர்.

தூத்துக்குடி ஸ்டீம் நாவிகேஷன் கம்பெனியின் சேலத்து டைரக்டர்களும், பங்குக்காரர்களுமானவர்கள், தூத்துக்குடி உத்தியோகஸ்தர்களும், ஐரோப்பிய வர்த்தகர்களும் மேற்படி கம்பெனியின் மேல் நல்மன துடையவர்களாயிருக்கவில்லை யென்றறிந்து மிகத் திகில் கொள்கிறார்கள். ஒரு லட்சம் ரூபாய் வரையில் சேலத்தில் பங்குகள் எடுத்தாயிருக்கின்றன. ஆகவே, அவர்களுக்கு மேற்படி கம்பெனியில் அக்கறை அதிகம், அனுதாபம் ஜாஸ்தி. சுதேசி முயற்சிக்கு ஐரோப்பியர் விரோதமா யிருப்பதையும் உத்தியோகஸ்தர்களின் செய்கைகளையும் தெளிவாயும் வலுவாயும் கவர்ன்மெண்டுக்குத் தெரிவிக்க வேணும். நம் அன்புக்குரிய தும் யோக்கியதையுள்ளதுமான சுதேசி முயற்சியை வியாபாரப் பொறாமையாலுண்டான தகாத அவ நம்பிக்கையினின்றும் விரோதத்தினின்றும் காக்க வேணும். கவர்ன்மெண்டின் கண்ணைத் திறந்து இப்போதைய ஆபத்தினின்று கம்பெனியைக் காக்க எல்லா முயற்சிகளும் செய்ய வேண்டும்

என்று சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியின் சேலத்து இயக்குநர்கள், ஆளுநரைச் சந்திக்கச் சென்ற குருசாமி அய்யர்க்கு விடுத்த தந்தியை நினைவில் கொள்ள வேண்டும் (சுமி. 31-3-1908).

மேலும், மிதவாதப் போக்குடைய சென்னை மகாஜன சபையும்,

“திருநெல்வேலிச் சூழ்நிலை” எனும் பொருள் பற்றிய பரிசீலனையைத் தூதுக்குழு ஆளுநரைச் சந்தித்த பிறகு வைத்துக் கொள்ளலாம் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது

என 25-3-1908ஆம் நாள் நடந்த அதன் நிர்வாகச் செயற் குழுக் கூட்டத்தில் முடிவு செய்தது (Papers of Madras Mahajana Sabha 1908). இதிலிருந்து மிதவாதப் போக்குடையோர் கே. ஆர். குருசாமி அய்யர் தலைமையிலான தூதுக்குழுவின்மீது கொண்டிருந்த நம்பிக்கை புலனாகின்றது.

திருநெல்வேலித் தூதுக் குழு மாகாண ஆளுநரை 1-4-1908 ஆம் நாள் காலை பதினொரு மணிக்குச் சந்தித்தது.

திருநெல்வேலி அமைதியான நகரம், அதன் மக்கள் பிரித்தானிய அரசுக்கு விசுவாசம் உடையோர், வ.உ.சி. முதலானோரின் சொற்பொழிவுகளே ‘கலக’த்துக்குக் காரணம், ‘கலக’த்தில் ஏற்பட்ட பொருட்சேதத்துக்குச் சில ரவுடிகளும் கீழ்நிலை மக்களுமே காரணம்; ஆகவே, குற்றமிழைக்காத மேல்தட்டு மக்களுக்குத் தண்டத் தீர்வை விதித்தல் நியாயமன்று எனவும் குருசாமி அய்யர் எடுத்துரைத்தார். ‘கலக’த்தைக் குறித்து நீதி விசாரணை செய்ய வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டார். மேலும், வெள்ளை அதிகாரிகளின் பகைமை பாராட்டும் போக்கு சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியின் செயல்பாட்டுக்கு ஊறு விளைத்ததையும் விளக்கினார்.

ஆளுநர் தூதுக் குழுவின் கோரிக்கைகள் எவற்றுக்கும் செவி சாய்க்கவில்லை.

இச்சந்திப்பு நிகழ்ந்தபொழுது விஞ்சும் ஆளுநர் உடன் இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது (PJD 1908 k).

முட்டாள்கள் நாளான ஏப்ரல் 1இல் இந்தத் தூதுக்குழு ஆளுநரைச் சந்தித்தது பொருத்தமானதே என ‘இந்தியா’ 4-4-1908 இதழ் எழுதியது (MNNR 1908).

சென்னைக் கடற்கரையில் 5-4-1908ஆம் நாள் நடந்த சென்னை ஜன சங்கக் கூட்டத்தில் பேசிய சுரேந்திரநாத் ஆர்யா, தூதுக்குழுவின் போக்கைக் கண்டித்துப் பேசுகையில் அரசாங்கத்துக்குப் பிடிக்கிறதோ இல்லையோ, ஒவ்வொருவரும் எந்த ஆபத்து ஏற்படினும் தத்தமது பிறப்புரிமையை நிலைநாட்ட வேண்டும் எனக் கூறினார் (History Sheet of Arya, PJD 1911 b).

இவற்றைவிட ‘சுதேசமித்திர’னின் தாக்குதல் மிகக் கடுமையாக இருந்தது. ‘திருநெல்வேலித் தண்டப் போலீஸும் போலிப்

பெரிய மனிதரும்' (23-3-1908) என்ற தலைப்பில் அது எழுதிய தாவது:

திருநெல்வேலியிலும் தூத்துக்குடியிலும் தண்டப் போலீஸ் வைத்திருப்பதைப் பற்றி ஆனரபில் குருசாமி ஐயரைப் போலவே 'மதராஸ் ஸ்டாண்டர்டு' பத்திரிகையும் குறிப்பிடுகின்றது...கலகம் செய்தவர்கள் ஏழை ஜனங்கள் என்றும் பெரிய மனிதர்களெல்லாரும் சாதுக்களென்றும் பாகுபாடு செய்து கீழ்வகுப்பு மேல்வகுப்பு என்று பிரிப்பதே சேஷ்டை. இப்படி பிரிப்பதனால் ஏழை ஜனங்களுக்கு வந்த சுகதுக்கம் பெரிய மனிதர்களுக்குக் கிடையாதென்று ஏற்படுகின்றது. இது உண்மையானால் சில பெரிய மனிதர்கள் ஏழை ஜனங்களின் பிரதிநிதிகளென்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு சட்டசபையிலும் முனிசிபாலிட்டிகளிலும் பெருமை பாராட்டுவதன் அர்த்தமென்ன?...சிற்சில சங்கடமான சமயங்களில், தாங்கள் யாருடைய பிரதிநிதியெனச் சொல்லிக் கொள்கின்றார்களோ அந்த ஏழைகளுக்கே விரோதமாக ஸர்க்கார் அதிகாரிகளிடம் கோள் சொல்லுகிறார்கள். தாங்கள் வேறு, ஏழைகள் வேறு என்று ஏழைகளைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டுத் தாங்கள் ஒதுங்கிக் கொள்ள முயல்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பெரிய மனிதர்கள் ஜனப் பிரதிநிதியென்ற பட்டத்துடன் வெளியே வரலாமா? இவர்களைப் பெரிய மனிதர்களென்று ஜனங்கள் மதிக்கலாமா? லாபம் வந்தபொழுது ஜனப் பிரதிநிதியெனவும், கஷ்டம் வந்தவுடன் தாங்கள் வேறு ஜனங்கள் வேறு எனவும் சொல்லும் மனிதர்கள் வாஸ்தவத்தில் அற்பர்களென்றிப் பெரிய மனிதர்களல்ல.

எழுச்சியால் உண்டான அழிவும் பாதிப்பும்

தொடக்கப் பகுதியில் குறிப்பிட்டவாறு திருநெல்வேலி நகரில், துணைப் பதிவாளர் அலுவலகம் தவிர்த்துப் பொதுக் கட்டடங்கள் அனைத்தும் எழுச்சி கொண்ட மக்களின் சினத்துக்கு இலக்காயின. மாவட்ட முன்சீபின் நீதிமன்றம், நகரக் காவல் நிலையம், அஞ்சலகம், நகர்மன்ற அலுவலகம், நகர்மன்ற எண்ணெய்க் கிடங்கு, நகர்மன்ற மருத்துவமனை முதலானவை சேதப்பட்டன. மேசை, நாற்காலி, தட்டிகள், சாளரங்கள் முதலானவை தாக்கப்பட்டன. நூல்களும் ஆவணங்களும் கோப்புகளும் பதிவேடுகளும் தீக்கிரையாயின.

மேலும், நகர்மன்ற அலுவலகத்தில் மேசை மீதிருந்த ரூ. 148-2-3ம், சில்லரைக்காக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த ரூ. 50ம் களவாடப்பட்டன (PMLD 1908 a).

சேதத்துக்கு உள்ளானவற்றுக்குத் தண்டத் தீர்வைத் தண்டலிலிருந்து பெறப்பட்ட பணத்திலிருந்து இழப்பீடு வழங்கப்பட்டது. இழப்பீடாக எவ்வளவு பணம் வழங்கப்பட்டது என்பதன் மூலம் எழுச்சியில் ஏற்பட்ட இழப்பை ஓரளவுக்கு அறியலாம். அவ்விவரங்களாவன (PMLD 1908 c):

	ரூ அ பை
நெல்லை நகரக் காவல் நிலையம்	2253-00-08
நெல்லை நகர்மன்றம்	
(அலுவலகம், எண்ணெய்க் கிடங்கு முதலானவற்றுக்கு உண்டான இழப்புக்காக)	14255-00-00
நெல்லை மாவட்டத் துணை முன்சீபு நீதிமன்றம்	
(அலுவலக மேசை நாற்காலி உடைந்தமைக்காக)	287-04-00

இவ்வாறு நேரடியாக ஏற்பட்ட இயற்பியல் இழப்புகள் ஒரு புறம் இருக்க, நெல்லை நகரின் செயல்பாட்டில், குறிப்பாக நெல்லை நகர்மன்றத்தின் செயல்பாட்டில் ஏற்பட்ட பாதிப்பு முக்கியமானதாகும்.

அந்நாளைய நெல்லை நகர்மன்றத்தின் நிர்வாக ஆண்டு ஏப்ரல் தொடங்கி மார்ச்சுத் திங்களில் முடிவதாகும். 1908 மார்ச்சு 13ஆம் நாள் எழுச்சி ஏற்பட்டதால் நிர்வாக ஆண்டு இறுதியில் நகர்மன்றத்தின் செயல்பாடு தடைப்பட்டு நின்றது. 1907-08 ஆண்டுக்கான நெல்லை நகர்மன்றத்தின் நிர்வாக ஆண்டறிக்கை* இதனைத் தெளிவுபடுத்துகிறது (PMLD 1908 a).

* இந்த அறிக்கையை சென்னை அரசாங்கத்தின் உள்ளாட்சி மற்றும் நகர்மன்றத் துறைக்கு அனுப்பிவைத்த நெல்லை நகர்மன்றச் செயலாளர் கைலாசம் பிள்ளை, "இந்த ஆண்டு துரதிருஷ்டவசமானதாகும். மார்ச்சு 13ஆம் நாள் நிகழ்ந்த கலகத்தினால் இந்நகர்மன்றம் பெரும் அழிவுக்கு உள்ளாயிற்று... இந்தக் கலகம் திடீரென ஏற்பட்டது. ஒரு நிமிட உத்வேகத்தில் கலகம் நிகழ்ந்த"தெனக் குறிப்பிட்டார். இதனைக் கண்ட நகர்மன்றத் துறை அலுவலர் தமது துறைக்கு இது தொடர்பற்றதென்று நீதித் துறையின் பார்வைக்கு அனுப்பிவைத்தார். "இந்தக் குறிப்பை நாம்

இவ்வறிக்கையை அரசுக்கு அனுப்பி வைத்த மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர், “13ஆம் நாளன்று நகர்மன்ற ஆவணங்களைக் கும்பல் அழித்தமையால் இவ்வறிக்கை சொற்பமான செய்திகளையே தெரிவிக்கின்றது” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நிர்வாக ஆண்டறிக்கையின் முழுமையின்மை, எழுச்சி ஏற்படுத்திய பாதிப்பைக் காட்டுகின்றது; முழுமையற்ற செய்திகளும் வேறு பலவற்றை விளக்கவே செய்கின்றன. அவையாவன:

தீயில் அழிந்துபோன இரசீதுகளிலிருந்து ரூ. 1363-2-2 தண்டல் செய்ய இயலாமலிருந்தது. மேலும், பெரும்பாலான வரிப் பதிவேடுகள் அழிந்துவிட்டமையால் புதிதாக அவற்றைத் தயாரிக்கும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் சில வார்டுகளில் புதிய பதிவேடுகளைத் தயாரிப்பதற்குத் தேவையான அடிப்படை விவரங்கள் கூட இல்லை. வேலையை எப்படித் தொடங்குவது என்பதே சிக்கலாகி விட்டது (PJD 1908 1).

எழுச்சி நிகழ்ந்ததற்கு முந்தைய ஆண்டுகளில் நெல்லை நகர்மன்ற வரித் தண்டல் சிறப்பான முறையில் (‘excellent’) நடந்தது. 1907-08 ஆண்டில் தண்டல் செய்யப்பட்ட வரிக்கணக்குப் பின்வருமாறு (PMLD 1908 a):

1906-07

1907-08

1906-07		1907-08	
		எதிர்பார்ப்பு	திருத்தப்பட்ட உண்மை
			எதிர்பார்ப்பு வசூல்
ரூ. 68,249	ரூ. 83,720	ரூ. 84,830	ரூ. 61,785

இந்த அட்டவணையிலிருந்து தெளிவாவன: 1906-07ஆம் ஆண்டில் வரவு ரூ. 68,249. நல்ல முறையில் தண்டல் நடந்து வந்தது என்பதைச் சுட்டும் எதிர்பார்ப்பு (budget estimate), அதாவது முந்தைய ஆண்டைவிட 20% வரித் தண்டல் மிகுதிப்படும் என்ற நம்பிக்கை. அந்தத் தொகையும் இன்னும் கூடும்

கண்டு கொள்ள வேண்டாம். ஆனால், மொளனமாக இருப்பதன் வாயிலாக இதனை நாம் ஏற்றுக் கொண்டதாகக் கூடாது. இந்தக் கோப்பிலே இதனைக் குறித்து விவாதிப்பதனால் பயனில்லை” என்று தலைமைச் செயலாளர் குறிப்பிட்டார் (PMLD 1908 a).

இவற்றிலிருந்து, திருநெல்வேலி எழுச்சிக்கு அரசாங்கம் அளித்த முக்கியத்துவம் ஓரளவுக்குப் புரியவே செய்கின்றது.

என்பதைக் காட்டும் திருத்திய எதிர்பார்ப்பு (revised estimate). ஆனால், இவற்றுக்கு மாறாக ரூ. 61,785 மட்டுமே தண்டல் செய்யப்பட்டது என்ற உண்மை நிலை. எதிர்பார்ப்பைவிட 25% குறைவு என்பதன்றி, அதற்கு முந்தைய ஆண்டில் வசூலிக்கப்பட்டதுடன் ஒப்பிடும்போது 10% குறைவாகவே எழுச்சி நிகழ்ந்த ஆண்டில் தண்டல் செய்யப்பட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

எழுச்சி உண்டாவதற்கு முன்பிருந்த நிறைவற்ற சூழ்நிலை, எழுச்சியின்போது ஏற்பட்ட கலக்கம், எழுச்சிக்குப் பின்னர் போலீஸ் நடவடிக்கை, தண்டப் போலீஸ் நிறுவியமை முதலானவற்றை இவ்வட்டவணைப் புள்ளி விவரம் காட்டவில்லை என்று கருதினாலும்கூட நகர்மன்றத்தின் செயல்பாடு பெருமளவுக்குப் பாதிக்கப்பட்டதை முழுமையாக உணர்த்தவே செய்கின்றது.

மேலும், “பருவகாலம் சாதகமாக இல்லாமையால் மாகாணத்தின் பல மாவட்டங்களில் பஞ்சம் நிலவியது. முந்தைய ஆண்டுகளில் இருந்ததைவிட, இவ்வாண்டு உணவுத் தானியங்களின் விலை மிகுதியாக இருந்தது. இதனால் பெருங்குற்றங்கள் மிகுதியாயின” எனச் சென்னை மாகாண நிர்வாக அறிக்கை குறிப்பிடுகின்றது (MAR 1908-09).

அந்தக் காலகட்டத்தில், வரிகொடா இயக்கம் எனச் சொல்லுமளவுக்குப் பரந்துபட்ட மக்களின் சட்ட மறுப்பு இயக்கம் ஏதும் நிகழவில்லையாயினும்கூட, வரி செலுத்துவதைத் தவிர்த்தல் அல்லது குறைந்தபட்சம் தள்ளிப்போடுதல் என்ற மக்களின் மனப்போக்கு ஓரளவுக்குப் புலப்படுகின்றது.

இவ்வாறு, கட்டடங்களுக்கு ஏற்பட்ட சேதம், நிறைவு தராத வரித்தண்டல் ஆகியவற்றோடு புதிய வரிப் பதிவேடுகளைத் தயாரித்தல், அதற்குத் தேவையான பணியாளர், நகர்மன்றம் செயல்படத் தற்காலிக இடத்திற்கு வாடகை என நெல்லை நகர்மன்றம் பல இழப்புக்கு உள்ளாயிற்று. எனவே,

அழிந்துபோன இரசீதுகளால்	
ஏற்பட்ட இழப்புக்கு	ரூ. 1,363-03-02
அலுவலகக் கட்டடம், எண்ணெய்க்	
கிடங்கு முதலானவற்றை	ரூ. 4,910-00-00
மீண்டும் அமைக்க	
பிறவற்றுக்கு	ரூ. 7,981-12-10
	<hr/>
	ரூ. 14,255-00-00

என்ற கணக்குப்படி இழப்பீடு வழங்கப்பட்டது (PMLD 1908 c).

நெல்லை நகர்மன்றத்தில் ஏற்பட்டதுபோல் இல்லாவிட்டாலும்கூட, தூத்துக்குடி நகரிலும் எழுச்சியினால் கணிசமான அளவுக்குப் பாதிப்பு ஏற்படவே செய்தது.

வரித் தண்டலைப் பொறுத்தவரை எதிர்பார்த்த அளவுக்கு வகுலாயிற்று எனினும் எழுச்சி நடப்பதற்கு முன் இத்தண்டல் நடந்தது. இதற்குப் பிறகு நிறைவு தரும் வகையில் வரித் தண்டலாகவில்லை. ஆகவே, எழுச்சி நிகழாமலிருந்தால் இன்னும் மிகுதியான அளவுக்குத் தண்டல் நடந்திருக்கும் என்பது தெளிவு. மேலும், 1907-08 ஆண்டுக்கான தூத்துக்குடி நகர்மன்ற நிர்வாக அறிக்கையில், “பிப்ரவரித் திங்களுக்கு இடையிலிருந்தே வரித் தண்டல் சரியாக நிகழவில்லை” எனும் குறிப்புக் காணக்கிடைக்கின்றது (PMLD 1908).

இதிலிருந்து ஒரு முக்கிய செய்தி புலனாகின்றது. 1906 முதல் நெல்லை மாவட்டத்தில் வலுப்பெற்ற சுதேசி இயக்கமானது, குறிப்பாகத் தூத்துக்குடியில் மிகுதியான வலுவை அடைந்தது. இதற்கு முக்கிய காரணங்கள் யாவையெனில், சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி தூத்துக்குடியில் இயங்கியதும், 1908 பிப்ரவரியில் மக்களின் பேராதரவோடு கோரல் ஆலையில் பெரிய வேலைநிறுத்தம் ஏற்பட்டதும், பல சுதேசிக் கூட்டங்கள் தூத்துக்குடியில் நிகழ்ந்ததும் ஆகும். இவற்றோடு, தூத்துக்குடி நகரிலேதான் வ. உ. சி. வாழ்ந்து வந்தார் என்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்கது. இவை தவிர, “வெள்ளையர் எதிர்ப்புணர்வு நிலவும் ஒரே மாவட்டமாகத் திருநெல்வேலி திகழ்கிறது; குறிப்பாகத் தூத்துக்குடி நகரிலேதான் இவ் வெதிர்ப்புணர்வு மிகுதியாக நிலவுகிறது” என்ற 1906ஆம் ஆண்டுச் செய்தியை முன்பே கண்டோம் (PJD 1911 b).

பொதுமக்களின் உணர்வு உச்சநிலையை அடைந்த 1908 பிப்ரவரித் திங்களிலிருந்துதான் வரித் தண்டல் சரியாக நடக்கவில்லை என்பதை இந்தப் பின்னணியில் ஊன்றிப் பார்க்க வேண்டும்.

தண்டக் காவல் படை

‘கலகம்’ நடக்கும் இடங்களில் ‘அமைதி’யைக் காக்கத் தண்டக் காவல் படை (punitive police force) நிறுவப்படுவது முறை. இந்தப் படை நிறுவப்படுவதற்கு ஆகும் செலவு அப்பகுதி மக்களின் தலையிலேயே விடியும். ‘கலக’ உணர்வுகொண்டமைக்கு இந்தத் தீர்வை, தண்டனையென எண்ணப்பட்டது.

இவ்வாறே, எழுச்சி நிகழ்ந்த திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடி நகர்களிலும் தச்சநல்லூர் கிராமத்திலும் தண்டக் காவல் படை அமைக்கப்பட்டது (PJD 1908).

தண்டக் காவல் படை கீழ்க்கண்ட கணக்குப்படி அமைக்கப் பட்டது (PJD 1909).

திருநெல்வேலி நகர் (நகர்மன்ற எல்லைக்குள்)

இன்ஸ்பெக்டர்	2
சார்ஜெண்டு	5
ஏட்டு	15
கான்ஸ்டபிள்	150

தூத்துக்குடி நகரும் (நகர்மன்ற எல்லைக்குள்) தூத்துக்குடி நகர்ப்புறக் காவல் நிலையத்துக்கு உட்பட்ட செவந்த குளம், தேவர்புரம், போலநாய்க்கன்பட்டி கிராமங்களும்

இன்ஸ்பெக்டர்	1
சார்ஜெண்டு	3
ஏட்டு	10
கான்ஸ்டபிள்	141

தச்சநல்லூர் கிராம ஒன்றியம்

சார்ஜெண்டு	1
ஏட்டு	2
கான்ஸ்டபிள்	25

இந்தப் பெரும் படையை அமைத்து நிர்வகிக்க ஆகும் செலவு பின்வருமாறு கணக்கிடப்பட்டது:

திருநெல்வேலி (PJD 1908 o):

6 திங்கள்களுக்குப் படைக்காகும் செலவு	30,645
பாடி வீடுகளுக்கான நிலம்	26,000
அந்நிலத்தைச் சமன் செய்ய	13,000
இழப்பீடு வழங்க	21,730
தற்காலிகப் பாடிகள் அமைக்க	5,000
எழுத்தர், எழுதுபொருள் முதலானவற்றுக்கு	1,750

ரூ. 98,125

தூத்துக்குடி (NAI 1909):

மொத்தத் தண்டத் தீர்வை ரூ. 65,369-5-8.

தச்சநல்லூர் (PJD 1908 o):

மொத்தத் தண்டத் தீர்வை ரூ. 4475

ஆறு திங்களுக்கு இந்தத் தண்டக் காவல் படை வைக்கப் பட்டு 17-9-1908ஆம் நாளில் கலைக்கப்பட்டது. இருப்பினும், ஆட்சித் தலைவர் விஞ்சு,

அண்மைய கைதுகள் (வ.உ.சி.யும் பிறரும்) கலகக்காரர் களின் வேலையைக் கடினமாக்கும் என்றபோதும், உக்கிரமான பல சக்திகள் இன்னும் இயங்கவே செய்கின்றன. கலகக்காரர்களுக்கு ஆதரவு காட்டும் பெரும் பாலானோரின் உணர்வு இன்னும் அணையவில்லை. எனக்குத் தெரிந்தவரை, ரௌடித்தனத்தையும் தீவிரவாத உத்வேகத்தையும் மட்டுப்படுத்தும் அளவுக்கு மிதவாத சக்திகள் வளரவில்லை...மேலும், திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடி தவிர, மாவட்டம் முழுவதும், குறிப்பாக ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர், சங்கரநாயினார்கோவில், தென்காசி, அம்பாசமுத்திரம், கல்லிடைக்குறிச்சி, ஸ்ரீவைகுண்டம் போன்ற இடங்களிலும் கலகக்காரர்களுக்கு மக்களின் ஆதரவும் அநுதாபமும் இருக்கவே செய்கின்றன. நம் மாவட்டத்து ஆயுதம் தாங்கிய காவல் படை, சிவகாசியிலிருந்து ரிசர்வ் படை வந்த பிறகும் கூட, தேவைக்கு எவ்வளவு குறைவாக இருந்தது என்பதைக் கடந்த மார்ச்சில் நடந்த கலக நிகழ்ச்சிகள் நிரூபிக்கின்றன

என்று குறிப்பிட்டமையால் (PJD 1909), தண்டக் காவல் படை கலைக்கப்பட்டதையடுத்துப் போலீசின் வலுக்குறைந்துவிடக் கூடாது என்று அரசாங்கம் எண்ணியது. ஆகவே, அதற்கு முன்பிருந்த எண்ணிக்கையோடு மேலும் மிகுதியாகக் கீழ்க் கண்டவாறு காவல் படையின் அளவையும் வலுவையும் அரசாங்கம் கூட்டியது (PJD 1909).

திருநெல்வேலி

இன்ஸ்பெக்டர்	1
சார்ஜெண்டு	2
ஏட்டு	7
கான்ஸ்டபிள்	75

தூத்துக்குடி

இன்ஸ்பெக்டர்	1
சார்ஜெண்டு	2
ஏட்டு	5
கான்ஸ்டபிள்	50

தண்டத் தீர்வையிலிருந்து விலக்கு

எழுச்சி நிகழ்ந்த இடங்களில் தண்டத் தீர்வை விதிக்கப் பட்டது எனக் குறிப்பிட்டோம். இதிலிருந்து சிலர்க்கு மட்டுமே விலக்கு அளிக்கப்பட்டது.

முதலாவதாக, நெல்லை நகரின் புறத்தே இருந்த பேட்டைப் பகுதியின் முகமதியர்களுக்குத் தண்டத் தீர்வையிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டது. நெல் வயல்கள் இடையிலிருக்க நகரிலிருந்து ஒரு மைல் தள்ளி இருந்த இப்பகுதி மக்கள், எழுச்சியில் பங்கு கொள்ளாமல் கடைகளையும் திறந்து வைத்திருந்தனர்.

இரண்டாவதாக, தச்சநல்லூர்க்கு அருகில் இருந்த சத்திரம் புதுக்குளம் மக்களுக்கும் விலக்கு அளிக்கப்பட்டது. இந்தக் குக்கிராமம் தச்சநல்லூர்க்கு அரை மைல் தள்ளியிருந்தது; எழுச்சியிலும் பங்கு கொள்ளவில்லை (PJD 1908 o). இதன் சார்பாக இராமலிங்கம் பிள்ளை என்பார் விடுத்த விண்ணப்பத்தை முன்னர் கண்டோம்.

இவை தவிர, ஐரோப்பிய அதிகாரிகள், இரயில்வேக் கம்பெனி ஊழியர் எனக் குறிப்பிட்ட சிலருக்கு மட்டுமே இந்த விலக்கு அளிக்கப்பட்டது.

தண்டத் தீர்வையிலிருந்து எவ்வெவர்க்கு விலக்கு அளிக்கலாம் என்பதனைக் குறித்து விஞ்சு எழுதிய அலுவல் கடிதம் ஒன்றில், எந்தெந்த வகுப்பினர் எழுச்சியில் பங்கு கொண்டனர் என்பதனைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார் (PJD 1908 j):

ஐரோப்பியர்க்கும் கிறித்தவ நாடார்களுக்கும்...தண்டத் தீர்வையிலிருந்து விலக்களித்து விடலாம்.* இந்து நாடார்களைப் பொறுத்தமட்டில் சிக்கல்தான். பர[த]வர்களைப் பொறுத்தவரை அதைவிடப் பெருஞ்சிக்கல். இவர்களே சமூகத்தில் செல்வர்கள். இவர்களுள் சிலர் [சுதேசி] இயக்கத்தில் கலந்து கொண்டனர்; சிலர் விலகி நின்றனர்...ஆனால் இவ்வினத்துக்கு முழுமையாக விலக்கு அளித்துவிட்டால் சிதம்பரம் பிள்ளையின் ஆதரவாளர் பலர் தப்பிவிடுவர்...வேளாளச் சமூகத்தினர் சிக்கலில் நன்றாக மாட்டிக் கொண்டுள்ளனர். வக்கீல்களின் மனப்போக்குக் காரணமாக பிராமணர்களும் நன்றாகச் சிக்கிக் கொண்டுள்ளனர்.

பர[த]வர்களைப் போல் முகமதியர் விஷயத்திலும் முடிவெடுப்பது சிரமம்தான்.

* நாடார் வகுப்பினர் கிளர்ச்சியில் ஈடுபடாமையைக் முக்கிய காரணம் சப்-மாஜிஸ்ட்ரேட்டாக இருந்த திரவிய நாடார் தான் எனப் பிறிதொரு ஆவணத்தில் விஞ்சு குறிப்பிடுகிறார் (NAI 1909 a).

சுதேசி இயக்கத்திலும் எழுச்சியிலும் பங்கு கொண்டோர் பல்வேறு சாதியினராக இருந்ததை இது தெளிவுபடுத்துகிறது.

போலீசாருக்குப் பரிசுகள்

எழுச்சியின்போது 'சிறப்பாகப் பணியாற்றியமை'க்காகப் போலீசாருக்குப் பரிசுகள் அளிப்பதற்காக முயற்சிகள் நடந்தன. பதவி உயர்வு பெற்றோர்:

முதல் நிலை (I Class) இன்ஸ்பெக்டர் கிருஷ்ணசாமி நாயுடு தற்காலிக துணை குப்பரிண்டண்டு ஆக்கப்பட்டார். மூன்றாம் நிலை இன்ஸ்பெக்டர் ஆர். வீரராகவய்யர் இரண்டாம் நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டார். வி. இராஜகோபாலாசாரி என்பார்க்கும் இதே பதவி உயர்வு அளிக்கப்பட்டது. இரண்டாம் நிலை இன்ஸ்பெக்டர் டி. எம். சேஷாசாரி முதல் நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டார்.

சிறப்பாகப் பணிபுரிந்த கீழ்க்காண்போர்க்குப் பணமாகப் பரிசு வழங்கப்பட வேண்டும் என்று பரிந்துரைக்கப்பட்டது:

முதல் நிலை இன்ஸ்பெக்டர் ஜாபர் ஹுசெய்ன் கான் சாகிபு என்பவர் வ.உ.சி., சிவா ஆகியோரின் பேச்சுகளைக் குறிப்பெடுத்தவர்; அவர்களுக்கு எதிராகச் சாட்சியம் அளித்தவர். முதல் நிலை ஏட்டு எண் 399 ஆறுமுகம் பிள்ளை, எழுச்சியின்போது கைது செய்யப்பட்டோருக்கு எதிராகச் சாட்சியங்களைச் சேகரித்தவர். நான்காம் நிலை ஏட்டு எண் 636 முத்துசாமிப் பிள்ளை, பெரும்பாலான கைதுகளைச் செய்த போலீஸ் குழுவின தலைவர். கான்ஸ்டபிள் எண் 778 நம்பி முதலியார், பலரைக் கைது செய்தவர்; இரகசியத் தகவல்கள் பலவற்றைச் சேகரித்தவர். கான்ஸ்டபிள் எண் 786 நெல்லையப்ப பிள்ளை, எழுச்சியைப் பற்றி மாவட்ட மாஜிஸ்ட்ரேட்டுக்கும் அவருடைய துணை அதிகாரிக்கும் முதலில் செய்தி சொன்னவர்; எழுச்சி வழக்கில் சாட்சியும் சொன்னவர்.

முக்கியமான கைதுகளைச் செய்தோர்:

கான்ஸ்டபிள் எண்	234	அப்துல் கரீம் சாகிபு
கான்ஸ்டபிள் எண்	805	திருமலை நம்பி அய்யர்
கான்ஸ்டபிள் எண்	409	மொகைதீன் சாகிபு
கான்ஸ்டபிள் எண்	493	பாலகிருஷ்ண நாயுடு
கான்ஸ்டபிள் எண்	704	சங்கர சுப்பு நாயுடு
கான்ஸ்டபிள் எண்	10	மாணிக்கம் பிள்ளை
கான்ஸ்டபிள் எண்	974	சுப்ப நாயுடு
கான்ஸ்டபிள் எண்	914	சுந்தரபாண்டியன் பிள்ளை
கான்ஸ்டபிள் எண்	1014	சண்முகம் பிள்ளை

இவர்களுக்குப் பணமாகப் பரிசு வழங்கப்பட வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்த போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல், பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். (PJD 1909 c).

[எழுச்சி] வழக்குகள் தொடர்பாகச் சிக்கல் மிகுந்த வேலைகள் பல போலீசுக்கு இருந்தன; பொறுமையுடனும் விடாமுயற்சியுடனும் குறைவற்ற விசுவாசத்துடனும் அவற்றைப் போலீசார் நிறைவேற்றினர்; விசுவாசத்துடன் அவர்கள் செயலாற்றுவதைத் தடுக்கும் முகமாகச் செய்யப்பட்ட எல்லா வகையான தூண்டுதல்களையும் புறந்தள்ளினர். (அழுத்தம் நூலாசிரியருடையது)

திருநெல்வேலி எழுச்சியின்போது காவலர் சுடுகையில், சுதேசிகள் என்ற முறையில் காவலரையும் தம் பக்கம் சேர்ந்து வெள்ளையரைச் சுடுமாறு எழுச்சியில் ஈடுபட்டோர் விடுத்த அழைப்பே இங்குக் குறிப்பிடப்படுகின்றது என்பது தெளிவு.

இந்தியர்களைக் கொண்ட காவல் படை தமக்கு எதிராகத் திரும்பி விடுமோ என்ற அச்சம் வெள்ளை ஆட்சியாளர்க்கு ஏற்பட்டதை இது காட்டுகின்றது.

இருப்பினும், சிறப்பாகப் பணிபுரிந்தோர்க்குப் பதவி உயர்வு அளிப்பதே முறையென்றும், அவ்வாறின்றிப் பணம் அளிப்பது சரியல்லவென்றும், வாய்ப்புக் கிடைக்கும்போது இவர்களுக்கு முதலில் பதவி உயர்வு வழங்க வேண்டுமென்றும் அரசாங்கம் ஆணையிட்டது (PJD 1909 c).

எழுச்சியைப் பற்றிப் பத்திரிகைகளின் கருத்து

அன்றைய சென்னை மாகாணத்தின் இதழ்களும் பிற இந்திய இதழ்களும், வன்முறையை ஆதரிக்க இயலாத சூழ்நிலையிலும் மக்களைச் சார்ந்து நின்றே எழுதின. 'கலகம்' உண்டானதற்கு வெள்ளை அதிகாரிகளின் ஒடுக்குமுறையே காரணம் என்று அவை குறிப்பிட்டன.

1908 மார்ச்சு 21ஆம் நாளிட்ட 'இந்தியா', கேலிச் சித்திரம் ஒன்றினை வெளியிட்டது. மக்களின் உணர்வு என்ற வெடி மருந்துக்கு அருகே அநீதி என்ற சுருட்டை விஞ்சு பிடித்துக் கொண்டிருப்பதாக அது சித்தரித்தது (MNNR 1908).

எழுச்சியைப் பற்றி விரிவாகச் செய்திகளை வெளியிட்ட 'சுதேசமித்திர'னின் தலையங்கும் ஒன்று பின்வருமாறு வினா எழுப்பியது (சுமி. 17-3-1908):

குழப்பங்களைக் கிளப்பிவிட்டு ஜனங்களை இமிசை செய்து, பிறகு அதைக் காரணமாகக் காட்டி சுதந்திரங்களைக் குறைப்பது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் முறையாகப் போய்விட்டது. அதிகாரிகள் பிரவேசிக்காமல்,

நடக்கிறது நடக்கட்டுமென்றிருந்தால், எவ்விதக் கலகமும் நேரிட்டிருக்க மாட்டாது. ஸ்ரீ பாலர் விடுதலை தினமானது சென்னையில் கொண்டாடப்பட்டபோது சமுத்திரக் கரையில் சுமார் 20,000 ஜனங்கள் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். பட்டணத்தில் எல்லாப் பாகங்களிலும் ஊர்வலங்கள் நடந்தன. உற்சாகத்துக்கும் ஊக்கத்துக்கும் குறைவில்லை. இரவு 9 மணி வரையில் கூட்டம் நடந்தது. எவ்விதக் கலகமேனும் குழப்பேனும் நேரிட்டதா?

திருநெல்வேலியில் எழுச்சி ஏற்பட்டதும், அந்தச் செய்திகளை அறிவிக்கும் பொருட்டு அன்றைய 'இந்து' நாளேட்டின் ஆசிரியர் கஸ்தூரிநங்க அய்யங்கார் சிறப்பு நிருபர் ஒருவரைத் திருநெல்வேலிக்கு அனுப்பி வைத்தார் (Narasimhan 1963:53). 'இந்து' நாளேட்டில் விரிவான அளவில் செய்திகள் வந்தன.

'லிபரல்' மார்ச்சு 22ஆம் நாள் இதழில் விஞ்சுக்குத் திறந்த மடல் ஒன்று வெளியிடப்பட்டது (MNNR 1908).

இவை தவிர திலகரின் 'மராட்டா' இதழிலும், அரவிந்தரின் 'வந்தே மாதரம்' இதழிலும் எழுச்சியினைக் குறித்துத் தலையங்கங்கள் வெளிவந்தன (மேற்குறிப்பிட்ட தலையங்கங்கள் சில பிற்சேர்க்கையில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன).

ஆங்கிலோ-இந்திய இதழ்கள் மட்டுமே எழுச்சியினைக் கண்டித்து எழுதின.

மாகாண ஆளுநரின் நெல்லை வருகை

எழுச்சி நிகழ்ந்த சில திங்கள்களுக்குப் பின் 1908 நவம்பரில் சென்னை மாகாண ஆளுநர் நெல்லை மாவட்டத்துக்கு வருகை தந்தார். அதனைக் குறித்து The Tenth Tour of H. E. the Hon. Sir Arthur Lawley எனும் நூலில் விரிவான செய்திகள் உள்ளன. அதிலிருந்து எழுச்சி தொடர்பானவற்றை இங்குக் காண்போம்.

26-11-1908ஆம் நாள் நெல்லைக்கு ஆளுநர் வந்து சேர்ந்தார். நெல்லை நகர்மன்றத்தின் செயலாளர் பி. எம். கைலாசம் பிள்ளை வரவேற்பிதழ் படிக்கையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார் (பக். 30-31):

தமக்கும் இந்நாட்டிலுள்ள பிற மக்களுக்கும் பிரித்தானிய ஆட்சியினால் உண்டாகும் நன்மைகளை நன்றியுடன் ஏற்றுக் கொள்ளவும், மாட்சிமைமிகு அரசார்க்கும் பிரித்தானிய அரசுக்கும் இதற்காகத் தம் நன்றியறிதலையும் விசுவாசத்தையும் மேதகு ஆளுநர்க்கு

எங்கள் மூலமாகத் தெரிவிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத் தமைக்குத் திருநெல்வேலி மக்கள் மகிழ்கின்றனர். சமூகத்தையும் நாகரிகத்தையும் குலைப்பவை என்பதால் அராஜக வன்முறை வழிகளை வன்மையாகக் கண்டிப்பதி லும் எமக்குச் சிறிதும் தயக்கமில்லை.

அண்மையில் நடந்த குழப்பங்களை எம்மைவிட வன்மையாகக் கண்டிப்போர் எவரும் இருக்க இயலாது. அன்றாட வாழ்க்கை முறையாக நாம் கொண்டுவிட்ட விசுவாசத்தை மீண்டும் வலியுறுத்தும் தேவையை உண்டாக்கும் அளவுக்கு இங்கோ அல்லது வேறெங்கோ எந்த நிகழ்ச்சியும் நடக்காமல் இருந்திருக்கக் கூடாதா என நாங்கள் எண்ணுகிறோம்.

இந்த நகருக்குள் நிறுத்தப்பட்டிருந்த தண்டக் காவல் படை விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டமைக்கு மேதகு ஆளுநர்க்கு நாங்கள் மிகவும் நன்றி உடையவர்களாக இருக்கிறோம்.

இதற்குப் பதிலளித்துப் பேசிய ஆளுநர்,

...அண்மையில் நடந்த வருந்தத்தக்க நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுப் பேசப்பட்டது. சட்டமும் ஒழுங் கும் மறுக்கப்பட்டதன் காரணமாகவே அதிகப் போலீஸ் படையை நிறுத்தி வைப்பது தேவையாயிற்று என்று சொல்லாமலேயே விளங்கும். இந்தத் தேவை ஏற்பட் டமைக்கு நான் வருந்துகிறேன்; ஆனால் இத்தேவை உண்டானமைக்காக இன்னும் அதிகமாக வருந்து கிறேன். இத்துணை விரைவில் அந்தப் படையை விலக்க இயன்றமைக்கு நான் மிகவும் மகிழ்கிறேன்...

என்று கூறினார் (ப. 36). பின்னர் சிவன் கோயிலுக்குச் சென்ற தும் பூரண கும்பம் கொண்டு பூசாரிகள் ஆளுநரை வரவேற்று ஊஞ்சல் மண்டபத்தில் அமர்த்தினர். கே. ஆர். குருசாமி அய்யர் வரவேற்பிதழ் படிக்கையில் குறிப்பிட்டதாவது (ப. 45):

சிவா—விஷ்ணு தேவஸ்தானத்துச் செயற்குழு உறுப்பினர்களாகிய நாங்கள் எம் மனமார்ந்த வரவேற் பினை வழங்குகிறோம். நகர்மன்றங்களைப் போல அரசப் பிரதிநிதிகளுக்கு வரவேற்புரை வழங்குவது இதுகாறும் எங்களுக்கு வழக்கமில்லை. ஆனால் நாட்டின் இன்றையச் சூழ்நிலையில், வெறுக்கத்தக்க செயல்களும் முன்பின் சிந்தியாத பேச்சுகளும் அங்கங்கே நிகழும் இந்தக் காலத்தில் நமது மக்களின் விசுவாசப்

பிரமாணங்கள் பல்வேறு இடங்களிலிருந்தும் மேதகு ஆளுநரின் செவிகளுக்கு எட்டுவது மிகத் தேவை என்று நாங்கள் எண்ணினோம்...இந்த மனப்பாங்கை மக்கள் மனத்தில் தொடர்ந்து நிலைநிறுத்துவதற்கும், கடவுளின் அருளைப் பிரித்தானிய ஆட்சியின்மீது பொழிய வைப்பதற்கும், அன்புக்குரிய பேரரசரின் பிறந்த நாளன்று ஒவ்வொரு கோயிலிலும் சிறப்புப் பூசனை நடைபெறுவதற்கு ஏற்பாடு செய்துள்ளோம் என்பதனையும் இங்குக் குறிப்பிட விரும்புகிறோம்.

திசம்பர் 1ஆம் நாள் காலை இந்துக் கல்லூரியின் ஆட்சிக் குழுவை ஆளுநர் சந்தித்தார். கல்லூரிக்கு வருகைதந்து சிறப்பிக்க வேண்டும் என்ற அவர்களது வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொள்ள ஆளுநர் மறுத்தார். அண்மையில் இந்துக் கல்லூரியில் நிகழ்ந்தவை தமக்கு நிறைவு தருவனவாக இல்லையென்றும், சட்டத்துக்குப் புறம்பான வழியில் வன்முறையில் ஈடுபட்ட லோகநாதய்யர் முதலான கல்லூரி ஆசிரியர்கள் விலக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறினார். ஆட்சிக் குழுவினர் எவ்வளவோ வேண்டிக் கேட்டுக் கொண்ட பின்னரும் கல்லூரிக்கு வருகை தர அவர் மறுத்தார் (பக். 107-8).

பின்னர் தூத்துக்குடிக்குச் சென்ற ஆளுநர், அது நாள் வரை இயங்கிக் கொண்டிருந்த தீய சக்திகள் அப்போது மறைந்துவிட்டதைக் கண்டு தாம் மகிழ்ச்சி அடைவதாகக் குறிப்பிட்டார் (ப. 116).

‘திருநெல்வேலி எழுச்சி ஏற்படுத்திய பாதிப்பினை இந்த நிகழ்ச்சிகள் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றன.

வ.உ.சி.யின் நிலைப்பாடு

வ.உ.சி. கைது செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்துதான் எழுச்சி நிகழ்ந்ததெனக் கண்டோம். ஆகவே, எழுச்சி நிகழ்ந்த போது வ.உ.சி. சிறையில் இருந்தார். சிறை அறைகளுக்கு வெளியே இருந்த கைதிகளை, “தெறுகள மாயது திருநெல்வேலி” எனச் சொல்லி சிறை அதிகாரிகள் அடைத்துக் கதவைப் பூட்டினர்.

செய்தி யாவும் தெரிந்தோம். பிற்பகல்
 ஜனங்கள் திரண்டு சர்க்கார் தலங்களை
 மனங்கொள் வண்ணம் மாய்த்தனர் தீயால்;
 பின்னர் விஞ்சு பிழையிலாச் சிலரை
 உன்னாது சுட்டுயிர் உண்டனன் கேண்மோ!

என்கின்ற அளவுக்கே (வ.உ.சி. 1979:85) அன்றைக்கு வ.உ.சி. அறிந்த செய்திகள்.

மறுநாள், மார்ச்சு 14இல் குருநாத அய்யர் கைது செய்யப்பட்டு வ.உ.சி. இருந்த பாளையங்கோட்டைச் சிறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டார். அவர் வந்த பிறகே வ.உ.சி.க்கு முழு விவரங்களும் தெரிய வந்தன. குருநாத அய்யரின் கூற்றாகவே அச்செய்திகள் வ.உ.சியின் சுயசரிதையில் அமைந்துள்ளன. (வ.உ.சி. 1979:85-6).

நீவிர் மூவரும் நிசிசிறை இருமெனப்
பாவி மொழிந்தபின் பாலகனைக் கொண்டுயான்
திருமந்திரநகர் சென்றேன்; விடுத்தேன்;
“கருமம் தொடர்ந்தது; கலங்கற்கே” என்றே.
வெள்ளிக் கிழமை வீரரா கவபுரம்
பள்ளிச் சிறுவர் பலத்தொடு கூடி,
“அடைமின் கடைகளை அன்பர் சிறையுள்
அடைபட நின்றதன் அறிகுறியாக”
என்று மொழிந்தனர். யானும் அவருடன்
நன்றென மொழிந்தேன். நாலைந்தடைத்தனர்.
திருமந்திரநகர் சென்றேன் அங்கெமக்
கருமைகள் செய்ய அநேகர் கூடினர்.
ஆசு படையுடன் அணுகி அவரை
மோசம் செய்திட மூட்டிக் கலகம்
தடியால் அடிப்பித்தான் சார்ந்தநம் மவரை
வெடியால் சுட்டான் வெளிவர விடாது.
ஆசுவின் குதிரையை அடித்தவர் தள்ளினார்;
நாசமென் னுயிர்க்கென நவின்றவன் ஓடினான்!
தடித்த கொழுத்த சப்பின்ஸ் பெக்டரை
அடித்தும் மிதித்தும் அளவில் புரிந்தனர்.
சுட்ட வெடிகளைத் தூள் தூ ளாக்கி
எட்டிய இடங்களில் எறிந்து தொலைத்தனர்.
தெருவெலாம் நம்மவர் சிரித்துத் திரிகிறார்;
மருவிலேம் என்றவர் மனத்தினில் உன்னியே
வெள்ளையர் சகலரும் மிகமிக நடுங்கிக்
கள்ளரைப் போன்றவண் கரந்து மறைந்தனர்.
நமதுநன் மனையுள்ளார் நன்றாயிருக்கிறார்;
நுமதுநற் றுணைக்கு நோக்கியிவண் வந்தேன்.
எண்ணிய படியான் இச்சிறையை விஞ்சு
நண்ணி இருவென நவின்றனன்*

* மூவர்—வ.உ.சி., சிவா, பத்மநாப அய்யங்கார்; பாவி—
விஞ்சு; பாலகன்—வ.உ.சியின் மகன்.

மேல் கண்டவாறு குருநாதய்யர் உரைத்ததும் வ.உ.சி. கூறியவற்றை ஊன்றிப் பார்க்க வேண்டும் (வ.உ.சி. 1979:87).

“நடந்தன எல்லாம் நஞ்செயல் அல்ல;
கடந்து நிற்கும் கடவுளின் செயலே”
என்பவர்க் குரைத்தும் இனியசில மொழிந்தும்
நன்றென இருந்தேம் நால்வரும் அங்கண்.

திருநெல்வேலி எழுச்சியில் நிகழ்ந்தவற்றை “நஞ்செயல் அல்ல; கடந்து நிற்கும் கடவுளின் செயலே,” என்று குறிப்பிட்ட தோடு, எழுச்சியால் ஏற்பட்ட இழப்புக்கும் சேதத்துக்கும் மக்களைக் கடிந்து கொள்ளாத தன்மை வ.உ.சி.யின் மக்களைச் சார்ந்து நின்று போக்கையும், எழுச்சிக்கு ஆதரவு காட்டும் மனப்பாங்கையும் தெளிவுபடுத்துகிறது.

எழுச்சி நிகழ்ந்தபின் பலர் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறைக்கு அழைத்து வரப்பட்டனர். இதனை,

மந்திர நகரில் வரைந்த வெள்ளியில்
வந்த கலகத்தின் மறுதினம் பலரைப்
பிடித்துத் தண்டித்தும் பின்விசா ரணையென்றும்
அடுத்தடுத்தனுப்ப அனேகரெமைச் சார்ந்தனர்.
தச்சநல் லூரினும் சாற்றிய நெல்லையினும்
வைத்தனர் தீயென வரையிலா தனேகரைக்
கொணர்ந்தனர். நாங்கள் கூடிய வழிகளில்
உணர்ந்தேம் நிகழ்ந்தன

என்று வ.உ.சி. சொல்கிறார் (வ.உ.சி. 1979:94).

விசாரணை நடத்தப்பட்டுத் தண்டனையும் விதிக்கப் பட்டது. இரண்டரை ஆண்டுகள் கோவைச் சிறையில் கழித்து விட்டுக் கண்ணனூர்ச் சிறைக்கு மாற்றலாகி வ.உ.சி. வந்தார்.

நஞ்சினை ஒத்த விஞ்சுக் கலெக்டர்
சிறைக்கெனை அனுப்பிக் குறைத்த மறுநாள்
திருநெல் வேலியில் தீயிட்ட கேஸ்களில்
வருஷத் தீர்ப்புகள் வழங்கப் பெற்ற
நலமார் சங்கர நாராயணன் முதல்
பலரவண் இருக்கும் பான்மையும், அவர் அச்
சிறையிற் புகுந்த தினத்தில் டிப்டி
ஜெயிலர் கைதிகள் சிலரால் அவரைக்
கம்புகொண் டடித்த வம்புகள் பலவும்
கேட்டுளம் கொண்டு வாட்டமிக வற்றேன்.

இவ்வாறாக, எழுச்சிக் கைதிகள் சிறையதிகாரியால் கொடுமைப் படுத்தப்பட்டதை அறிந்து வ.உ.சி வாட்ட முற்றார் (வ.உ.சி. 1979:141).

மேலும், கண்ணனூர்ச் சிறைக் கைதிகளுக்குத் தண்டனைக் குறைப்பு வழங்கப்படாமல் அவர்கள் தண்டனைக் காலம் கடந்த பிறகும் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட கொடுமையை எதிர்த்து, தம் மைத்துனர் மூலமாக அவர்களுக்கு நியாயம் கிடைக்க வ.உ.சி. முயன்றதையும் முன்னர்க் குறித்தோம். விடுதலையடைந்த பின்னர் அவர்களுக்கு விருந்து அளிக்க ஏற்பாடு செய்ததையும் கண்டோம்.

திருநெல்வேலி எழுச்சிக்கும், அதில் கைதானோர்க்கும் வ.உ.சி. காட்டிய ஆதரவு தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. எனவே,

திருநெல்வேலியிலும் தூத்துக்குடியிலும் சென்ற மார்ச்சு மாதம் 13-ந்தேதி நிகழ்ந்த கலகங்களுக்கு என் பேச்சுகளேதும் ஆதரவாக மாட்டாது. சர்க்கார் அதிகாரிகள் மேற்படிக்க கலகங்களை யென் பேச்சுகளுக்கு சம்பந்தப் படுத்தியது என்னை விசாரிக்கும் ஜட்ஜின் மனசைக் கெடுப்பதற்கன்றியும் சட்ட சாக்கிலே சென்ற மார்ச்சு மாதம் 13-ந் [தேதி] திருநெல்வேலி தூத்துக்குடிக் கலகங்களில் செய்துவிட்ட கொலை, துன்பம் முதலிய குற்றங்களினின்றும் தப்பித்து கொள்வதற்குமாகும்

என்று (சுமி. 19-6-1908) வ.உ.சி. தமது வாக்குமூலத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பதும்,

On the 13th, as ill-luck would have it, some misguided rowdies of Tinnevely taking advantage of the excited condition of the people in consequence of the unexpected remand (which was subsequently held by the High Court of Madras to have been illegal) set fire to certain public buildings and created a disturbance. The District Magistrate had to go to the spot and in his attempt to disperse the unlawful assembly he fired at the crowd with the result that some persons were shot dead.

The District Magistrate who as the head of the police is responsible for the peace of his district, wanted to furnish an explanation of the causes which led to the disturbance and which as already indicated lay in his illegal remand of your memorialist into custody and naturally he made a scapegoat of your memorialist by attributing the whole thing to the harmless and legitimate efforts of your memorialist...

என்று சென்னை மாகாணத்தின் ஆளுநர்க்கு வ.உ.சி. அனுப்பியுள்ள விண்ணப்பத்தில் (PJD 1909 aa) சொல்லியிருப்பவையும், திருநெல்வேலி எழுச்சியை அவர் நிராகரித்தார் என்ற மயக்கத்தை உண்டாக்கக் கூடும்.

திருநெல்வேலியில் 'கலகம்' உண்டானமைக்கு வ.உ.சியின் பேச்சுகளே காரணம் என்று அரசாங்கம் நிறுவ முயன்றது. இதனை மறுக்கும் முகமாகவே வ.உ.சி. இப்படிக் கூறுகிறார் என்பது தெளிவு. அப்படி இருந்தும் கூட, மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் தம்மைத் தவறாகக் கைது செய்ததையும், சட்டத்துக்குப் புறம்பான முறையிலே அவர் கைது செய்யப்பட்டார் என்ற சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தின் முடிவையும் எடுத்துக் காட்டி, நிகழ்ந்தவை அனைத்துக்கும் காரணமென தம்மைப் பலிகடா ஆக்க முயல்வதையும் எடுத்துக் காட்டும் முறையில் விஞ்சின்மீது குற்றம் சாட்டும் தொனியும் தென்படுகின்றது.* பணிவாக எழுதப்படவேண்டிய விண்ணப்பத்திலும்கூட வ.உ.சியின் போக்கு இவ்வாறு இருப்பதை ஊன்றிப் பார்த்தால் தெரியும்.

எத்தகைய மக்கள் இயக்கமாக இருந்தாலும், உணர்ச்சி மிகுதியினால் சிற்சில வன்முறை நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுவது இயற்கை. இயக்கத்தை வழிநடத்திச் செல்வோர் இந்த வன்முறை நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பொறுப்பேற்கா விட்டாலும் அதற்குப் பின்னணியாக இருந்த மக்களின் உணர்வுகளை மதிக்கத்தான் செய்வார்கள். இந்த வகையிலேயே, நெல்லையில் நிகழ்ந்த வன்முறை நிகழ்ச்சிகளுக்கு வ.உ.சி. பொறுப்பேற்கா விட்டாலும் அவற்றுக்குப் பின்னே இருந்த மக்களின் உணர்வுகளை முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்கிறார். திருநெல்வேலி எழுச்சியில் தண்டனையடைந்தோர் நலனில் அவர் கொண்டிருந்த ஈடுபாடு இதனைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

* வ.உ.சி.க்குத் தண்டனை விதித்த நீதிபதி பின்னே இதனை ஏற்றுக் கொண்டார் என்பதைக் கீழ்க்கண்ட அவருடைய தீர்ப்பின் வரிகள் காட்டுகின்றன (PJD 1911 b):

...commenced...a campaign of seditious speeches which so inflamed the minds of the populace against the Government authorities and the European community, that they caused the mill hands of the Coral Mills company to go on strike on 27-2-08 and ultimately caused the riots at Tuticorin and Tinnevely on the 13th March...

இவற்றிலிருந்து கீழ்க்கண்ட முடிவுகளுக்கு நாம் வரலாம்:

- 1 வ.உ.சி. கைதானதைத் தொடர்ந்தே எழுச்சி ஏற்பட்டது.
- 2 எழுச்சியைப் பற்றிய செய்திகளை அறிந்து கொள்வதில் அவர் ஆர்வம் கொண்டார்.
- 3 தம்மை முன்னிறுத்தி நிகழ்ந்த எழுச்சிக்குப் பின்னால் இருந்த மக்களின் உணர்வைப் புரிந்து கொண்டமையாலும் எழுச்சியில் நிகழ்ந்தவற்றுக்கு மக்களின் உணர்ச்சி வேகமே காரணம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டமையாலும், “நடந்தன எல்லாம் நஞ்செயல் அல்ல, கடந்து நிற்கும் கடவுளின் செயலே” ஆகும் என்று தத்துவ விளக்கம் அளித்திருக்கிறார்.
- 4 எழுச்சிக் கைதிகள் இன்னலுக்கு உள்ளாவது கண்டு வ.உ.சி. வாட்டம் உற்றார்; அவர்களுக்குத் தண்டனைக் குறைப்பு வழங்கப்படாததை எதிர்த்தார்; எழுச்சிக் கைதிகளின் மீது அவர் கொண்டிருந்த அக்கறையை இவை காட்டுகின்றன.
- 5 “பிழையிலாச் சிலரை உன்னாது சுட்டுயிர்” கொண்ட மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் விஞ்சு, குற்றத்தை வ.உ.சியின் மீது போட முயன்றதனால்தான் எழுச்சியில் நிகழ்ந்தவற்றுக்குத் தாம் பொறுப்பில்லை என்று வ.உ.சி. தம் முடைய விண்ணப்பத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். மொத்தத்தில், திருநெல்வேலி எழுச்சிக்கு வ.உ.சி. ஆதரவாக இருந்தார் என்பது தெளிவு.

சான்றுப் பட்டியல்

ஆவணங்கள்

தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகம், சென்னை

PFD (Proceedings of the Finance Department, Government of Madras).

1908 G.O.No. 156 Financial dated 31-3-1908

1908 a G.O.No. 218 Financial dt. 19-5-1908

PJD (Proceedings of the Judicial Department, Government of Madras).

1908 G.O.No. 440 Judicial, dt. 17-3-1908

1908 a G.O.No. 470 Judicial, dt. 23-3-1908

1908 b G.O.No. 486 Judicial, dt. 25-3-1908

1908 c G.O.No. 532 Judicial & Confidential dt. 3-4-1908

1908 d G.O.No. 569 Judicial & Confidential dt. 11-4-1908

1908 e G.O.No. 592 Judicial & Confidential dt. 23-4-1908

1908 f G.O.No. 595 Judicial & Confidential dt. 23-4-1908

1908 g G.O.No. 609 Judicial & Confidential dt. 27-4-1908

1908 h Confidential No. 94, Judicial Disposal, dt. 13-5-1908

1908 i G.O.No. 899 Judicial dt. 30-6-1908

1908 j G.O.No. 917 Judicial dt. 3-7-1908

1908 k Confidential Judicial Disposal No. 133B, dt. 9-7-1908

1908 l G.O.No. 977 Judicial dt. 21-7-1908

1908 m G.O.No. 1029 Judicial dt. 28-7-1908

1908 n G.O.No. 1092 Judicial & Confidential dt. 10-8-1908

1908 o G.O.No. 1190 Judicial & Confidential dt. 27-8-1908

1908 p G.O.No. 1263 Judicial dt. 12-9-1908

1908 q G.O.No. 1267 Judicial dt. 14-9-1908

1909 G.O.Nos. 67-68 Judicial dt. 19-1-1909

1909 a G.O.No. 103 Judicial & Confidential dt. 25-1-1909

1909 aa G.O.Nos. 231-32 Judicial & Confidential dt. 16-2-1909

1909 b G.O.No. 550 Judicial dt. 29-4-1909

1909 c G.O.No. 853 Judicial dt. 28-6-1909

- 1909 d Despatch No. 1, Confidential No. 137 dt. 7-7-1909
 1909 e G.O.No. 964 Judicial 20-7-1909
- 1910 G.O.No. 751 Judicial dt. 21-5-1910
- 1911 G.O.No. 89 Judicial dt. 19-1-1911
 1911 a G.O.No. 1480 Judicial & Confidential dt. 19-9-1911
 1911 b G.O.No. 1542 Judicial & Confidential dt. 3-10-1911
 1911 c G.O.No. 1605 Judicial & Confidential dt. 17-10-1911
- 1912 G.O.No. 1252 Judicial dt. 7-8-1911
 1912 a G.O.No. 1278 Judicial & Confidential dt. 12-8-1912
 1912 b G.O.No. 1823 Judicial dt. 7-11-1912

PMLD (Proceedings of the Municipal & Local Department, Government of Madras).

- 1908 G.O.No. 1347M Local & Municipal dt. 8-8-1908
 1908 a G.O.No. 1365M Local & Municipal dt. 13-8-1908
 1908 b G.O.No. 1786M Local & Municipal dt. 30-10-1908
 1908 c G.O.No. 2040M Local & Municipal dt. 4-12-1908.

CID Reports, 1907-09.

HFM (History of Freedom Movement Files), Nos. 14, 79, 110

MAR (Administration Report of the Madras Presidency), 1906-08.

MNNR (Madras Native Newspaper Reports), 1906-08.

Rowlatt, 1918, Sedition [Rowlatt] Committee Report.

The Tenth Tour of H. E. the Hon. Sir Arthur Lawley, 1908.

Tinnevely Riots Conspiracy and Ashe Murder, TNA.

இந்தியத் தேசிய ஆவணக் காப்பகம், புது தில்லி

NAI (National Archives of India)

1908 Home Department Political A, Nos. 79-87, April 1908

1908 a Home Department, Political B, Nos. 1-8, October 1908

1909 Home Department, Political B, Nos. 108-114, June 1909

1909 a Home Police 1909, Part B, No. 54, June 1909

நேரு நினைவு நூலகம், புது தில்லி

Papers of the Madras Mahajana Sabha, 1908.

நூல்கள்

அப்புஸ்வாமி, பெ. நா., 1961, காலம் தாழ்த்திப் புகழ்பெற்ற அறிஞர், 'சுடர்' வ.உ.சி. மலர், தில்லி தமிழ்ச் சங்கம்.

இளசை மணியன், 1975, பாரதி தரிசனம், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.

சிவசுப்பிரமணியன், ஆ., 1986, ஆஷ் கொலையும் இந்தியப் புரட்சி இயக்கமும், மக்கள் வெளியீடு, சென்னை.

1986 a, வ.உ.சியும் முதல் தொழிலாளர் வேலைநிறுத்தமும், மக்கள் வெளியீடு.

பத்மநாபன், ரா. அ., 1982, பாரதி புதையல் பெருந்திரட்டு, வானதி பதிப்பகம், சென்னை.

வ. உ. சி., 1979, சுயசரிதை, பாரி நிலையம், சென்னை.

வேங்கடாசலபதி, ஆ. இரா., 1984, வ.உ.சி. கடிதங்கள், சேகர் பதிப்பகம், சென்னை.

Narasimhan, 1963, Kasturi Ranga Iyengar, Publications Division, New Delhi.

Pate, 1917, Tinnevely District Gazetteer.

Rajendran, 1985, Swadeshi Movement and Karur Sedition Case, Unpublished Paper.

இதழ்கள்

இந்தியா 1908-09

சுதேசமித்திரன் 1908

India 1908

The Mahratta 1908.

பிற்சேர்க்கை

எழுச்சி பற்றி நெல்லை நகர்மன்றம்

Resolution of the Tinnevely Municipal Council
passed on 23-3-1908

The council strongly condemns the disturbances on the 13th instant and greatly regrets the serious losses occasioned thereby. The council humbly begs to assure H. E. the Governor-in-Council that the inhabitants of the municipality have always been most loyal, peaceful and law-abiding and that the disturbances came as a surprise and were caused by an irresponsible mob on a sudden impulse of the moment. This council anxiously and humbly prays that His Excellency the Governor-in-Council may be graciously pleased to cancel the order imposing an additional police force on this municipality.

P. M. Kailasam Pillai
Chairman.

[PJD 1908 g]

பிரித்தானிய நாடாளுமன்றத்தில் கேள்வி

Mr. Rees: To ask if the Secretary of State for India whether he can give the House any information regarding a riot in Tinnevely.

Answer: I am informed that a riot occurred at Tinnevely on Saturday last in which the Municipal, Post and Police offices were looted and burnt. Being unable to clear the streets, the Magistrate and Superintendent of Police ordered the police to fire, and rioting ceased. Four casualties were reported.

[PJD 1908 d]

சென்னைச் சட்டமன்றத்தில் கேள்வி

The Hon'ble B. Narasimheswara Sarma Garu; XX: Will the Government be pleased to state (a) how many were killed and how many wounded in Tinnevely during the riot on 13 March 1908?

(b) the places at which the shots were fired, the distances between them, the interval of time between the several shots, the approximate strength of the mob at the place or places where the shots were fired and what the mob was doing at that time?

(c) Will the Government be pleased to state the circumstances which immediately and directly led to the orders given by the Magistrate to fire on the mob?

Answer:

XX (a) The number killed is reported to have been four, but the number wounded is not known. Buck shot was used at first.

(b) & (c) The rioters were fired upon by the police sentry when the police station was attacked. They were again fired upon by the Reserve Police, once in the main street leading to the temple, and a second time near the police station. The interval of time between the shots is unknown. The exact number of the mob is unknown but estimated at several thousands. When the District Magistrate first gave orders to fire, the rioters had set fire to the Post office, Municipal office, Station house, and District Munsif Court and had attacked the police station and the dispensary. They refused to disperse when repeatedly ordered to do so and in spite of one shot fired in the air, continued to attack the police and the Magistrate, throwing stones from all directions. On the second occasion when the Magistrate gave orders to fire, the rioters were actually engaged in burning the police station and stone-throwing was persisted in. Warning was again given to the crowd before the police fired.

திருநெல்வேலி எழுச்சி: இதழ்களின் கருத்துகள்

திருநெல்வேலிக் குழப்பங்கள்

குழப்பங்களைக் கிளப்பிவிட்டு ஜனங்களை இமிசை செய்து, பிறகு அதைக் காரணமாகக் காட்டி சுதந்திரங்களைக் குறைப்பது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் முறையாகிவிட்டது. அதிகாரிகள் பிரவேசிக்காமல், நடக்கிறது நடக்கட்டு மென்றிருந்தால், எவ்விதக் கலகமும் நேரிட்டிருக்கமாட்டாது. ஸ்ரீ. பாலர் விடுதலை தினமானது சென்னையில் கொண்டாடப்பட்ட போது, சமுத்திரக் கரையில் சுமார் 20,000 ஜனங்கள் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். பட்டணத்தில் எல்லாப் பாகங்களிலும் ஊர்வலங்கள் நடந்தன. உற்சாகத்துக்கும் ஊக்கத்துக்கும் குறைவில்லை. இரவு 9 மணி வரையில் கூட்டம் நடந்தது. எவ்விதக் கலகமேனும் குழப்பமேனும் நேரிட்டதா? அப்படியே தூத்துக்குடியிலும் ஸ்ரீ. சிதம்பரம் பிள்ளை முதலானோர் கூட்டங்கள் கூட்டி, ஸ்வதேசியம், ஸ்வராஜ்யம், பாய்காட்டு முதலான விஷயங்களைப் பற்றி ஜனங்களுக்குப் போதித்தால், அதிகாரிகளுக்கு என்ன? நம் சகோதரர்களின் கேஷமத்துக் காகவும், தேசம் பெருமை யடைதற் பொருட்டும், தலைவர்கள் தங்களுக்குத் தோன்றினபடி முயற்சிகள் செய்துவர பிரிட்டிஷ் ராஜ்ய முறைப்படி சுதந்திரமில்லையா? கோரல் நெசவுச்சாலையில் வேலைநிறுத்தம் நேரிட்டதை வைத்துக் கொண்டு டிஸ்ட்ரிக்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட்டும் கீழ்திகாரிகளும் ஸ்ரீ. சிதம்பரம் பிள்ளையையும், அவருடன் தேச கைங்கரியம் செய்தவர்களையும் எப்படியாவது மடக்க வேண்டுமென்று தங்கள் அதிகாரத்தைச் செலுத்தி அவர்களைக் கைது செய்தார்கள் என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஜனங்களுக்கு ஆத்திரம் பிறந்து மீறிப் போனார்கள். மீறினாலுமென்ன? இங்கிலாண்ட் முதலான மேல் நாடுகளில் இம்மாதிரிக் கலகங்கள் எத்தனையோ நடக்கின்றன. நடந்தால் ஜனங்களை யதிகாரிகள் கூட்டு வீழ்த்துகின்றார்களா? இந்தியாவில் துரைத்தன அதிகாரிகள் எத்தேசத்திலுமில்லாத அதிகாரங்களைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஜனங்களை அடக்கி மீறாமல் செய்ய வேண்டுமென்றே அன்னியரான கவர்ன்மெண்ட் அதிகாரிகள் இப்படிப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அப்படிப் பெறச் செய்திருக்கும் சட்டநிபந்தனைகளிலும் கூட ஜனங்களின் உயிரையும் அவயவங்

களையும் அநாவசியமாய் அதிகாரிகளின் கோபத்தினாலே மட்டும் சேதப்படுத்தப்படாதென்று தடைசெய்யப் பட்டிருக்கிறது. டிஸ்ட்ரிக்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட் திருநெல்வேலியில் கலகம் நடந்து ஓய்ந்து போன பிறகு வழியில் போய்க் கொண்டிருந்த நிரபராதிகளை எந்த நியாயத்தைக் கொண்டு சுட்டு விழுத்த உத்தரவு செய்தார்? நாஷனல் எம்போரியத்தில் கட்டிடம் அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருந்தது. இது எதற்காக அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று டிஸ்ட்ரிக்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட் கேட்க, அங்கிருந்த வேலைக்காரன் ஒருவன் ஸ்ரீ பாலரின் விடுதலைக்காக என்று பதில் சொல்ல, மாஜிஸ்ட்ரேட்டுக்குக் கோபம் வந்து புத்திப்பிரமம் உண்டாய் வேலைக்காரன் முகத்தில் தம் கைச்சவுக்காலடித்தார். சுற்றியிருந்த கூட்டம் இதைப் பார்த்திருந்து கோபமூண்டு, கல்லைப் பொறுக்கி யெறிந்தது. உடனே கூட்டத்தைப் பார்த்துச் சுடும்படி போலீஸாருக்கு உத்தரவு செய்ய, போலீஸார் அப்படியே சுட்டு நால்வரைக் கொன்றுவிட்டார்கள். சும்மாவிருந்த கூட்டத்தை கோபப்படுத்தி அனர்த்தம் விளைத்த உத்தியோகஸ்தரை என்ன செய்யலாம்? சமாதான வார்த்தைகள் சொல்லிப் பார்க்க வேண்டும், கேட்காவிட்டால் ஆகாயத்தில் சுடச் சொல்லிப் பார்க்க வேண்டும், அப்படியும் கூட்டம் கலையாவிட்டால், பக்ஷாட் என்கிற குண்டுகளையுபயோகப்படுத்தி உயிர்ச் சேதம் வராமல் சுட்டுக் கூட்டத்தைப் பயமுறுத்திப் பார்க்கவேண்டும். அதிலும் கூட்டம் கலையாமற் போனால் மட்டும் உயிர்ச்சேதம் வரும்படியான குண்டுகள் உபயோகப்படுத்திச் சுடவேண்டும் என்று சட்டத்தில் சொல்லப்படுகின்றது. இப்படி மாஜிஸ்ட்ரேட் செய்தாரா? அநாவசியமாய் ஒருவனைச் சவுக்காலடித்தார். ஏற்கனவே ஜனங்கள் ஆத்திரப்பட்டு மனக் கொதிப்புடன் இருந்தார்கள். அவர்களை இன்னும் ஆத்திரப்பும்படி செய்தல் பிசகு என்று அறியாத உத்தியோகஸ்தரை டிஸ்ட்ரிக்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட் வேலைக்கு அருக ரென்னலாமா? தொந்தரவு செய்யும் ஜனங்களைத் துப்பாக்கிகளால் சுட்டு விழுத்தல் கஷ்டமல்ல. கொலை களவு முதலியவை செய்வோரும் அப்படிச் செய்கிறார்கள். ஜனங்களின் க்ஷேமத்துக்குப் பொறுப்பேற்ற பெரும் உத்தியோகஸ்தர் தங்களுக்கு இருக்கும் மிதமற்ற அதிகாரத்தை உபயோகித்து உயிர்ச்சேதம் செய்வது ராஜாங்க காரியமல்ல. ருஷியாவில் இப்படி நடக்கிறது; இப்போது பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிலும் சுதந்தரத்துக்குப் போராடும் ஜனங்களைப் போலீஸைக் கொண்டு கொல்வது ஒழுங்காகி வருகின்றது!

சுதேசமித்திரன் (தலையங்கம்) 17-3-1908

THE WARNING FROM MADRAS

The outbreak at Tinnevely is significant as a warning both to the authorities and to the leaders of the popular party. For the bureaucracy, if they have eyes to see or ears to hear, it should be an index of the fierceness of the fire which is burning underneath a thin crust of patience and sufferance and may at any moment lead to a general conflagration. Whence does this fire come or what does it signify? It is a suddenly blazing fire of straw, say the bureaucrats, kindled by the hands of mischievous agitators; it means nothing except that the authors of the mischief must be vigorously repressed. Even if this were true, it is at least a subject which might well cause reflection in minds not blinded by selfish infatuation why it is so easily kindled, why it blazes out so fiercely and in so many places far apart from each other. Some years ago agitators might have spoken themselves hoarse and yet there would have been no such upsurging of the population of a whole city in reckless revolt against established authority. Still more significant is the defiant spirit of the people which neither the imprisonment of the people, nor the shots of the military could quell, but rather lashed into fiercer rage. This is no light fire of straw, but a jet of volcanic fire from the depths, and that has never in the world's history been conquered by repression. Cover it up, trample it down, it may seem to sink for a moment, but that is only because part of the imprisoned flame has escaped; every day of repression gives it a greater volume and prepares a mightier explosion. To the popular leaders it is a warning of the necessity to put their house in order, to provide a settled leading and so much organisation as is possible so that the movement may arrive at a consciousness of ordered strength. At Tuticorin it was the inspiring voices, the cheerful and confident faces, the strong and calm example of their leaders in which the people felt their strength and enabled them also to act with a restrained enthusiasm and a settled courage. The removal of that inspiring, yet quieting force, led inevitably to the resort to violence which has startled the whole country by its devastating fierceness,—though at the same time it was mild enough compared with what an European mob would have done at a similar pitch of excitement. Throughout the country the same is burning or beginning to burn and where it has gathered

force, it can only be calm and restrained so long as it feels either that it is well led or that it is developing an ordered strength. Any weakness, any failure of a serious kind on the part of the leaders will be the signal for storm before which the 'unrest', so alarming to English politicians, will prove a mere bagatelle. It is only conscious strength, it is only organised courage that can afford to be calm and patient. This is not the time to be inventing creeds and constitutions which a year or two will tear into shreds, but to recognise facts, to put ourselves in touch with the present and make ourselves strong to control the future.

Bande Mataram Daily 17-3-1908

Weekly 22-3-1908

From *Sri Aurobindo* Vol. I

ANTI-SWADESHI IN MADRAS

The Madras Standard has undoubtedly hit the right nail on the head when it derives the Tinnevely disturbances from the establishment of the Swadeshi Steam Navigation Company and the attempt to throw difficulties in the way of its success. The struggle generated an acute feeling on both sides and when the commercial war extended itself and people took sides with Indian labour against British capital in the affairs of the Coral Mills, the patience of the English officials gave way and they rushed to the help of their mercantile caste-fellows, misusing the sacred seal of justice and the strong arm of power as instruments to maintain their trade supremacy. This unjust and unwarrantable action has been responsible for the riots and the corpses of dead men lying with their gaping wounds uncared for in Tinnevely streets, — uncared for but not forgotten in the book of divine reckoning. Nations as well as individuals are subject to the law of karma and in the present political and industrial revolt British rule in India is paying for the commercial rapacity which impelled it to prefer trade returns to justice and kingly duty and use its political power to turn India

from a land of fabulous wealth into a nation of starving millions. The payment has only just begun—for these karmic debts are usually paid with compound interest.

Bande Mataram Daily 23-3-1908

Weekly 29-3-1908

From *Sri Aurobindo* Vol.I

THE TINNEVELLI RIOTS

The Tinneveli riots which occurred on the 13th instant are calculated to prove a landmark in the history of practical politics in the southern presidency. We say so advisedly because while on the one hand the riots could be really traced back to a labour strike which had no political character, still they will be handed down to posterity as associated in memory with the awakening of strong popular discontent which is undoubtedly a phase of practical politics. The governmental authorities also are generally inclined to give every popular movement a political character, as much is forgiven them when they are supposed to act for upholding the prestige of Government; and we may be sure the authorities at Tinneveli will use or abuse that conventional privilege for all it is worth. The reign of popular violence had its hours; but now that the reign of official violence has commenced it will surely take its months. If the makers of popular history sow one seed the makers of official history are sure to reap a harvest of a hundred fold to their advantage. It has happened in scores of cases before and it is bound to happen in the present case also. The Police have just commenced to make arrests; when their appetite for hand-cutting will be satiated then will begin the grinding of the mill of the courts of justice which have their tastes and humours; then will come the repressive measures which will be still more remote from and still less connected with the original cause. The Anglo-Indian press will have an opportunity of sermonising and holding forth on the supposed moral lessons of the situation to the Government; and the Native press will, as in duty bound, reply and retort. And in the meanwhile the original cause will be hidden out of sight and forgotten.

The mob mind is a queer puzzle, and it is sometimes very difficult to account for outbursts of popular discontent, at least for the forms it may assume. We were often put in mind of water sprouts at sea or cyclones on land when we heard of popular disturbances or riots. No one can definitely say how their formation takes place; we only see them when formed, and lost in our admiration for or horror at the form itself we no longer care for the laws of the formation and the play of the invisible undercurrents or forces at work. The doctrine of contributory negligence is a fascinating topic in the law of torts; and in politics too nothing can be more interesting than to dispassionately investigate into avoidable events from the beginning to the point of culmination when the political life of the people suddenly kicks and leaves to the reason only the tangible results of the process which the mind may only imagine.

Madras was supposed to be a sleepy hollow. Not that it was a land of saints; for Madras has its share of crime as much as Bengal, or the Punjab or the Deccan. But the idea had somehow gained ground that Madras was not the land for agitation; not the land for outburst of popular discontent, whatever the faults of the officials may be. At Calcutta in 1905 it was declared that Madras was not in favour of boycott and the statement was perhaps intended to be understood to cover a wider field of popular thought and activity than the words themselves meant. The lecturing tour of Babu Bepin Pal was regarded by some as responsible for the change that had recently come upon the public mind in the Province. But in our opinion the mistake lies as much in supposing that Bepin Babu was the real agent of unrest as that before his advent the mind of the Madras public was unsusceptible to the meaning of the things around them. But apart from any of these things we could not reasonably suppose that the Madras Presidency could be free from its local causes of trouble. The labour strike in Tuticorin was really a bubble of purely local and non-political unrest. But an overzealous and suspicious Government always bridges up the distance between political and non-political disturbances, and they also drag in public men along with them in such matters, and whether the latter will it or not they make them play an equivocal part as such public men. If

Government are prepared to let things be interpreted in their true light then this seeming equivocation must disappear. Well, in the present case at any rate the strike was not allowed to take its own course as a matter entirely between the employer and the employees, but what is worse is that Mr. Chidambaram Pillai, who had really worked for bringing about a settlement of the strike, was treated as the real source of mischief on the ground that he was a man with a large following. Now having a large following at one's back is not an offence, and if an offence it is being committed by every man who has it in him to guide and lead the thought in his own circle. Many men had paid the penalty for this offence before, and it was now Mr. Pillai's turn. But Mr. Pillai had the peculiar indignity of being branded a badmash, as he was called upon to give sureties for keeping the peace. Unfortunately for Mr. Pillai, Mr. Pal's release occurred about this time and he had to do what he considered to be his duty by way of guiding his following in expressing their sense of rejoicing at the happy event. Now a meeting in honour of a released patriot need not be considered as any thing necessarily likely to break the peace. But Mr. Pillai had made himself obnoxious and whatever he may do must be obnoxious also. Mr. Pillai did not see what right a magistrate had to prevent a meeting of that character, But Government officials have an ingrained habit of taking any act of disobedience on the part of the people ill. And so the magistrate though generally known as sympathetic lost the balance of his mind and decided upon making an example of Mr. Pillai. Government officials have only to take it into their head to persecute a man and the rest is all easy. They are armed with law, and the prestige and the actual physical force of the whole Government being behind their back, they have no need to turn back from their evil intent unless they are extraordinarily discriminating and forbearing which Anglo-Indian officials are not. And then the mill of the judicial court began to work. It may be wrong to proceed against Mr. Pillai under S. 107 of the Criminal Procedure Code. But the will of the Magistrate is supreme. It is wrong, even when such proceedings have to be taken, to keep a man in actual custody unless an order has been made for taking sureties and the man fails to find these. But when a Magistrate takes it into his head to do so, well he may. How

can any one prevent him from so doing so long as the High Court has not interfered with him? Mr. Pillai was a man of substance and he could find sureties and actually offered to find them. But a technicality was put forward as the ground for detaining Mr. Pillai in custody and the Magistrate would not release him on bail. Now Mr. Pillai had done a good deal for shop-keepers in Tuticorin and Tinneveli and so naturally they resented the unjust treatment given to him and closed the shops. And the closing of shops has in every country an ominous significance which is not lost even on the dullest man in the street. Even the dullest man anywhere has the habit of coming on the street and airing his discontent and so they came out on the streets in Tinneveli, the dull as well as the more intelligent among them. And here perhaps began the play of the mob-mind to which we have referred above. The mob perhaps had the idea foremost in their mind that a grievous wrong was done to their townsman Mr. Pillai, but they could hardly be regarded as conscious of what they were doing. The cyclone once formed, you can not be sure what direction it will take; and when a mob is terribly uneasy you cannot say how they will do one thing after another without any apparent logical connection, how the leaders for the moment will arise and shift the scene of reckless action from one place to another. And it was so in this case. Could any one say what it was the mob was intent upon doing? We think not. To us at any rate there is no logical connection between the injustice done to Mr. Pillai, and the burning of the Municipal office, the releasing of a couple of prisoners of whom Mr. Pillai was not one, the marching on the school, and the burning of the court records. These were surely not the acts of men insent on sedition. It was neither a sane attempt at overturning a Government or at the other kind of sedition, viz., a crusade against the white men in the land. In fact not a single European was injured in the whole affair. But whatever it was, the thing has happened and it is there, a study for politic psychologists. Meanwhile we anxiously wait to see what fate awaits Mr. Pillai himself and what complexion Government put on the regrettable affair.

Mahratta 22-3-1908

“AN OPEN LETTER”

To

L. M. Wynch, Esq., B. A., C. I. E., I. C. S.,
Collector and District Magistrate,
Tinnevelly.

Sir,

It is with feelings of grave disappointment and humiliation that I feel called upon to write this short epistle to you with the hope that you will see the error of your ways and restore peace and confidence in the district committed to your care.

2. You have won golden opinions from the people while you were discharging the duties of Private Secretary at the Government House; your tack and sympathy were much appreciated; you never said an unkind word to those who solicited your suffrages or patronage. But alas all this has changed under the Swadeshi breeze of Tinnevelly; your lot seems to have been cast with evil advisers. If a popular celebration were held in honour of the release of Babu Bipin Chandra Pal, it passes my comprehension as to why you should be a party to the official conspiracy to detain the three popular leaders of the Extremists in Tinnevelly on the day of celebration by instituting criminal proceedings under the security chapter of the Criminal Procedure Code? Have you forgotten the lessons of history that State prosecution of any kind will be looked upon by the people as State persecution? Are you so short-sighted as not to see that by launching criminal proceedings as you have done, you are enlisting the active sympathy of the nation on behalf of the accused, and enable them to pose as martyrs to the cause of nationalism?

3. Assuming that it was an error of judgment on your part in having instituted the proceedings against Mr. V.O. Chidambaram Pillai and two others, it passes one's understanding why you refused to accept sureties when they were offered while the whole object of the prosecution is to get sureties from them. Does not your perverse refusal show your malice to see them in jail by hook or crook? You ought to have known by the exercise of due care and caution that bail in such cases is a matter of right, not a matter of discretion or grace.

You have been found deplorably wanting in ordinary prudence by illegally refusing to release them on bail. When the leading citizens of Tinnevely were nervous about the imposition of the punitive police and requested you to receive them in a deputation to hear their grievances, you foolishly refused to receive the deputation. If you had the tact to see how much you would have allayed the public irritation and soreness of temper, and removed all apprehensions in the people on the subject of punitive police, you would have been the last person to refuse ordinary courtesy to your fellow-citizens in the district. Possibly you have regarded them as your Asiatic subjects, not as fellow citizens.

4. How much you have fallen in the public estimation now! You have refused to let them on bail; but the Chief Justice, Sir Arnold White, and Boddam, J., felt bound to order their release. You refused to receive a deputation but the Governor has consented to receive a deputation from the people. I regard it as a direct vote of censure on your conduct. As a public servant your credit and prestige have gone. I strongly advise you to resign your appointment, or ask for transfer or long leave. Your order to shoot has not enhanced your reputation as a humane ruler. Tinnevely has been the grave of the reputations of many civilians; and you are the last mariner who has been wrecked on the rocky coast of Tinnevely. To add to the misfortunes, you have apparently sanctioned the prosecution of the most prominent Swadeshi preacher and lawyer and five others under the ill fated security chapter, and afforded additional stimuli to the unrest in your district. Though I am inclined to congratulate you on your having converted Tinnevely into a district of Eastern Bengal, I tremble to consider what disastrous consequences it will have on the policy of Government.

5. It is possible that some public spirited citizens might arrange for the institution of civil suits for damages against you for having shot or given orders to shoot when there was no legal necessity for the same. You should not be under the delusion that you can seek refuge under section 7 of the Indian Penal Code. Such acts must have been done in good faith, i.e., due care and caution. The Act XVIII of 1890 (Judicial Officers Protection Act) states no doubt that no suit can

be brought against any Judge or Magistrate when acting judicially in a matter within his jurisdiction for any error or mistake in doing or committing an act. But if a Judicial Officer does any act beyond the limit of his authority, causing injury to another he will be liable. English Courts have awarded damages in many cases. An improper remand or refusal of bail would not seem to be a judicial act, but would be actionable, at least on proof of malice. If a magistrate grants a warrant without information, upon a supposed charge of a heinous offence, he was held liable. So where he commits a person for re-examination for an unreasonable time. A Magistrate can be compelled to pay damages if he detains a known person to answer a charge not yet made against him; and he will be equally guilty of an assault and false imprisonment and responsible for damages if he tries to force a party who has appeared to answer a complaint, to agree to an arrangement, by threatening that he will otherwise convict him, and giving him into the custody of the police. I give these instances not only for your benefit but for the benefit of the erring magistrates of your district.

6. No useful purpose could be served by any European Officer parading in the spirit of Homeric heroes in the public streets with a revolver in one hand and a riding whip in the other. A great founder of a religion is said to have founded his religion, with the sword in one hand and the Koran in the other. Pax Britannica cannot be maintained with riding whips and revolvers. A contended and happy British India can be woven with the silken bonds of love and sympathy, never by maxim guns and smokeless powder.

7 Trusting that you will be pleased to indulge in a mental review of your own position and accept my suggestion of resignation or transfer and leave.

I beg to remain,
 Sir,
 Your candid critic,
 "The Duke of Tinnevelly Bridge"

The Liberal 22-3-1908

(MNNR 1908)

THE TROUBLES AT TUTICORIN

We have already commented in these columns on the action adopted by Mr. Wynch, the Collector, as a sequel to certain political demonstrations at Tuticorin and Tinnevely, in taking proceedings against Chidambaram Pillay and two others under Section 107 of the Criminal Procedure Code. By that section, on information being given to a magistrate that any person is likely to commit a breach of the peace or disturb the public tranquility, that person may be called upon to show cause why he should not be ordered to execute a bond for keeping the peace for a period not exceeding one year. Sub-section 4 of the Section further empowers a magistrate, in his discretion, to detain such person in custody until the completion of an enquiry. It was under the latter provision, presumably, that the Magistrate of Tinnevely acted in committing Chidambaram Pillay and his companions to prison. The sequel to that action was a serious riot which found an echo in subsequent disturbances in Tuticorin, and the local Government have since passed orders quartering a punitive police on the district.

And now the news has arrived—completely ignored by Reuter at the time—that a full bench of the Madras High Court has decided that the District Magistrate of Tinnevely had no right to commit Chidambaram Pillay and two others to prison under the security sections of the Criminal Procedure Code.

So far, so good: but the story of the troubles at Tuticorin is by no means complete. Not only have two out of three persons been re-arrested under the "sedition" section, which is non-bailable, but proceedings have also been taken against six of the leading lawyers in the district. They are described by the "Indian Patriot" as the most prominent members of the legal profession in Tuticorin; and they have been called upon to show cause collectively why they should not be bound down to keep the peace. It does not strike the executive in India that if men of such a position have committed any offence, it must be capable of proof: and if there be any evidence that they have committed an offence, the law provides ample facilities for charging, trying and convicting them. An indirect method is preferred of attacking the honour and freedom of respectable citizens, without the obligation of justifying such attack by legal proof; and the general impression is

created, no doubt with intention, that no citizen, however great is safe against such an attack.

All this is bad enough; but it must be added that the motive which underlies these prosecutions is infinitely worse. The Tinnevely District, of which Tuticorin is the port, is the stronghold of the Swadeshi movement in Southern India, and ever since the starting of the Swadeshi Steam Navigation Company at Tuticorin, to compete with the British India Steam Navigation Company, which had hitherto enjoyed the monopoly of traffic between Tuticorin and Colombo, there has been trouble of some sort or other between the people on the one side and the representatives of European commerce and the authorities on the other. In this fact is to be found the answer to the 'Pioneer's' question of the other day, as to how "this isolated corner of the country, in the extreme south of the moderate and rational Madras Presidency, has become a nursery for the rank political growths of Poona and Bengal." Barisal is being repeated at Tuticorin, just as Rawalpindi has been repeated at Tinnevely.

The sequence of events which support this allegation have been succinctly stated by a correspondent of a Madras contemporary. We reproduce them in his own words:-

"The fact of the existence of rivalry between the Swadeshi Steam Navigation Co. and B.I.S.N. Co. is admitted. That the prosperity of the Swadeshi Steam Navigation Co. has materially affected the commercial interest of the B.I.S.N. Co. cannot be denied. Hence the B.I.S.N. Co. has a grievance against the S.S.N. Co. Mr. V. O. Chidambaram Pillai is the life and soul of the Swadeshi Steam Navigation Co. He is given to Swadeshi preaching, and he is very popular and wields considerable influence over the working classes. At the present juncture, to strike a blow at him virtually means a deathblow to the Swadeshi Steam Navigation Co. The operatives of the Coral Mills Co., struck work because they wanted greater nourishment and more concessions. No compromise could be effected without some detriment to the financial interest of the Coral Mills Co. Reconciliation with the strikers was possible only through the instrumentality of Mr. Chidambaram, who secured substantial concessions on behalf of the strikers on the

7th instant. A meeting in celebration of Mr. Bipin Chandra Pal's release was arranged to take place at Tuticorin on January 9 as elsewhere, and on January 8 Mr. Chidambaram was directed to appear before the District Magistrate at Tinnevely to show cause why he should not be bound over to keep the peace under sec. 108 of the Code of Criminal Procedure. The case was adjourned to January 9, and again to the 10th and 11th.* When on the 11th he appeared before the District Magistrate to answer the charge under section 108, he was remanded to custody under section 107 Criminal Procedure Code. Bail was refused, notwithstanding that 107 is only a bailable section. Rioting with all its horrors followed, and the shooting of innocent persons under the orders of the District Magistrate. Soon after, sanction was obtained from the Government to prosecute Mr. Chidambaram under sections 123A and 153A of the I. P. Code, and in spite of the order of release on bail under the orders of the High Court he was again remanded to custody. In the meanwhile the local agent of the B. I. S. N. Co. carefully discharged his self-imposed duty of reminding the District Magistrate of the default of the S. S. N. Co. in the matter of publishing the half-yearly balance-sheet of the Company. The Sub-Collector, Mr. Ashe, thereupon went to the S. S. N. Co.,'s office after the close of the business for the day, along with the civil surgeon, probably as a witness, and demanded of some of the Company's servants present to show the shareholders' list, offering 1 rupee out of his own pocket. But on being told that the request could not be complied with out of office hours and in the absence of the responsible officers, Mr. Ashe retraced his steps. The steamer "Gallia," the principal vessel of the Swadeshi Company was next prevented from being put to sea on the plea that the complement of officers was incomplete. Finally, among the persons now under arrest are those who are concerned with some kind of Swadeshi undertaking, shareholders in the S. S. N. Co., pleaders, and schoolmasters."

We think it will be admitted that the story is not a pretty one. Once again Mr. Morley's "splendid machine" has

* மார்ச்சு என்பது தவறாக சனவரி என்று இலண்டனி லிருந்து வெளிவந்த இந்த இதழில் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

showed itself to be a dismal failure. Lord Minto, in his speech on the occasion of the Indian Budget "Debate" on March 27, declared that while he was far from saying there was no political unrest, he believed that there would be found much more genuine unrest, or rather much more justifiable unrest, in respect to economic difficulties than in the region of so-called politics. And he continued:—

"That unrest will be associated with the development of Indian home industries for though India is, in the first place, an agricultural country, it is in industrial development that the increasing educated community must look for employment. India will require to cherish her young industries. It is on economic, and I would add on social questions, that the future of India so largely rests, questions full of difficulty and both largely dependent for their solution on the people of India themselves."

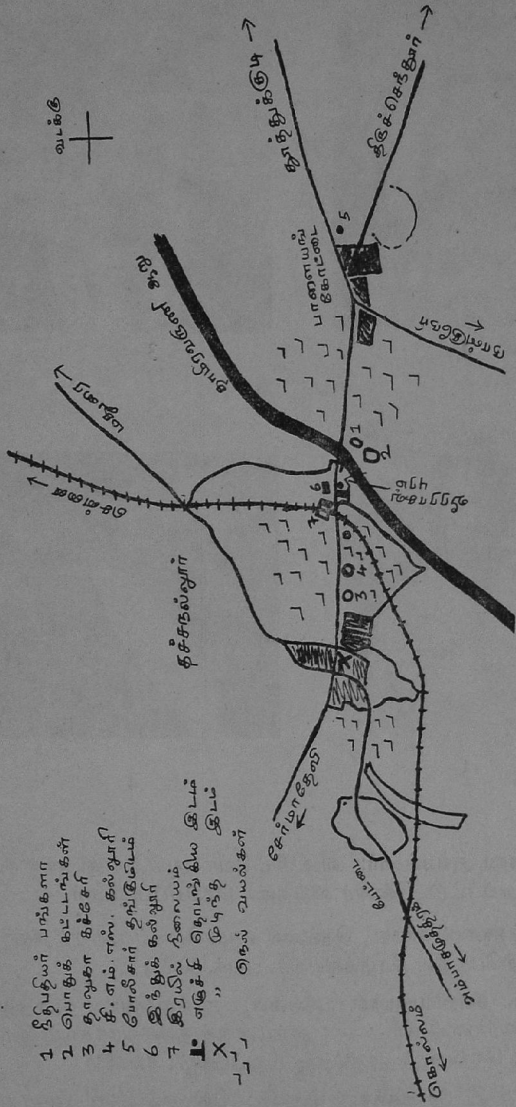
These platitudes are unimpeachably correct: but if Government officials are to pursue such tactics as those which have brought first Eastern Bengal and now Southern India into unlovely prominence, Lord Minto must not be surprised if the people of India take his concluding words in their most literal sense. It has been made very evident that where Anglo-Indian and Indian commercial enterprise come in conflict, the bureaucrat's boasted impartiality cuts a very poor figure. And if the bureaucrat ceases to be impartial, what business has he to be in India at all?

India 24-4-1908

□

திருநெல்வேலி நகர வரைபடம்

- 1 தீப்தியர் பங்காளர்
- 2 பொதுக் கட்டடங்கள்
- 3 குரல்கள கச்சேரி
- 4 சி. எம். எஸ். கல்லூரி
- 5 போலீசார் துண்டிடுபடம்
- 6 இந்துக் கல்லூரி
- 7 திரையிட நிலையம்
- 8 எஞ்சி கிராமத்திலுள்ள இடம்
- 9 " " " " " "
- 10 " " " " " "
- 11 " " " " " "
- 12 " " " " " "
- 13 " " " " " "
- 14 " " " " " "
- 15 " " " " " "
- 16 " " " " " "
- 17 " " " " " "
- 18 " " " " " "
- 19 " " " " " "
- 20 " " " " " "
- 21 " " " " " "
- 22 " " " " " "
- 23 " " " " " "
- 24 " " " " " "
- 25 " " " " " "
- 26 " " " " " "
- 27 " " " " " "
- 28 " " " " " "
- 29 " " " " " "
- 30 " " " " " "
- 31 " " " " " "
- 32 " " " " " "
- 33 " " " " " "
- 34 " " " " " "
- 35 " " " " " "
- 36 " " " " " "
- 37 " " " " " "
- 38 " " " " " "
- 39 " " " " " "
- 40 " " " " " "
- 41 " " " " " "
- 42 " " " " " "
- 43 " " " " " "
- 44 " " " " " "
- 45 " " " " " "
- 46 " " " " " "
- 47 " " " " " "
- 48 " " " " " "
- 49 " " " " " "
- 50 " " " " " "
- 51 " " " " " "
- 52 " " " " " "
- 53 " " " " " "
- 54 " " " " " "
- 55 " " " " " "
- 56 " " " " " "
- 57 " " " " " "
- 58 " " " " " "
- 59 " " " " " "
- 60 " " " " " "
- 61 " " " " " "
- 62 " " " " " "
- 63 " " " " " "
- 64 " " " " " "
- 65 " " " " " "
- 66 " " " " " "
- 67 " " " " " "
- 68 " " " " " "
- 69 " " " " " "
- 70 " " " " " "
- 71 " " " " " "
- 72 " " " " " "
- 73 " " " " " "
- 74 " " " " " "
- 75 " " " " " "
- 76 " " " " " "
- 77 " " " " " "
- 78 " " " " " "
- 79 " " " " " "
- 80 " " " " " "
- 81 " " " " " "
- 82 " " " " " "
- 83 " " " " " "
- 84 " " " " " "
- 85 " " " " " "
- 86 " " " " " "
- 87 " " " " " "
- 88 " " " " " "
- 89 " " " " " "
- 90 " " " " " "
- 91 " " " " " "
- 92 " " " " " "
- 93 " " " " " "
- 94 " " " " " "
- 95 " " " " " "
- 96 " " " " " "
- 97 " " " " " "
- 98 " " " " " "
- 99 " " " " " "
- 100 " " " " " "

அரசாணையில் உள்ள வரைபடத்தைத் தழுவி யது (PJD 1908 j)

1

3

2

4

- 1 பத்மநாப அய்யங்கார்: வ.உ.சி., சிவா ஆகியோருடன் கைது செய்யப்பட்டு, பின்னர் விடுதலை செய்யப்பட்டார். (ப. 17)
- 2 கிருஷ்ணசாமி சர்மா: நெல்லை எழுச்சியைப் பற்றிக் கருரில் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தியவர். (பக். 30-31)
- 3 சி. வ. நல்லபெருமாள் பிள்ளை: தூத்துக்குடி நகரத்துச் செல்வரான இவர் அதன் நகர்மன்றத் தலைவராகவும் இருந்தார்; நெல்லைத் தூதுக்குழு உறுப்பினர். (ப. 51)
- 4 என். ஏ. வி. சோமசுந்தரம் பிள்ளை: நெல்லை நகரப் பிரமுகர்; இன்றைய 'பாங்கு ஆப் தமிழ்நாடு' நிறுவனத்தின் அன்றைய இயக்குநர்; நெல்லைத் தூதுக்குழு உறுப்பினர். (ப. 51)

